

יקירנט

רומן מאת

יעל ישראל ונולי עומר

* כל הזכויות שמורות ליעל ישראל ונולי עומר

על הספר

שני אנשים מתכתבים באינטרנט. מי הם? מה הם? האם הם מי שהם מצהירים שהם?

יקירנט הוא חומן מיילים שכתבו ביחד שתי מחברות, שסיכמו ביניהן מראש רק את סיפור העלילה, שקרם עור וגידים במהלך כתיבת המיילים, כאשר בכוונה תחילה האחת אינה מעדכנת את השנייה מה היא עומדת לכתוב כדי לשמור על אפקט ההפתעה. ומה שמתחיל כקלישאה על עולם האינטרנט, מתפתח במהרה להתכתבות מסובכת ומפותלת בין שתי נשים.

על המחברות

יעל ישראל היא סופרת, עורכת ומבקרת. זהו ספרה הרביעי. ספריה הקודמים: "סוף סוף חומן" (חרגול), "רואות מכאן את כל העולם" (הקיבוץ המאוחד), "יצאתי לחפש מחסה" (עם עובד).

נולי עומר היא שחקנית, סטנדאפיסטית ואמנית פלסטית. ספר הילדים שלה "הקוף שהתאהב בתרנגולת" ראה אור בהוצאת "כרמל". כמו כן, פירסמה שירים וסיפורים ב"מאזניים".

נשואה שובבה

היי, יש כאן מישהו? אני חדשה כאן. ירוקה בעניינים, כמו שאומרים. מישהו מוכן להרים את הכפפה?

הרואה ואינו נראה

הפלת את הכפפה, שובבה? הרמת?

נשואה שובבה

רואה, תסביר לי מה עושים כאן? זאת פעם ראשונה שלי בצ'ט. רואים עלי? אז מה, פשוט מקשקשים או שמדברים על איזה נושא? ואגב, אפשר לשאול מהם תחומי העניין שלך?
אני עצמי חובבת שירה (קצת חוטאת למגירה), טיולים (נורא בקטע של ארץ ישראל – לא השלמה, חס וחלילה!), אבל הרבה טבע, ירוק בעיניים, צימרים בצפון, פארקים של נושא (כי הילדים מתים על זה), שייט קיאקים (טוב, נעזוב את זה, זה שייך לתחום של בעלי), בישול (לא גורמה, כל הפיינשמקרים האלה מהטלוויזיה עושים לי בחילה), ספרים טובים... מה עוד? לא עולה לי כלום בראש כרגע... אוי, אני מקווה שלא תחשוב שאני ריקנית. או פטפטנית, חס וחלילה. כי אני מ-מש לא!!! תגיד לי אם אני מקשקשת, נכון? ...תסלח לי? זאת הפעם הראשונה שלי.

הרואה ואינו נראה

וואו, שובבה! אז קודם כל (אין לי מושג מה עם אחרים, גם אני לא זקן השבט פה), אני חייב להודות שהופתעתי לקבל ממך מכתב של ממש, כי בדרך כלל כולם כאן מצ'וטטים במשפטים קצרים.
שתי שאלות לי אלייך: א', כאישה נשואה, מה בדיוק את מחפשת פה? ו- ב', מותר לשאול בת כמה את?

ובקשר למה ששאלת: למדתי נגרות, ולמחייתי אני מעצב/בונה רהיטים לחדרי ילדים, אלא אם כן יש הזמנה מיוחדת לשולחן אוכל. אבל למען האמת די מיציתי את זה, וכנראה שאני אירשם בקרוב ללימודי עיצוב פנים.

אגב, מה זה "פארקים של נושא"? מה, כמו פארק זה נושא "האדם והכלוך", "המנגל לאן?"

נשואה שובבה

רואה יקר שלי, אני רואה שאתה לא רואה טלוויזיה. תדע לך שיש המון המלצות בתוכניות אירוח על פארקים של נושא. לפני חודש היינו בפארק שנושא חיות מים, הילדים השתגעו שם עם לוויתני ענק מפירגלס בכל מיני צבעים זרחניים מ-ש-ג-ע-ים. ממליצה בחום. (אגב, לא הסגרת את מצבך המשפחתי. מותר לשאול מהו?). ופעם היינו בפארק מ-ד-ה-יםסם, שמויחד ל... – לא תאמין – תמונות אירוטיות מהתנ"ך! כל מיני פרשנויות ממש מטורפות, אני חייבת לומר, של סצינות מהמקרא. למשל, יעל משקה את סיסרא חלב, אבל לא מהכד אלא הישר מדדיה השופעים! היית מאמין? כמובן שלזה לא לקחנו את הילדים... אז שלא תחשוב שאני סוטה או משהו.

הרואה ואינו נראה

שובבה-שובבה, צדקת. אני לא רואה טלוויזיה, מהסיבה הפשוטה שפשוט אין לי. החבר'ה מהאגרה לקחו לי אותה. כמו כולם מעולם לא שילמתי, אבל שלא כמו כולם החלטתי ברגע של אי שפיות זמנית לכתוב להם מכתב רהוט ומנומק, ובאותה הזדמנות גם לייצג את העם!
וכך, בטמטומית רהוטה ובמגלומניות טיפשית צינתי לפנייהם שערות 1 פשוט לא קיים מבחינתי, שאני משלם לכבלים הרבה מאוד כסף, ואין להם שום זכות לדרוש ממני או מכל אחד אחר לשלם עבור אחזקת טלוויזיה בבית.

יום אחד, בעודי מתקלח, אני שומע צלצול עצבני באינטרקום. הייתי בטוח שזאת השכנה, ש(שוב) שכחה את המפתחות, ואז, אחרי מספר שניות, דפיקה אלימה בדלת. אני שם מהר מגבת על חלצי ויוצא מטפסוף מהמקלחת, פותח את הדלת וחושכות עיני. מייד ידעתי שזה הם. שלושה ערסים שלא ברא השטן, שניים גדולים ואחד קטן (הצעצוע שלהם כנראה) מסתכלים עלי ומגחכים (לא שיש על מה, אינעל אביהם הסוטה), ואומרים לי בבהמית שהם באו לעקל את הטלוויזיה, אלא אם כן אני משלם 5000 שקל על המקום.

"קחו!" נבחתי על הבהמות.

"קחו?!!" הם קצת נדהמו. "אתה בטוח אחי?" שאל הצעצוע, "יש היום משחק של מכבי."

עכשיו ממש התרתחתי, נשבע לך – ואני לא אדם אלים, בלשון המעטה, אבל ממש התחשק לי להעיף להם מכות. מזל שהתקף אי השפיות עבר, והטמטום יחד איתו, אז רק החזקתי חזק את המגבת שלא תנשור ממני חס ושלום, ומשום מה אירגנתי לי מין חיוך משונה (הרגשתי שהוא משונה, בלי לראות את עצמי אפילו, כי הוא היה קצת עקום) – זאת כדי להפגין אדישות, ונבחתי שוב: "קחו את הטלוויזיה ועופו מפה."

אז הם הרימו גבות – ואת הטלוויזיה, והלכו.

ומאז אני בלי. והאמת, לא חסר לי.

ואני רווק, בן 35. ואת?

נשואה שובבה

וי, רואה, איזה מסכן! חבל שאתה לא יכול לבוא אלי לראות טלוויזיה. בכל זאת נותנים לפעמים דברים טובים. הנה אתמול, ראיתי בבי.בי.סי פריים תוכנית על נרקולפסים. אתה יודע מה זה? אנשים שנרדמים איזה מאתיים פעם ביום. פשוט נופלים איפה שהם עומדים. מ-מש מחריד! כמעט לא יכולתי להירדם אחר כך. והיה שם זוג אחד, הוא, החולה נרקולפסיה, מין ערס מסכן, ולעומת זאת אשתו בחורה ממש קלאסה. לא הבנתי למה היא התחתנה איתו. אם היא חייבת לטפל במישהו – ולא שאני לא מבינה את הצורך הזה, אני עצמי מתנדבת פעמיים בשבוע בבית החולים שבו אני עובדת (טכנאית רנטגן), ומטפלת בילדים, ש-ממש רחמים, ננטשו על ידי הוריהם. איך הורים יכולים לעשות דבר כזה, אני שואלת את עצמי כל פעם מחדש. אז מה אם הם נכים? מה, אין להם נפש, לב, אהבה לתת? תאמין לי שדווקא הדאון-סינדרום האלה ממש-ממש מתוקים, פשוט לאכול אותם. אם בעלי לא היה מתנגד, הייתי מביאה אחד מהם הביתה.

הקיצר – סליחה על הסטייה בנושא, הזוג הזה, הנרקולפס ואשתו היפה, מנהלים חיים שאני פשוט לא קולטת אותם. היא סיפרה שבזמן שהם שוכבים, הוא נרדם, ולפעמים הוא אפילו עלול להפסיק לנשום, וחלילה, למות. אז שאלתי את עצמי (כשהייתי צעירונת, רציתי להיות פסיכולוגית), מה זה נותן לה, לחיות ככה עם מישהו שכל רגע מתעלף, כל רגע עלול למות, ולא עלינו, שוכב כמו פגר בזמן שהם שוכבים. אתה יכול להסביר לי את זה, רואה? הרי לא במקרה בחרת לך שם כזה יפה, הרואה ואינו נראה, נכון? אתה באמת רואה ללב ולנפש?

ואגב, בתשובה לשאלתך, אני טיפלה יותר מבוגרת ממך – בת 39. מפריע לך? מקווה שלא, כי נורא נעים לי להתכתב איתך.

הרואה ואינו נראה

לא, ממש-ממש לא מפריע לי. גיל כרונולוגי יכול לעזור (למי שצעיר) או להבליט (למי שמבוגר) גיל אמיתי, אבל אני בפירוש מאמין שהמראה הפיזי הוא פונקציה של פילוסופיית חיים. אם סקרנות, חיפוש (סיזיפי או לא) אחרי האושר, הומור ויופי פנימי פורצים החוצה מהעיניים, אז הבנאדם נראה צעיר. ככה בכל אופן אני חושב. הבורגנות וההזנחה מקפיצים את הזקנה.

אני לא מצליח בשום אופן להבין את המנהג הישראלי של גברים בגילי לגדל כרס שמנמנה ושעירה לתפארת מדינת ישראל. כמוה גם הקרחת הפופולרית, שנגדה כנראה אין מה לעשות. אבל עכשיו יש טרנד מלא חמלה כלפי המקריחים, ואלה שיש להם קודקוד חשוף אך מעוטר בפס עבה של שיער מאמצע הראש עד בואכה הצוואר, מגלחים הכול מיוזמתם ומתפארים בפדחת מבהיקה סטייל מייקל ג'ורדן.

את יודעת שהרבה בחורות חושבות שזה סקסי? גם את, שובבה, חושבת ככה? לי באופן אישי זה נראה כמו ראש פין ענקי וגרוטסקי. הטרנד עד כדי כך תפס, שגם כאלה שאפילו לא מאותגרים מפרצית, מגלחים את ראשם, מה שנקרא "קרחת יזומה". אבל גם לכן, הבנות, יש מנהג. לא כולכן, כמובן, אבל רבות מכן מתנפחות בהריון ונשארות ככה. ש-נ-י-ם... וואו, אני נשמע לעצמי פתאום פשיסט שונא אדם. וזה לא נכון. אני לא באמת כזה. פשוט, הזנחה מרגיזה אותי. כל סוג של הזנחה. אולי פעם אני אספר לך.

ועדיין לא סיפרת לי מה מחפשת בצ'טים אישה נשואה כמוך, עם ילדים ועבודה קבועה. אני לא רוצה לשער, אבל אני בכל זאת מוצא את עצמי עושה את זה: את משועממת, מחפשת קצת ריגושים ואקשן, מתגעגעת לאדרנלין יימח שמו, הלוואי שיבוא עלינו לטובה – אני צודק?

נשואה שובבה

אוי רואה, איך שאתה רואה לנפשי! אני ממש מרגישה שאתה מבין לליבי. רציתי להגיד לך ש... אוי ויי, לפני שאני ממשיכה, פתאום קלטתי שכולם יכולים לקרוא את מה שאנחנו כותבים!!! יש אפשרות שנתכתב בפרטיות? שמעתי שיש כאן חדרים פרטיים. נוכל לעשות את זה, לדעתך?

הרואה ואינו נראה

הנה, שובבה, סידרתי את העניינים ועכשיו אנחנו לבד. אז מה רצית להגיד לי? אל תשאירי אותי במתח.

נשואה שובבה

רואה, אני חייבת להגיד לך שאני נורא מתרגשת מזה שאנחנו סוף-סוף לבד, מסתודדים לנו כמו שתי חברות... אוי, אל תיעלב, לא התכוונתי שאתה כמו בחורה. אני פשוט מרגישה שאני יכולה לדבר איתך כמו עם חברה טובה, לא שאתה, חלילה, לא גברי או משהו כזה. אז אל תיקח ללב, בסדר? אני אומרת את זה, כי יש אצלנו במחלקה רופא אחד, נורא חמוד, שלדעתי הוא... הש-הש: הומו. ולפעמים, כשאני מדברת איתו, נפלטת לי בטעות לשון נקבה, למרבה הזוועה. ולמה למרבה הזוועה? כי נראה לי שהוא נורא נעלב מזה, והרי יכול להיות שהוא בכלל לא הומו, כמו שנדמה לכולן אצלנו.

כמה אחיות ניסו להתחיל איתו, אבל הוא תמיד מגיב במין אדישות נחמדה כזאת, ותו לא. אז התכנסנו לנו, כמה אחיות, פיזיותרפיסטיות, רנטגנאיות, וגם רופאה נחמדה אחת שלא מרימה את האף על הפרסונל, וניסינו לבחון את הסוגיה מכל הכיוונים.

כי אם הוא כן, אז איך זה שהוא כזה גברי, ג'יימס בונד מינימום, ממש תאוה לעיניים? ואם הוא לא, אז איך זה שהוא לא יוצא עם אף בחורה במחלקה? ושתדע, שלמרות הדימוי שיש לאחיות כאילו הן לא כאלה מושכות, יש כאן אצלנו כמה בחורות ממש ברמה, נראות עשר. אז מה נראה לך, הוא הומו או לא? יש דרך להבחין? אולי אתם, הגברים, מבינים בזה טוב מאיתנו.

הרואה ואני נראה

יש לי חבר אחד הומו. הכרנו בצבא. נחשי מה עשיתי בצבא. טוב, בחיים לא תנחשי: הייתי בתיאטרון צה"ל. לא רציתי להתגייס, והיה ריב גדול עם אבא שלי (פל"מחניק לשעבר), ובגלל שיש לו היסטוריה של מחלת לב ולא רציתי לקחת על עצמי התקף נוסף, הפשרה היתה ללכת לתיאטרון צה"ל. אני, שאין לי שום משיכה לתחום.

איכשהו התקבלתי, השד יודע איך, ושרדתי שלוש שנים, שבדיעבד, אני חייב לציין, היו די כפיות. בכל אופן, החבר הזה שלי היה יחד איתי בתיאטרון, היום הוא מאוד מצליח, משחק ב'הבימה' ויש לו אפילו תוכנית טלוויזיה (מנסה לנחש מי זה?)... אוי ווי, אני מתחיל להישמע כמו קצ'קה. בכל אופן, החבר שלי מאוד אוהב לפטפט על הומוסקסואליות באופן כללי, ולפרט לכל מאן דבעי את נסיונותיו המיניים, כולל תיאורים פלסטיים הלקוחים היישר מסדום ועמורה. הוא הסביר לי שהם יודעים מייד מי משלהם ומי לא, גם בין הגבריים שבחבורה או כאלה שנראים כמו הבן של השכן ואין עליהם שום סימן שיסגיר את הנטייה.

לגבי הרופא המושך, בדקתן אם הוא תפוס? כי בחור שלא מגלה עניין לא חייב להיות הומו, יו נו. יכול להיות שיש לו מישהי שהיא ורק היא בראש מעייניו. אני זוכיר, כשהייתי עלם צעיר... כשלי היתה חברה, מה שקוראים "אקסית מיתולוגית", אף אחת לא עניינה אותי. אפילו לא פזלתי לעבר בנות אחרות. וככה, שנתיים. עד שהשרמוטה עזבה בשביל גבר נשוי(!). עד היום היא מתנייקת עם הדוחה. מצד שני, יכול להיות שהוא הומו (הרופא, זאת אומרת), אבל על מנת לאמת את זה, אני צריך להתקיל אותו עם החבר שלי שייתן דיאגנוזה על המקום, וזה כמובן לא יקרה, אלא אם כן המתרום יפנים את הברכה התמוהה השמורה לשחקנים וישבור רגל לפני שיעלה לבמה. עוד סברה שעולה במוחי הקודח, שיכול להיות שהוא סטוציונר הרופא שלכן, ואין לו שום חשק לבצע באחת מבנות המחלקה, כי נזק ליחסי העבודה בוא יבוא. מניסיון אני אומר לך את זה. אבל את נראית לי אחת שהתחתנה עם החבר מהתיכון, אני צודק או אני צודק? לא הרבית להשתובב, נכון, שובבה?

טוב, לא שאני מעריץ גדול של הז'אנר, אבל אני חייב להודות שאני לא חף מהתנסויות פה-ושם שם-ופה, וחוף מפעמים ספורות, ממש ספורות, בדיעבד תמיד היתה עוגמת נפש גדולה מצד הבנות. ציפיה שזה ימשיך. אם יצא שפגשתי במקרה מישהי מהן ברחוב, זכיתי למבט מצמית ומבהיל שמנע ממני להוציא קול ולחרחר איזה "שלום" מנומס.

כך הפכתי "מניאק ארץ ישראלי מצוי", או "כובש ונעלם" – ככה כינתה אותי אחת הבנות – והאמת, דווקא רציתי להתקשר אחר כך, אבל לא ידעתי מה להגיד: "תשמעי, היה סבבה אבל זה לא זה?"

"היה נחמד ונחמד שהיה?" כך עבר יום ועוד יום מבלי שהתקשרתי. וככל שעבר עוד זמן נהיה לי עוד יותר לא נעים.

עד עכשיו אני לא יודע איך הייתי צריך להתנהג.

אבל הרי את אישה, שובבה (אגב, שובבה נורא נחמדה), אז אולי את תגידי לי את איך נכון היה להתנהג? היום כבר מאוחר מידי להתנצל (הייתי צריך להתנצל?). אבל שאדע לפעם הבאה. עד שאמצא אהבה.

נשואה שובבה

א-פרופו אהבה. קלעת בול, רואה (מסתבר שלא במקרה כיניתי את עצמך הרואה ואינו נראה): אני באמת לא בחורה של סטוצים. סך הכול די שמרנית. שאלת אותי כמה פעמים מה בחורה כמוני – חה, חה, עושה בצ'ט של פנויים פנויות, וכמו שבוודאי שמת לב, התחמקתי מתשובה.

ולא במקרה. פשוט לא ידעתי מה לענות. לא הגעתי לכאן מתוך כוונה תחילה. באמת שלא. סתם שוטטתי ברשת, בחיפוש אחרי – לא תאמין, מתכונים לעוגת גבינה לשבועות (ביני לבין גיטתי המרשעת מתקיימת תחרות עתיקת יומין מי תביא את עוגת הגבינה הכי פיצוצית לחג, ככה שהאצילות מחייבת מצוינות). מין הון להון, לפתע פתאום קפצה לי למסך פרסומת לאתר פנויים-פנויות. אז החלטתי להציץ ולראות איך מתאהב הנוער בימינו.

נשמע לך כמו הצטדקות? אבל זה באמת היה ככה, נשבעת. ולא שאני כזאת אלופת הנישואים ובעלי הוא אלופי, כמו שאומרים, כי זה כבר לא ככה מיליון שנים. ואני גם לא רוצה להישמע לך כמו נשואה בכינית, שמייבבת על כמה בעלה לא מבין אותה, כמה היא כמהה לריגושים. יש לי חברות כאלה, ולפעמים, כשהן פותחות את הפה ומתבכיינות, ממש בא לי להקיא. מה הרחמנות העצמית הזאת, מה? רע לך? לכי תתגרשי. מה את רועה בשדות זרים? ואני כבר לא מדברת על ההידרדרות המוסרית, סתם על ההתבכיינות האינסופית של האנשים. כל היום "לא טוב לי", "רע לי", "נמאס לי". נמאס כבר לשמוע את זה! אני בעד לחתוך וגמרנו. אם אחליט שלי ולבעלי אין יותר כלום במשותף, לא אהסס לחתוך.

אתה בטח שואל עכשיו: אם ככה, אז מה מחזיק אותך בנישואים?

א': הילדים, כמובן. זה בסיסי שילדים נפגעים מגירושים. פורסם לאחרונה מאמר רפואי, המוכיח כי ילדי גרושים נפגעים בתחום המנטלי יותר מילדי נשואים.

ב': לי ולבעלי שיחיה יש המון תחומים משותפים. בחיי, זו לא סתם אמירה. אנחנו אוהבים לעשות את אותם הדברים, יש לנו תחומי עניין משותפים ואנחנו די מתואמים בדעות שלנו. שנינו "שלום עכשיו", ככה שאם הולכים להפגנה בכיכר, שנינו הולכים, ולא נוצר מצב שאחד הצדדים נשאר ממורמר בבית.

ג': חיי המין. לא הייתי אומרת שהם מזהירים, אבל הם מספקים, נעימים, מתואמים, סדירים פחות או יותר, אולי תאמר קורקטיים, אבל בסך הכול טובים מרוב המקרים שאני שומעת בעבודה. יש אצלנו בנות שלא שכבו עם הבעל שנים. שנים! יש אחת שמקבלת פריחה, ממש פריחה, בכל פעם שהבעל נוגע בה. אפילו הדרמטולוג אמר לה שהוא לא יכול לעשות למענה שום דבר, הכי טוב שתקבע תור לרבנות. הוא אפילו התנדב – חה, חה, חה, לקבוע לה תור אצל הרבעלך.

אז אלו הם חיינו, הנישואים. ואיך זה אצלכם, הרווקים, יותר טוב?

הרואה ואינו נראה

אחרי כל הסיבות שמנית, שובבה, את נשמעת לי מקובעת היטב בתוך קופסת הנישואים, ממש בילט-אין, ולפני שאתייחס ביסודיות לסיבותייך, אני מבקש ממך לשחזר את אותה שנייה בה החלטת להיכנס לאתר.

מה חשבת לעצמך? מה עבר לך בראש? מה רצית שבאמת יקרה? אני חושד שאם היית שלמה עם נישואייך, לא היית מתייחסת בכלל לפרסומת, אלא גולשת באון לגוגל, לחפש בהתרגשות גואה מתכון מנצח לעוגת גבינה סופנית שתחנוק את גיסתך סופית. במילים אחרות, שובבה יקרה, מה את מצפה שיקרה? מה את רוצה? (ולא אוסיף ואשאל: מה את רוצה ממני?)

אני חושב שאני יודע את התשובה: את רוצה לחיות. ולחיות זה טוב ויפה, נכון ובריא לנשמה ולגוף, אבל בשביל לחיות צריך להעז, לקחת סיכונים, להתחרע על החיים.

זה שאת מתכתבת עם זר מוחלט זה אולי נועז להחריד מבחינתך, ואולי אני רץ קדימה בחוסר אחריות רווקי, אבל לדעתי זה סוג של אוננות. ולא שיש לי משהו נגד אוננות, נהפוך הוא, בלילות קרים אני ויהושפט הכשדי חוגגים עד אפיסת כוחות ונרדמים שמחים וטובי לב. אבל אם נחזור אלייך, שובבה, ואל סיבותייך הכה מנומקות. תרשי לי לחלוק עלייך קלות:

א': לא להתגרש בגלל הילדים זה תירוץ ישן-נושן, וסליחה אם אני פוגע, קצת מטומטם. אני לא מתיימר להיות מבין גדול בגידול ילדים, אבל נראה לי בסיסי שהילדים הם הראשונים שמקבלים את המסר איך יחסים בין גבר לאישה אמורים להיראות. אם אין אהבה חמה ואינטימית, אם אין חברות, אם אין סקס חי ומתחדש, אז ילדים לומדים שככה זה צריך להיות: שעמום אחד גדול. קשר זוגי הוא קשר פושר. פשרה.

חיים של פשרה. ואני, דון קישוט מוצהר ומטומטם שכמוני, מודה ומתוודה שאני נגד פשרות. למה מטומטם? תשאלני בפליאה מלאת סימפטיה, שובבה, ואני אענה לך. בגלל שעוד לא קרה שמישהו הצביע עלי ברחוב ואמר: "וואו, תראו איזו הילה של אושר מרצדת מעל ראשו של הטיפוס הזה!" לכן אני שואל את עצמי ללא הרף, מה בעצם יוצא לי מחוסר הפשרנות הנצחי שלי. מבינה?

יש מקרים איומים שבהם ההורים מתגרשים ומתנהגים כמו בהמות, רבים ומלכלכים אחד על השני ליד הילדים – וזה בעיני נורא ואיום. פשע ממש. אבל אם יש כבוד, חיבה אפילו (על מה אתה מדבר, אידיוט? אין חיבה כשמתגרשים!), אם יש התחשבות, ואם הגירושים נגמרו פשוט כי האהבה נגמרה ומה שנשאר זה רק ההרגל, הנוחות, ונתקעים יחד רק בגלל הפחד משינוי או מלהיות לבד – בעיני לפחות, זה חסר טעם.

ב': לגבי הנושאים המשותפים והיחסים הנינוחים, אני יכול להבין לליבך, להסכים, ואפילו קצת לקנא כמו חרא קטן. אני לא ממש פוגש בחורות שאני יכול לדבר איתן כמו שאני באמת, בלי פוזה ובלי להתאמץ למצוא חן. פעם תפסתי את עצמי על חם מנסה להיות תואם סם שפרד. ישבתי לי כמו דביל עם הרגליים הארוכות קדימה, לוס, גברי ומסוקס, אבל גם רגיש ופגיע, עם חיוך צדדי סקסי, כמובן. הייתי "הנגר-האמן". ובאותה הזדמנות אני קולט את עצמי מהצד מחייך כמו דביל, ואומר לעצמי: תהיה אתה, תשב נורמלי!

כשהבחורה חזרה מהשירותים, היא מעדה על רגל שמאל שלי, שבדיוק זזה לי קצת, להתרווח בכיף, ונפלה, ובטח קיבלה את הרושם ששמתי לה רגל. מאוד בוגר מצד סם שפרד, שחדל בבת אחת

להיות מקסים מקצועי. בתגובה היא צרחה: "מה אתה עושה, אידיוט?" וקמה נבוכה לגמרי. כי כשהיא נפלה, החציאת שלה התרוממה וראו את שני פלחי התחת החמוד שלה, אבל מה שאותי סיקרן באותו רגע היתה השאלה הפילוסופית איך אתן הולכות עם החוט הזה שנכנס לכן לתחת. זאת במקום לשאול אותה: "את בסדר?" "צריכה עזרה?" המסכנה הלכה משם זועמת. אליה דווקא כן התקשרתי, והתנצלתי שהתנהגתי כמו מטומטם. היא טרקה לי בנימוס.

ג': לגבי הסקס, לא מתיישב לי המשפט שכתבת: "לא מזהירים אבל מספקים..." סליחה, אין כאן סתירה? וסליחה על השאלה החודרנית, אבל את שובבה, אוהבת סקס? כי לא נראה לי שאת ובעלך שיחיה מחפשים בקדחתנות דרכים לשפר את חיי המין שלכם. חשבתם למשל על חילופי זוגות? אני בטוח שעכשיו את מחוויירה, מסמיקה ורצה לשירותים להקיא. חזרת? הכול בסדר? שטפת את הפנים במים קרים?

לי, בכל אופן, היו שנתיים מרנינות ושוצפות סקס כשהיתה לי חברה. מאז שהיא הלכה בדרך כל בשר (בשרו של ההוא, המניאק הנשוי), אני מחפש, מפלרטט, בודק אופציות, לפעמים מזיין. בקיצור – נע ונד כמו נוד. אז הנה, קיבלת סצינה מפורטת מחיי הרווקות.

נשואה שובבה

רואה יקר! אני מקווה שלא נעלבת שלא כתבתי כמה ימים. הייתי צריכה לקחת את הזמן כדי לעכל את הדברים (אני מודה שדי זיעזעת אותי בדברייך).

אוי רואה! רואה, יקר! אתה לא שופט אותי קצת בחומרה? אתה לא עושה את זה מעמדה של רווק מריץ? אני חייבת לומר שככה זה נראה לי מהצד. אני יודעת שרווקים נוטים לחשוב שנשואים תמיד מצטדקים, שחיי נישואים זו ההצגה הכי גדולה בעיר, אבל תרשה לי להאיר את עיניך, שעל חיי הנישואים בנויה הציוויליזציה, ובלעדיהם אנא אנו באים?

וגם אתה, גם אתה, רואה יקר, לא נראה לי כזה שמח ומבדח מעובדת רווקותך. האם אתה רווק מבחירה? מכפייה? מנוחות? מעצלנות? מפחדנות? לא היית רוצה לחיות בקן חם, עם כמה צאצאים מתוקים שמשחקים לידך על השטיח, כשאת חיקך מכינה משהו טעים לאכול ואחר כך אתם מתקרבלים יחד מול הטלוויזיה? אחרי הכול, לא זו תמצית הנישואים? להעביר יחד בשלום ובנעימות את גל הצונאמי שנקרא חיים?

ונישואים לא חייבים להיות דו-קרב עם פצועים ונפגעים, רואה יקר שלי. אם קצת מבליגים, קצת מוותרים, קצת מעגלים פינות, אפשר לחיות יופי אפילו שמונים שנה. הנה, אפילו סבא וסבתא שלי עדיין יחד, קצת מקטרים, קצת מתלוננים (כשאני מבקרת אותם, סבתא תמיד מתלוננת על סבא, וסבא תמיד מתלונן על סבתא, אבל אני יודעת שהם קשורים בלב ובנפש, ולא יוותרו זה על זה, ולא, דארלינג, לא מחמת ההרגל). זה נראה לך מיושן? בנאלי? מסריח מבורגנות? (והרי אתה נזהר מבורגנות כמו מאש, נכון, רואה יקר?)

כן, לא כולנו קורצנו מחומר של זאבים בודדים. אבל הרי אתה אמן, אז אני מניחה שככה אתה מעדיף את הבדידות המזהרת על פני כמה פישרים קטנים שיתרצצו לך בין שרעפי המוזות. אני צודקת, או אני צודקת?

וגם אתה, רואה יקר, הו, כן, גם אתה מתבכין כמו כל העדר. מה רע לך, תגיד? בחרת לחיות במגדל השן שלך (אני מקווה שהוא לפחות מעוצב, ושאתה לא גר כמו כל הרווקים בשמעטע שנקרא בטעות נכס דה-לה-ניידי), בחרת לארח במיטתך פה ושם איזו עלמה (שגם כלפיה אתה בטח מתקמצן – ברגשות, בלפנות מקום במיטה, בלישון בג'נטלמניות על הכתם, באיזה קרואסון חם בבוקר. ואולי אתה מאלה שמזמינים לה מונית חמש דקות אחרי הזיון?). אז אל תבלבל לי את המוח, ואל תצייר לי תמונה פתטית של רווק מסכן ודפוק, עם בעיות נפשיות מכאן ועד הרצליה פיתוח! יש לך בעיות עם אימא ואבא? יש בספר של "מכבי" טונות של פסיכולוגים שישמחו לארח אותך על ספתם!

חשבת שתצליח להוציא אותי משלוותי? חשבת שתנער קצת את הבורגנית הקטנה? לא ולא, יקירי, לא את הבורגנית הזאת! אני בורגנית וטוב לי. ובעמי אני חיה!

הרואה ואינו נראה

וואו, שובבה, מילים כדורבנות. שואגת כחתולה על גג פח לוחט. תני לי רגע לקחת כוס מים, להתאושש, לנשום עמוק ואם אפשר, להתבכין קצת ביני לביני על מסכנותי: אחת שאני מתכתב איתה, ועוד בצ'ט, ועוד איזה נשואה משועממת, טכנאית רנטגן שממצמצת בלי הכרה לאיזה רופא הומו שלא שם עליה בכלל, היא, אפילו היא, בלי לראות אותי, בלי לפגוש אותי, בלי לבצע בי – מתחרעת עלי!

מוא? מתבכין? כולה דיווחתי לך בבידוח הדעת על אירוע מביך/מצחיק/לא מי-יודע-מה-מוצלח, שקרה לי. מה שנקרא: "חשפתי את עצמי". ואת – מתוך מגננה? – קראת לזה מתבכין. כי תדעי לך שכל קשר, ולו קלוש שבקלושים בין שני הדברים, הוא מקרי. לידיעתך, נשואה שובבה, עם כל כיסופי לאהבה ולזוגיות משובחת כשלך, אני לא בוכה על רווקותי. טעית בי, ובגדול. אני שלם לחלוטין עם מצבי, בניגוד מוחלט אלייך, שובבה, שאם אני עושה אחד ועוד אחד...

זה שלא ענית על שאלתי: "על מה חשבת כשנכנסת לאתר, ומה בעצם את רוצה ממני?" רומזת לי, במיוחד נוכח פרץ המלל הלוהט מזעם קדוש, שני דברים: או שאת ממאנת לומר לי, או שאת ברמה כזו של הכחשה, שגם כשהתת-מודע שלך מנסה להרים את ראשו המסורס ולוחש לך בחלומותייך את האמת הקשה והמביכה, את – או שאת לא זוכרת, או שאת מתביישת במה שאמר.

ובאמת לא הבנתי למה לא ענית לי. עלו לי כמה סברות: או שנסעת עם בעלך המלכותי והילדים לצפון, לשמוח בחג בכיף עם כל עם ישראל (למה לא, שיהיה לך בכיף, כפרה), או שהוא גילה שאת מתכתבת עם גבר זר באינטרנט, משתפת אותו בתמונות מחיי הנישואים, מה שגרם לבלגן רציני, ולכן החלטת להפסיק את ההפקרות. הרי סדק במסגרת הקדושה עלול להביא לשבר, שבר למשבר, התרסקות, גירושים, אי נוחות, ומכאן הדרך קצרה לקסטרופה, שיתוק, אלצה"מר. גיהנום!!!

חלפו מספר ימים, ואת מתנפלת עלי כמו נמרה שמגנה על חייה המאורגנים והמכורבלים מול האח המבוערת של השגרה. ושלא תחשבי, אני לא נגד שגרה. אני בהחלט חושב שאם שני אנשים מעניינים חולקים חיים יחד, שגרתם מרגיעה, נינוחה ונעימה. הבעיה נוצרת כשאנשים משועממים זה מחברתו של זה. אבל את הלא אינך משועממת! את פורחת בחברתו המסעירה של בועלך היקר

(תגידי, הוא יודע עלי?). וכשאתם מזדיינים – סליחה, הרי אצלכם, בעדת הבורגנים, אומרים יחסי מין, אז כשאתם מקיימים יחסים, אני לא תקוע לך באמצע, רואה ואינו נראה?
אז מי שמבלבל כאן במוח, שובבית יקרה, זו את, כי את רוצה ממני משהו, ולא, לא היית ממשיכה להתכתב איתי.
חג נביעות שמח!

נשואה שובבה

רואה יקר! הפעם לא ראית כלל לליבי. אני חוששת שהענקתי לך קרדיט מוקדם מדי. ראיתי בך את האמן הרגיש שאתה רואה בעצמך, ומסתבר שלא היו דברים מעולם! אינך אלא הולך בטל כמו כל הגברים. במדורי "הפסיכולוג לשירותך" בעיתוני הנשים, יש לגברים כמוך מינוח קבוע: "נעדר רגשית". אתה, כמו כל הגברים, מסתובב סחור-סחור במקום לראות ללב הבעיה. נשים, טומטום יקר שלי – וכדאי לך ללמוד ממומחית, רוצות גבר שיבין לליבן, שיקנח דמעה נסתרת – ולא, אלו לא דמעות של זעם קדוש, אלו הן דמעות קדושות! אנחנו הנשים קדושות. אנחנו קדושות בגלל כל החרא שאתם מאכילים אותנו. אנחנו הקדושות המעונות של החיים.

אנחנו סובלות מהקפריזות שלכם, משיגעון הגדלות שלכם, מהאטימות שלכם, מרגישות-היתר שלכם כלפי עצמכם, מהאיסטיסיות שלכם, מהאינפנטיליות שלכם, מחוסר הבררנות שלכם בנוגע לנשים (רחל איתן, הסופרת האהובה עלי, הגדירה את זה: "אחד שתוקע את ה--- לכל חור מלוכלך"), אפילו מהריח שנודף לכם מהרגליים.

ואחרי כל זה אתם עוד מצפים שנהיה עדינות, מבינות, רומנטיות, בשלניות אדירות ו – שיא החוצפה! – שנסריח מסקס. למה מה? מה תרמתם לעולם שמגיע לכם יחס וי.איי.פי שכזה?
ולמרות מסקנתך הנמהרת כאילו אני מהללת את נישואי, וגרוע מכך, מרוממת את בעלי למדרגת אלוהות, תדע לך שאני רחוקה מזה, כמו שאתה רחוק כעדותך מלהיות רווק מתבכין (אבל את זה, יקירי, עוד נבדוק!).

הנה, היום בבוקר הפרינסס אמר שהוא לא יבוא איתי אחרי הכול לרופא בשביל הקטנה שלנו (אני כבר מצהירה שאני לא מספרת לך מה יש לה, כי אני לא זקוקה לרחמים שלך). מכל מקום, אחרי שהוא שתה במצמוצים מעצבנים את תה הצמחים שלו, אחרי הגרעפס המסורתי, אחרי החיפוש היומיומי הפתטי אחרי מפתחות המכונית, ואחרי ששאל אם כיבסתי לו את בגדי הטניס בשביל המשחק מחר – אתה יודע מה עשיתי? שברתי את רקטת הטניס היקרה שלו! נשברה לשניים כמו מקל כביסה, כמו קיסם שיניים. הפרינסס נשאר עם פה פתוח, ואחרי שנייה ברח החוצה כמו חתול שבעטו בו.

כך נגזר עלינו, הנשים. אחרי שאתם מפסיקים להיות פרינס צ'ארמינג, אנחנו נשארות עם שמן מקריח, בעל שפיכה מוקדמת ופטריות ברגליים, שמפרפר בכס מלכותו וצווח מפחד!

הרואה ואינו נראה

אילו גלי צונאמי פורצים מפיק, שובבה. אילו ניפוצי מקלות דרמטיים. אני תוהה מה זה אומר. אולי מקל הטניס של בועלך-רגליים-מצחינות מייצג אצלך (בתת מודע – שמעת על המונח?) איזה מקל אחר בגופו שידע ימים טובים יותר?

תודי, יקרה, שנשבר לך הזין ממנו, אז שברת לו את המייצג החיצוני של האיבר היקר. זאת דעתי, בכל אופן, דעתו של "הולך בטל נעדר רגשית", או בקיצור: דעתו של החרא.

אז הקקי הקטן הזה, עבדך הנאמן, הבטלן, המפונק, המגלומן והמסריח, מציע לך תסריט שלבטח מתנהל על בסיס יומיומי במגרש הטניס של בועלך. זה הולך ככה:

המקל הידוע לשמצה חובט בחן בכדור הבתולי והקל (בתולי, אך מה מתמסר!), עובר ממנו למתחרו, מיד ליד, מיד ליד. "אוי", מהרהר בחורנו בין מסירה למסירה: "איזה מדליקה השחקנית מהסרט אתמול בטלוויזיה, ההיא עם החצאית הקצרצרה של מעודדת... איך היא הרימה את הרגליים והתמסרה לבנים, עברה מיד ליד... מיד ליד..." וחובט בשיא אונן. ומי, מי חובט הכי חזק במקל? מי שולט בתנועות הקצביות ולא – לא! – גומר מהר או חס וחלילה מתעייף. אבל אז, למרבה הזוועה, הזרוע שאחזה במחבט באון לפני רגע נשמטת באחת, שובתת מהנפה, כי נגמר הכויח, שיט!...

טוב, סתם דעה של זכר נצלן, בכיין ומגעיל. תעשי איתה מה שאת רוצה. בכל אופן, אני חייב לומר לך שנכח ההתנהלות האחרונה איתך, אני חושש לחיי. רועדות לי הביצעקלך ממך: אמאלה!

פעם, כשהייתי בן עשרים, חברה טובה שלי סחבה אותי לפגישה של פמיניסטיות. הייתי הגבר היחיד במקום. זכיתי ביריקות של מבטים עוינים, ולחששים סטייל כת השטן ליוו אותי כמו אד של סרטים מצוירים. אמרתי לעצמי: תירגע, הן לא ציפו שתגיע, אתה יכול להתקפל מתי שבא לך.

בהתחלה נשארתי בגלל הסקרנות. ציפיתי שהן ידברו על נושאים קונקרטיים כמו שוויון זכויות, שכר שווה בעבודה, כאלה מין – אבל לא ולא. הנושא שתפח ועלה כמו עננה רדיואקטיבית היה שנאת גברים. כולן שם שנאו אותי שנאת מוות, רק בגלל שיש לי שקיק ביצים בין הרגליים. הרגשתי כיצד הוא (ואני) מצטמק מרגע לרגע, ולא יכולתי בשום אופן להתרומם על רגלי ולברוח. ויש לי חדשות בשבילך: זה קרה לא בגלל שאני כמו כל הגברים, פחדן אפס, אלא שכל אדם באשר הוא, אישה או גבר, שנתקל באנרגיות קולקטיביות כל כך שליליות, מפחד. תתפלאי, שובבת הברזל שלי.

מה שהיה לי נורא משונה, שהיו שם כמה בוצ'יות, חלקן הלכו על מראה קלינט איסטוד וחלקן על מראה נהג המשאית. הן הלכו על זה עד הסוף: שיער קוצים, וסט מחביא שדיים, הליכה גסה, ישיבה של סוור בנמל אשדוד. ואני, הנקניק שבחבורה, לא הבנתי: אם הן כל כך שונאות גברים, למה הן מתחפשות לגברים?

את, שובבה, שמה אותן בכיס הקטן עם ההכללות הפשיסטיות שלך, עד כמה אנחנו, כ-ו- ל-נ-ו, מאמללים אתכן, הקדושות המעונות, קורבנות המין האנושי כולו. נידונות לסבל נצחי בגללנו, המין הנאלח, תלויות לכן כמו מריה על קצה הצלב, מזילות דמעות שקופות מצער קמאי בן אלפי שנים... וההמון נדהם: "נס! נס!" וכולם עולים לרגל לצפות בך, יורדים על ארבע, משתחוים ומתפללים אלייך – קדושה של רנטגן – המזילה דמעות על חייך. אך לפתע פתאום, בין הדמעות, מפציע בפנייך חיוך קטן של אושר... לרגע הזה חיכית, מאמי, כל מה שרצית היה קצת צומי.

ואת זה, אפילו אני, המוגבל, "הטומטום היקר" – מבין, ואפילו מקבל את הצורך.

אבל לחוד הרצון הלגיטימי ליחס טוב מבעלך והציפייה לשיתוף במטלות הבית, ולחוד ההכללות (או הקדושות). כי אתן לא קדושות בכלל, ואנחנו בטח ובטח שלא. צר לי לנפץ את בועת הרחמים העצמיים הפיוטית שלך, אבל הרי לך מבזק חדשות: אף אחד לא קדוש! מי שקדוש לא אנושי, לא מוכתם בחולשות אנושיות ולא טועה אף פעם. ואנחנו, צר לי לבשר לך – אנושיים. נשים וגברים כאחד.

כן, אני מודה שאנחנו מוגבלים הרבה יותר מכן. אנחנו לא נוהגים לנתח כל דבר בינינו לבין עצמנו או בינינו לבין חברינו, לכן רובנו לוקים בחוסר מודעות עצמית מביכה. אם לדוגמה אתן שואלות אותנו את השאלה הדוחקת: "אז מה אתה רוצה מהקשר?" התשובה הנפוצה שלנו היא תמיד: "לא יודע", תוך נעיצת מבט חלול בנקודה דמיונית בחלל.

אבל אתן הלא יודעות ומייד עונות במקומנו. הכול כבר מנותח ומנומק להפליא במוח הקטנוני שלכן. לנו לא נותר אלא להנהן ולגמגם בהסכמה. אם הייתי מסביר לך מה מקורה של התשובה המתחמקת, חוששתי שהיית עונה לי בפרץ קלילות שהיה שם את כנותי (ואני באמת כן איתך) במשולש של הזבל בכיור, ולכן אני נמנע מזה, ברשותך, בשלב זה. ואגב, זה יישמע לך אולי מגלומני להחריד, שחצני עד כדי גועל, אבל יש לי תחושה שאירוע שבירת המקל של בעלך קשורה לנוכחותי המשונה בחיך. וצר לי, באמת, שיש בעיה עם הקטנה שלך. כשתרצי, תספרי לי. למרות מה שעבר בינינו, אני עדיין כאן בשבילך.

נשואה שובבה

רואה, לא פעם ולא פעמיים התלבטתי אם להמשיך לכתוב לך, או לוותר על מופע האימים ולחזור לחיק משפחתי (הבורגנית), ולשכוח מזה שבאוויר מתרוצצות רגשות ודעות באינספור מיילים של אנשים בודדים שמתקשים להירדם בלילות.

אבל (זוכר שאמרתי לך שאני חוטאת בכתובת שירה?), לאחרונה אני כותבת ביתר שאת, המילים נובעות כמו גלי ענק, ולא כמו תמיד אצלי, כתלוליות זיעה הזוחלות על עור חשוף וצורב, וזה גרם לי לחשוב שאתה ולא אחר הוא הטריגר. אתה רואה, רואה יקר? אולי אינך הטריגר במיטת כלולותי, אבל ייתכן שאתה הטריגר במחברת שירי. כבוד לא מבוטל, לא היית אומר?

אז החלטתי להרים שוב את הכפפה (היא שזרקתי פעם, לפני עידן ועידנים – כך זה נראה עכשיו – ואתה הרמת), להבליג על העלבונות ועל הדו-קרב האלקטרוני שהתפרע כאן בלילות האחרונים, ולקרוא לך שוב מעמקי הצ'יפים והמיילים, והשד יודע מה עוד קבור בנבכי המחשב מעלה העשן שלי.

אם לא הייתי מתביישת, הייתי שולחת לך שיר שכתבתי, אבל זה היה מסכן אותי בלהרגיש כמו בת-עשרה מזיעה מהתרגשות, ואותך בלקרוא ענני בוסר של אישה נשואה ומתוסכלת (זה בוודאי הדין שתחרוץ עלי). אז אחרי כל מה שהלך כאן בינינו, ודאי לא תתקשה להבין שאני חוששת מלהב חרבך.

ואולם, טון מילותיך האחרונות ריפו במעט את התכווצות השרירים שקיבלתי בבטן התחתונה (לא יותר מתגובה הישרדותית במאבק הנצחי בין המינים). וגם, אודה ואתוודה, בצד חוסר הנוחות, ואפילו זרזיפי הכאב שחשתי לפרקים, שאבתי גם תענוג מוזר על שום ההתכתשות.

ובבקשה אל תזכיר לי את עניין אקו ומקל החובלים שלו, כי גם ככה יש לי דפיציט חמור בביטחון עצמי.

הרואה ואינו נראה

שובבה, אני כל כך מצטער, בחיי. לא היתה לי שום זכות שבעולם ללגלג על דרך חיך. לא התנסיתי בזה, ואין לי שמץ של מושג על מה באמת מדובר כשמדובר במוסד הנישואים (אבל תודי שהמונח מוסד מזכיר מוסד סגור). אני לא יודע דבר וחצי דבר על הניואנסים שמרכיבים את מערכת

היחסים הזו – מין חבל עבה, מרוט אולי אבל גם חזק, המורכב ממאות חוטי עצבים הדבוקים זה לזה בטוב וברע. ואם אין לי שום מושג, אולי עדיף היה שאסתום את פי. זה היה שחצני מצידו, שטחי ושיפוטי. אני ממש מבקש סליחה.

אבל בנושא הכללותיך הגורפות על עם הגברים, עד כמה אנחנו כולנו זבלים ואתן הקדושות, אני לא לוקח את דברי בחזרה. א': כי אני חושב שאני צודק. ב': הייתי נכנס אצלך ללא כל ספק לקטגורית הסמרטוט, בנוסף לכל חסרונותי כגבר, ואני ממש לא מעוניין.

אני שמח שאת כותבת, והרבה, וגאה על כך שיש לקיומי המוזר בחייך חלק בזה. גם לי היתה תקופה קצרה בחיים שכתבתי קצת שירה, תתפלאי. אפילו פרסמתי קצת בעיתון בזמנו. כמובן בשם בדוי, ועוד של אישה. קראתי לעצמי אלונה רביד.

אבל כבר שנים שאני לא חוטא. חשבת פעם למה אומרים חוטא בכתביה? מאיפה זה לקוח? אולי מהדת? "לא תעשה לך פסל ומסכה"? מה החטא בכתביה? אני יכול לבין את חטא הניאוף, הגניבה, הרצח – לא עלינו, אבל כתיבה?! מצד שני, אני הראשון להודות שגם מילים עלולות להרוג. אני מקווה שאנחנו שוב חברות. ז"א, חברים. חלומות פז.

נשואה שובבה

אתמול בלילה, אחרי שהתכתבנו, לא הרגשתי הכי טוב, הראש כאב והגוף הכביד, אז לקחתי 'סונגה-נייט' וצללתי לתוך שינה טרופה ומלאה בחלומות משונים. באחד מהם, ישבתי עם חברה בקפה מלא המולת שיחות, צחוקים ומלמולי אוהבים לקול צוויחת מכונת האספרסו, בחלל הבשום מניחוח מהביל של קפה חזק ועוגות שמרים.

פזלתי לעבר הוויטרינות עם העוגות המטמטמות. בעיקר משכה את ליבי וקיבתי עוגת שמרים בגודל גלגל של מרכבה, משובצת אגוזים שמנמנים וצימוקים שחמחמים, ומריחה – גן עדן! חברה שלי הציעה שנלך לבחור, כי זה היה בית-קפה מהסוג של קפטריה, שאין מלצרים וצריך לקום ולעמוד בתור, ולא הכי התחשק לי, כי לא רציתי שבדרך כולם יראו את הישבן המטופח שגידלתי בלידה של הקטנה, ומאז לא הצלחתי להתגרש מהעודפים, ובינתיים אנחנו חיים יחד בשביתת נשק: הישבן מניח לי, ואני מניחה לישבן. (אף שבתמורה עלי לספק לו עוגות, כי בעיקר את זה הוא אוהב).

ואולם מיצי הקיבה פעלו את פעולתן, הישבן דרש את שלו, ואני מצאתי את עצמי משרכת דרכי אחרי חברתי, בדרך לדוכן המאפים והסנדוויצ'ים. בדרך חזרה לשולחן, עמוסות במגשי ענק מלאים בדברים טובים, חברה שלי לחשה לי פתאום: "ששש... תסתכלי שמאלה... זה לא כריסטופר ווקן?" הבטתי, ובחיי שזה היה הוא, וגם נראה אחלה, לא כמו היום, שהוא דומה לקריקטורה מרופטת של עצמו, אלא כמו אז, ב"צייד הצבאים", כשאפשר היה לאכול בלי סוכר. ראיתי שהוא מסתכל לכיוון שלנו, והתפללתי שהוא לא צד את הישבן הקולוסאלי שלי, שיש לו משום-מה חיים עצמאיים משלו, והוא עלול להתנווד לכל מיני כיוונים לא צפויים ברגעים הכי לא קורקטיים.

כשהתיישבנו חזרה, התחרינו מי תביט עליו – כי לא נעים להפציץ אותו במבטים, כשלפתע שמת לב שהוא מחזיר לי מבט, ודי משמעותי, הייתי אומרת. חברה שלי, הבת-זונה, אמרה שאני סתם מדמיינת, שזה עליה הוא מסתכל, ושאפסיק כבר עם השופוני הפתטי שלי. אבל ידעתי שזה סתם מפני שהיא קנאית ירוקת עור ועיניים. ידעתי שאת המבטים הכחולים שלו, כריסטופר שולח אלי.

פתאום החלה המולה. כנראה שמישהו שם לב שכריסטופר ווקן יושב בקפה, וכל מיני בנות במיני זערורי וחולצות בטן התחילו לטייל משמאל לימין כדי לנסות לצוד את מבטו. לפתע גם נכנסה חבורה קטנה וצוהלת שניגשה אליו, היו הרבה נשיקות באוויר וכולם התיישבו לצידו. אחת מהן היתה כנראה היחצנית שלו, כי היא דיברה המון בנייד על מסיבות עיתונאים וכאלה.

הייתי צריכה נורא פיפי, וכבר לא יכולתי להתאפק, אז למרות שכדי להגיע לשירותים היה עלי לעבור ליד השולחן של הווי.איי.פי, קמתי – וישבני איתי, וקוממיות צעדנו לשירותים. פתאום אני שומעת שהיחצנית קוראת בשמי. הסתכלתי ימינה, הסתכלתי שמאלה, לראות אולי מישהי אחרת קמה – אבל לא. אז דידיתי לכיוון השולחן המלכותי, נושמת בקושי ונוזפת בישבן שלא יעשה פדיחות. היחצנית אמרה: "כריסטופר, תכיר, זאת המשוררת הכי חשובה שלנו", וכריסטופר הושיט יד והביט בי במבט תכול הורס שלא אשכח גם כשהתולעים יטרפו את מרכז הזיכרון שלי.

כשחזרתי לשולחן עם דפיקות לב שנשמעו ודאי גם בשטחים, החברה הבוגדנית שלי כבר לא היתה, אז חשבתי שלפני שאני מתפנה הביתה, כדאי שאקנה כמה מהעוגות הנהדרות האלה בשביל הילדים ואת הרוגעלעך קקאו-קינמון שאקי אוהב. אבל מהצד פתאום מגיח הכריסטופר, משפריץ שרמנטיות כמו אוכל-נמלים, ומתיישב לצדי בחן עולמי.

הלב עף בטיסה למאדים ובחזרה לתחתונים. כריסטופר התחיל לדבר, ומרוב התרגשות אני לא זוכרת מה הוא אמר, אבל כל מי שהסתכל מהצד היה ודאי רואה שהכוונות שלו היו רומנטיות. הוא הציע שנלך לטייל, מה שבאמת עשינו, לא לפני שעברנו את שולחן הברקודות במיני ובג'נסים עם מותן נמוכה, שהעבירו עלי ויש מהיר של מבטים מצמיתים. היחצנית שקודם דיברה אלי במתיקות מלאכית עיוותה עכשיו את פניה באנטיפטייות לנוכח הזיווג המוזר, ופלטה בנסטיות: "כריסטופר, אתה מבזבז את הזמן שלך."

בחוץ, מתחת לעצי השדרה שהשתקפו בתכול עיניו, כריסטופר שאל לאן אני רוצה ללכת, ואני עניתי שאינני יודעת, אז הוא הצריד שוב בחן בל יתואר, ואמר, עם מבטא אמריקאי מתוק: "רצון האישה הוא רצון האלוהים," ואני עניתי שוב בטומטומית שאני לא יודעת, אז הוא חייך ואמר: "טוב, אז לים," ואני הינהנתי כמו אילמת.

בדרך עברנו בסמטאות אפלוליות ומוצלות, בעלות המון נקיקים ומחבואים, ופתאום אני מרגישה את ידיו מנחות אותי לעבר אחד מהם, הודף אותי ספק בגופו, ספק בידי, עד שהצמיד אותי לקיר וחיך את גופו כלפי. החלטתי שלא אעצום עיניים כדי לא להפסיד אף שנייה, אבל זה היה כל כך נעים, עד שהתמכרתי לתחושות ולמגעים, לסוודר האנגורה שלו שגירד את עורי, לזיפי הזקן שעשו את אותו הדבר לפני ולחזי, ליד שחדרה לתחתוני, לאצבעות שליחכו את ערוותי, ולא היה אכפת לי בכלל שהוא מסובב אותי וחודר אלי מאחורה, מסוכך על גופי בגופו, ברכות ובאהבה שמעולם לא חשתי כמוה.

התעוררתי באחת, לקול נחירותיו השקטות של בעלי, שלפוחית השתן לוחצת לי מוות, כשלפתע הבנתי שכריסטופר היה בעצם אתה.

הרואה ואינו נראה

זו הפעם הראשונה מאז שאנחנו מחליפים מילים\מהלומות, שאני ספיצ'לס. ישבתי וקראתי את המייל, ובמקום להתנפל כהרגלי על המקלדת ולענות לך בשצף-קצף המסורתי, ישבתי פעור פה וטלפיים ולא ידעתי מה לענות.

בנימוס קורקטי? "תודה רבה שובבה, זה מאוד מחמיא."

לא נראה לי מתאים במיוחד.

בחשקנות משולחת רסן? "הו לידי גודיבה השובבה, האם את רוכבת עלי בחלומותייך מדי לילה?" גם כן לא מדויק.

את צריכה לראות אותי עכשיו: יושב מול המחשב, נבוך כמו ילד בן שלוש-עשרה שהתעורר מחלום ארוטי. ובחלום הוא בבית-חולים – עושים לו צילום רנטגן לנשמה, ולטכנאית הרנטגן אין שום דבר מתחת לחלוק הירקרק-אפור ששוקל טון וחצי, זה ששמים נגד קרינה. הטכנאית מורה לילד לשכב על הדרגש מתחת למכונה, מורידה את החלוק ונשכבת עליו. ושלא תחשבי שהוא אדיש אליה או משהו כזה, נהפוך הוא. אבל הוא כל כך מופתע, שההפתעה גוברת על החשק, הופכת לבהלה והוא בורח כל עוד נפשו בו.

שובבה יקרה, אני חושש שאם היית יודעת איך אני נראה, לא היית חולמת עלי בחיים. בואי נאמר שכל קשר ביני ובין כריסטופר שלך מקרי לחלוטין. טוב, אולי בעיניים יש משהו דומה. גם לי, אגב, יש עיניים כחולות (גם אם עצי השדרה לא משתקפים בהן...).

עכשיו, אחרי ששתייתי קפה, נרגעתי קצת ואני מרגיש פחות מבוהל. כמו גבר דביל מצוי התייחסתי לאירועים החיצוניים שבחלומך, לעלילה המשתלשלת, לכך שהסגרת בפני חלום ארוטי, בו אני תואם כריסטופר ווקן (בפעם הבאה אם אפשר, תשתדלי שזה יהיה סם שפרד), ונבהלתי מהישרות ומהאומץ.

אז עכשיו אני מרשה לעצמי ללכת קצת יותר פנימה ולנסות להבין מה אומר החלום. את יודעת שבפסיכולוגיה אומרים שכל דמות המופיעה בחלום מייצגת איזשהו פן אצלנו? אני לא יודע עד כמה זה מדויק, ואני שונא הכללות, אבל בדרך כלל יש בזה משהו, אין כל ספק.

אז ככה: העוגות, לפי משנתו של "הרואה ואינו נראה" – מייצגות את חיך, כפי שאת רואה אותם: מתוקים, נימוחים, אבל יחד עם זאת משמינים ומנוונים. במילים אחרות: נכנסים לך לתחת, ואולי, אסתכן ואומר: מעניינים לך את התחת? אבל את לא יכולה בלעדיהם, ולכן את עומדת כמו כולם בתור וחוזרת עם מגש עמוס, שלא יחסר חלילה שום פרט בתמונה האידיאלית של חיי המשפחה.

החברה הביצ'ית שלך מייצגת את הביקורת העצמית שלך. היא לא מפרגנת לך ולא מרפה ממך עד ש – שימי לב! – את זוכה בצומי מכריסטופר (ואז, אין לה יותר מקום בחלום).

התחת מייצג את הכישלון. כישלון שאת חיה איתו, יודעת שהוא שם, אבל לשמחתך הגדולה הוא מאחורה ואת לא צריכה להתמודד איתו בכל רגע נתון.

היחצ'נית היא המדיה, האלקטרוניקה, המחשב. היא מקרבת בינך לבין כריסטופר, אבל גם מפרידה.

כריסטופר – אני, מייצג את הלב היצרי שלך, הטוב, הרומנטי, הרך, המשווע לריגוש, לסקס, שהתעורר כתוצאה מכך שמישהו מביט בך, רואה אותך. ובשל העובדה שאת מפרגנת לעצמך את

קיומי בחיך – ההתכתבות איתי, עם מישהו שלא היה מתכתב איתך אלמלא עניינת אותו – נתת לעצמך בחלום את הדבר האמיתי – הזרע, אם תרצי, הכי טהור שבך. זה בכל אופן הפירוש שלי. אני, לצערי, לא זוכר בכלל חלומות. ואני חושב שהגיע הזמן שתשלחי לי שיר.

נשואה שובבה

כשהצעת תתקרבי, ברחתי למחבוא הכי מוכר שלי
אל אבחות הכנף וצווחות העורבים
כשנבהלת מעוצמת הערגה והבכי, עשיתי את מה
שאני מטיבה לעשות, להתכנס בתוך טבורי
כשהתרככת בתוכי דמיינתי שאני מעופפת
בתוך חלומות של אחרים, פנים זרות, גופים נוקשים
כשטרפתי אותך כאילו לא באת אל קרבי
הישרת דמעה חלבית לתוך נפשי

כי הקרובים נעשו קרובים
ורחוקים, כך נדמה, לא היינו מעודנו.

הראה ואינו נראה

שובבה, אוי שובבה. יש לך נפש נהדרת וראויה לנסיקה. נוכח המילים הבהירות, האמיתיות, הישירות ומלאות הרגש שלך, עבדך הנאמן מרגיש מלא עוצמה ומפואר, בערך כמו שקיק הביצים המקומט שלו המכיל זרעים נמוכי ספירה, הנעים להם בפלגמטיות נטולת חן במרחבי הספרה.

רוב תודות על המילים המרגשות והיפות. אבל אני – ואני לא אומר את זה מתוך הצטעצעות או התחנחנות, לא ראוי למילים האלה, בלשון המעטה. את לא מכירה אותי בכלל. המילים שאת קוראת מדי לילה, שנבעות מהמקלדת שלי, הן לא אני. הן רק חלק ממני, וחלק קטן. את מלבישה עלי מחלצות היפות בעיניך, אבל אין לך שמץ של מושג איך נראה הגוף. אולי הבגדים גדולים מדי? אולי קטנים? אולי אני כהה, וצבעי אינם הולמים את חיוורון המחלצות? ואולי להפך? את ממקמת אותי בתוך הנוף המדהים, הטרופי, האפל והריחני של נשמתך, אבל אולי אני בכלל קטין, או חלילה פסיכופת עם פיצול אישיות, ואולי אני בכלל אישה?

לא שאני אומר שאני משהו מאלה, אבל אני מנסה להדגיש בפניך את המסר: את לא יודעת מי אני, אפילו לא איך קוראים לי, כשם שאני לא יודע את שמך. וזה פרט בסיסי בהכרות, לא היית אומרת? לכן, "שמרי נפשך", כמו שאלתרמן כתב לבתו, המשוררת הפגיעה. אבל את המשוררת כאן, שובבה. את אמיתית, ואת פגיעה. ואני אידיוט, אפס.

נשואה שובבה

מזמן רציתי להגיד לך שלא כל הנראה לעין הוא האמת הצרופה. מה מלמדים אותך המיילים חוצבי הלהבות שהחלפנו כאן זה כמה שבועות? שלא אני ולא אתה מורכבים מהנראה לעין. לכאורה אינני מכירה אותך, ואתה אינך מכיר אותי, לא בריח, לא בטעם, לא בצורה, לא בחוש המישוש והשמיעה. אבל שמץ מנשמתך אני כבר מכירה. כי כמה אפשר להסתתר מאחורי מילים (ומיילים)? כשם שאמרו חז"לנו: "מה שיוצא מהפה יוצא מהלב".

אז אל תנסה להבהיל אותי עם סיפורי אימה על פסיכופטים שיצוצו לי מהמחשב ביחד עם השדים של נשמת האפלה. אני ילדה גדולה. אני יודעת מה אני עושה. ואל תנסה אפילו לספר לי שאתה עקום כמו הגיבן מנוטרדם. הרי לא תגיח לי פתאום מהמחשב כמו פנטום האופרה, שחור, חרוך ומזרה אימה. (ואולי אתה אחמד יאסין, או מרוואן ברגודי? חה-חה-חה).

באחד הימים אשב בקפה (לא זה של כריסטופר מחמלי), מתחת לשמשייה צבעונית, משולשת קצוות, לוגמת אספרסו כפול עטור בכובעון מוקצף, בוהה בקנאה בנערות היפות בשלל צבעי המיני (ורושמת במוחי בשמחה את עקבות הצלוליטיס שכבר מתחפרים להם בעוז בנשמותיהן ובריכיהן), כאשר לפתע אבחין בעלם חמודות הנועץ בי את עיניו היפות, הצלולות, הכחולות... ואדע שאתה הוא, אלופי המחשבי.

סתאםם. אל תיבהל יקירי. בניגוד לכמה נשים שאני מכירה, לא אלחץ עליך לממש את קוד הכבוד (אף שנאמר, רצונה של אישה כבודה), ולהיפגש איתי חס ושלום. לא אכפה עליך דבר, גם לא לשכב מתחת למכונת הרנטגן שמצלמת את הנשמה.

זה מזכיר לי. אתמול, אקי (כבר לא קקי) ואני לקחנו את הקטנה שוב לרופא. הפעם הוא בא איתי בלי טענות ומענות. כנראה שמקל החובלים עשה את שלו. (אגב, הוא קנה חדש באלפיים שקל, הבן זונה. אמר שרק מחבט מפירמה טובה עושה את ההבדל הקטן במשחק).

בקיצור, הקטנה ממש בסדר. הרופא ממש מרוצה מהמצב. עכשיו אני יותר רגועה, ואולי השדים יחלפו ממוחי הקודח ומנפשי הדוויה ואחזור להיות כאחת האדם. (רוצה לומר: ולא אציק לך שוב במכתבי אהבה).

שלך, ר'.

הרואה ואינו נראה

מה יש לה, לילדה שלך? אני מקווה שלא משהו רציני. אני גם לא רוצה לחטט, פשוט חבר טוב שלי הוא מנהל מחלקה באיכילוב. ד"ר מגד, מכירה? אם נתקלת בו לא היית שוכחת. יש לו אף שנראה כמו תות-שדה דשן ובריא, שממש בא לתת לו ביס. אי אפשר להתעלם ממנו. הוא היה נשוי לחברה טובה שלי, דוליש, שהתגרשה ממנו והיום חיה בחו"ל.

מגד שייך לזן הנכחד של הביישנים, ונורא קל להצחיק אותו. כשהוא צוחק, הוא משום מה משתופף מעט, מכסה את פיו בידו, ומה שהעין רואה זה תות ענקי ורוטט שמעליו זוג עיניים מימיות (שתמיד דומעות כשהוא צוחק). אז שכשאני נפגש איתו, אני תמיד משתדל להצחיק אותו כמה שיותר כדי לצפות במראה המוזר והמבדח. ואם למישהו מחברי יש בעיה רפואית, אני ישר מרים אליו טלפון ודורש פרוטקציה, והוא, הנשמה, פותר את הבעיה תיכף ומייד. כאמור, אין לי מושג מה יש לבת שלך, אבל אין לי ספק שהוא יכול לעזור. כמובן שאצטרך לדעת יותר פרטים. לבחירתך.

איזה יופי שאקי כבר לא קקי! (אגב, מה הוא עושה באזרחות?) טוב ששברת לו את המקל. לגבי ה-2000 שקל שהוא שילם על חדש, זאת שערווייה, אבל אקי הרי צריך מקל משובח, שישבח את משחקו, ישתבח שמו!

מה שמזכיר לי. אתמול הייתי בהצגה של החבר שלי, ההוא שסיפרתי לך עליו, ההומו. הוא הזמין אותי, וכמה פעמים כבר התחמקתי תוך כדי המצאת שקרים מרהיבים, אבל כבר לא היתה לי ברירה. אגב, אני לא חובב תיאטרון. בלונדון דווקא כן. מאוד. אבל לא פה. מצטער אם אני נשמע סנוב. כי אני לא. קודם כל, אני בדרך כלל משתעמם ולא יודע מה לעשות מרוב ייאוש. כמובן, שאם לא הוזמנתי ורק נקלעתי על לא עוול בכפי להצגה שאני ממש לא סובל, אני פשוט מבריז בהפסקה, ואין לך מושג איזה אושר זה לצאת באמצע. כמו לברוח מבית-ספר. כמו לא לשלם במסעדה ולדעת שבחיים לא יתפסו אותך. גם מסרטים אני יוצא באמצע אם משעמם לי. תאמיני לי, אושר גדול, כדאי לך לנסות פעם.

ההצגה הזו – איך לומר? היתה בשבילי אסון. קומדיה ישראלית על משפחה טיפוסית (יש משפחות טיפוסיות?). הבן מגלה להוריו שהוא הומו והורים לוקחים את זה קשה, אחותו חוזרת בתשובה כתוצאה מהגילוי המרעיש, ו- בלה-בלה-בלה.

ישבתי לי בשורה חמש באמצע והתפוצצתי מעצבים. אני חייב לומר שהתגעגעתי לשלוות הנפש האדישה הטיפוסית שלי, כי התרגזתי, מה אני אגיד לך, כמו שמזמן לא התרגזתי. נדהמתי מדודי (אופס! נפלט לי. החבר הוותיק הוא דודי שמחוני), כי פשוט לא הבנתי איך הוא מסכים לשחק קריקטורה גרוטסקית של הומו מהגיהנום. הבמאי הדגול כנראה אמר לו שיעשה את הג'סטות האלה עם הידיים, שילך כמו קוקסי וידבר כמו טוטסי, כי אחרת לא יאמינו שהוא הומו.

ואיזה טקסט נוסק לשיאים של טמטום ושטחיות – מה שאמור כנראה לתת תמונה נועזת על בחירתו המינית. ההורים, שימי לב לתחכום – לא מבינים אותו כי הם ערסים פרימיטיביים, והקהל הכפרות שואג מצחוק.

אני מסתכל על אלה שמצדדי ומאחורי ולא קולט. מה למען השם, מצחיק פה? ואז נזכרתי במשפט שלך: "בעמי אני חיה", וחשבתי לעצמי, מה השובבה היתה אומרת על "עמה" ברגעים אלו? האם היתה צוחקת בתוך "עמה", יחד עם "עמה"?

הכול עיצבן אותי: הציניות של המחזאי-במאי, תיאטרון הפרשיונרים שהעלה הצגה דוחה כזאת, הקהל שמקבל חרא כזה בהתמוגגות, אבל פתאום ירד לי האסימון: "אחלה משפחה" היא שלאגר היסטרי כתוב על הפוסטר, על הפרוספקט, בכל הפרסומים, וזה כנראה מה שעושה את העניין: הקהל בא אפוי לצחוק, לא משנה מה הוא רואה או שומע.

כמובן שהייתי חייב להישאר עד הסוף, לגשת מאחורי הקלעים אל דודי ולהגיד לו כמה נהנית, כי שחקן בסוף הצגה לא מעוניין לפגוש פרצוף קצוץ שבא חמוש בהערות מעצבנות. את זה דודי הסביר לי מפורשות, ואני מבין אותו לחלוטין. לא נותר לי, אם כן, אלא לשקר לדודי במצח נחושה, דודי – שמכיר כל גרעפס שלי.

חיכיתי לו מאחורי הקלעים כשאני מתפתל מכאבי בטן מדומים שמכווצים אותך לשניים. דודי יצא, ראה אותי ושאג: "מה יש לך, יא גבר?!" העליתי חיוך ירקרק ומילמלתי שכואבת לי הבטן. "אז מה אתה עושה פה? לבית-חולים, ישר! חכה לי חמש דקות ואני מקפיץ אותך!" "אני פה עם הדודה שלי", המשכתי לשקר עד זוב דם, "היא כבר תיקח אותי."

"איזה דודה?" הקשה דודי, כשהוא מסיר בקריז את האיפור, "דודה נרדה? מה, היא עוד חיה? תן לי שנייה אני גם בא. תראה איך אתה נראה, על-בטוח חטפת וירוס. משתולל עכשיו איזה וירוס מחורבן. אתה גם משלשל?" שאל בדאגנות. ואז, כשהוא נכנס לחדר שלו לקחת את המעיל, תנחשי מה עשיתי? רמז: מעשה מאוד בוגר.

ברחתי לו. הוא התקשר אלי חמש-מאות פעם לנייד, נאנק מדאגה למה ברחתי לו ואיך אני מרגיש, ורק בשתיים בלילה, בפעם השישית שהוא התקשר ואני כבר ישנתי לי נימוח בתוך הפוך, (כמובן שלא זכרתי שיש לי וירוס נוראי), עניתי לו מתוך שינה משהו בסגנון ההצגה: "היית עשר אחי", ואני מעולם לא קראתי לו "אחי". מה שאני זוכר, ששמעתי אותו צוחק. הוא שוב שאל כל מיני שאלות ניג'וס, כמו איך אני מרגיש ואם לקחתי משהו נגד הווירוס, שאלות שכבר לא שמעתי כי צללתי לתרדמת שוטים.

נשואה שובבה

רואה, שוטה אתה בטח לא. גם לא אפס, כמו שכינית את עצמך באחד המיילים הקודמים. ואם הפנטזיה שלך היא סם שפרד, אז בכבוד, אני מרימה את הכפפה. מצדי, בשבילך אני מוכנה להיות ג'סיקה לאנג – אם היא עושה לך את זה.

ככה שלספר לך על צרותיה של אישה ואם בישראל (שבעמה היא חיה רק גופנית; נפשית היא בפלנטה אחרת, נטולת שם בינתיים), על הצרות והמכאובים שנובעים מגידול ילדים, את זה לא אחלוק איתך כעת בשום פנים ואופן, זאת כי קצתי בחובות הבעל-ביתיים ואני עומדת על זכותי לשוט בענני הטפס והדמיון!

מה יש, לא מגיע לי? לא נקנתי בכתובה במאה אלף שקל? לא נארזה קמיצתי בשלשלאות זהב? וכמה מכונות כביסה עשיתי? כמה ארוחות בישלתי? כמה פעמים רצתי מנוזלת עם הקטנים לקופת-חולים? כמה מצעים החלפתי? וכמה, אוי כמה פעמים שרפנו, הבועל ואני, את הסדינים במזמוטים דמיוניים?

צדקת כשאמרת שאין משפחה טיפוסית. מי שחושב שיש דבר כזה הוא כנראה יצור מאוד טיפוסני בעצמו. כל כך טיפוסני, שהוא כנראה בוצע את תמונת העולם הטיפוסית שלו מתוך גרפים וסטטיסטיקות בנוסח נשואים פלוס 2.4 ילדים.

אבל אתה מסכן שלי, כמה אני מרחמת על אינצידנט ההצגה הכושל שלך. חבל שלא הייתי איתך באולם באותו ערב. יכולנו להסתודד כמו שני תיכוניסטים בהצגת כיתה, ואולי לשלוח ידיים מזיעות כמו טינאג'ירים חרמנים.

מה שמזכיר לי שבאמת עשיתי את זה פעם. הקרינו לנו סרט בכיתה – בחי", נדמה לי שזה היה משהו על השואה, וחבר שלי שישב מאחורי חירמן אותי משהו פחד. ידיו זחלו בתוך חולצתי, על הבטן, מתחת לחזייה, ואני כמעט התפוצצתי. אח! כמה טוב להיזכר במתיקות חטאי הנעורים. בבוסריות המתוקה-חמצמצה הזאת. לפעמים, כשאני יושבת בחדרון הרנטגן שלי, ממתינה למכונה שתצלם את קרביו של הקורבן התורן, מפליג זכרוני המשועמם לגילי שש-עשרה, שבע-עשרה, להתרענן בפלגי החרות והבחרות.

ואני מצפצפת על כל מי שחושב שזה פתטי! מה, הדון ג'ואנים-דה-לה-שמעטעס והדונות-חואנות המתחנכות, שקופצים ממיטה למיטה כאילו כל מיטות העולם הן הטרמפולינה הפרטית שלהם, הם

נורא קולים? מה רע בלדמיין? ולא רק פיוטיות יש בכך, גם פרקטיות! לא צריך לפחד מהווירוסים, יימח שמם. ככה שאני דווקא בעד התנזרות, כשמדובר ביחיד, ובהסתפקות במועט, כשמדובר בזוג. בתור רווק, שתדע לך שיש משהו מאוד מספק בחדגוניות המיטתית של זוגות נשואים. קודם כל: כבר אין ציפיות מיוחדות. השגרה מעניקה הכרות מקסימלית עם אברי הגוף של הצד השני. אתה יודע כמה פעמים ליקקתי את שפתיו? כמה פעמים טעמתי את מליחות העור הרגוע משניה? מיליארדים! מיהו זה שחמד לנו לצון: "ותהפכו לבשר אחד" (ואם לא מוצא חן בעיניכם, מצדי שתחנקו?) כי הקטע הוא שאת לא מפסיקה להשתוקק אליו, אל הגוף המסוים, המוכר לך כמו גופך שלך. את רק רוצה קצת חרות בדמיון. את הרי נהנית מכך שהידיים מכירות כל קימור, כמו עיוור הממשש ביד בוטחת טריטוריה מוכרת. את מתרווחת בהנאה חושית צרופה כשאברו נכנס אליך בפוזיציה הנכונה. את נושכת שפתיים כשהתנועות הקצובות והידועות מראש מעניקות לך את הפיצוץ הקטן בגוף. אז מה אם בזמן הזה את עוצמת עיניים ומדמיינת מישהו אחר? מה רע בזה? רק תחשוב כמה בריג'טיות וג'וליות וג'נות וסופיות נצפו בשעת עבודת ידיים קדחתנית (שלא לומר, כמה בראדים, טומים, כריסטופרים). אז למה לנו, הנשואים, אסור להציץ בכנפי השכינה? מדוע מזדעזע תמיד החוג הפוריטני מבגידות שבדמיון?

על כן אני תובעת כאן ועכשיו התר רשמי לבנאליות! אני רוצה להיות טפשית ובנאלית כמה שבא לי, לדמיין כמו בת-עשרה את כל מי שליבי חפץ באותו הרגע, את השחקן מהסרט אתמול בלילה, את הבן של השכנים (לא הקטין, זה שכבר הולך לאוניברסיטה!), את הסבל הרוסי מהסופר, אפילו את הבחור המיסטורי שאני מתכתבת איתו באינטרנט – ושהסווינגריות הטרנדית תלך מצדי לעזאזל!

הרואה ואינו נראה

בראבו, שובבה! אני מדמה אותך עכשיו לציפור הכלואה בכלוב. רק רגע, לא להשפריץ עלי לבה. נרגעת? אפשר? יופי.

במקרה שלך, זו לא קלישאה, זה מה שאת באמת. את מעופפת לך עם שלל פנטזיות מיניות, מרקיעה שחקים ומפוצצת זיקוקין של אביונות ואביונים (כולם יחד: "אביונה שלי, ארץ לה לה-לה-לה, למלכה אין בית..."). ומה בנוגע למלך? זאת אומרת, לאקי שלנו, הפעלולן, הכפיל של השחקן הראשי?

את יודעת, חשבתני על זה המון. ולא רק בהקשר שלך. ידידתי דוליש נהגה לספר לי איך היא עוצמת את העיניים כשמגד מעליה (טוב, בדרך כלל מתחתיה) ומדמיינת שהוא מישהו אחר. במקרה של דוליש ומגד זה היה חד-צדדי. רק דוליש עופפה לה בענני הטפש והדמיון, כדברייך. מגד עד היום מעריץ את הבל נשימת הבוקר שלה ומעולם, מאז שהוא הניח עליה את עיניו המימיות לראשונה והתאהב בה מעל הראש, הוא לא מסוגל לתפוס נשים אחרות כאובייקטים מיניים. כשהאזנתי לדוליש מפטפט על הפנטזיות המיניות שלה, הלב היה מתקמט לי בגלל מגד, שלא העלה על קצה זינו שהוא מנוצל ומושאל ברגעים אינטימיים אלו למישהו אחר, כאילו נחטף גופו כמו בסרטי מד"ב. כשניסיתי לדובב אותו בקשר לכך, הוא היה מסמיק ומגמגם.

לא מזמן ניסיתי לשדר לו מישהי. אחת אסתי, שסיפרה לי (אוי, כמה מקורי) שחלומה הוא להתחתן עם רופא. למחרת הפגישה אי אפשר היה להשיג את מגד. כשתיחקרתי את אסתי איך היה, היא סיפרה שהוא ישב מולה כל הערב ומיצמץ. היא מצידה הסיקה שהוא נוירוטי, מה שעירער בעיניה

את מעמדו כרופא. וכשהמעמד קורס, מתמוסס איתו גם הסקסאפיל. רק אחרי כמה ימים הצלחתי לתפוס אותו, ושאלתי אותו לפשר המצמוץ. תנחשי מה הוא אמר? שהוא ניסה לראות דרכה את דוליש! לא תשובה פצצה?

אבל נחזור אליך שובבית. אני עדיין חושד בך, בגלל הטון המתלהם שבו את מהללת ומשבחת את ה"שיטה" (אגב, את גובה עליה כסף? מזמינים אותך להרצאות?). שהרי אם היית שלמה עם עצמך, היית מספרת לי על כך בשלוות נפש. טון דיבורך המקרקש, חמודה, הוא המשדר לי מגננה. אני בכל אופן לא בנוי ככה. כשהיה לי קשר, הייתי בו עד הסוף. המר. היא (האקסית) השרמותולוגית) מילאה את כל עולמי הרגשי והסקסואלי, עד שיום אפל אחד היא עזבה אותי לכבוד החרא הנשוי. זה קרה בהפתעה גמורה מבחינתי, עד כדי כך שפשוט לא יצא לי קול מהמיתרים. רק הבטתי בה כמו דביל ויצאתי מהבית.

לפני כמה חודשים נפגשנו ברחוב. הלב שלי דפק כל כך חזק, שהייתי בטוח שאני עובר אירוע לב. היא נראתה חמודה פחד עם מעיל גשם אדום מפלסטיק, ואפילו חייכה והזמינה אותי לקפה. (אין לי מושג למה היא קיבלה את הרושם שבגלל שעברו כמה חודשים מאז הפרידה, אנחנו יכולים להיות "חברים נורא טובים, ממש אחוקים," ולכן היא יכולה לספר לי על המאהב הנשוי שלה). היא התבכינה לי כמה קשה להיות ברומן עם גבר נשוי, שהוא תמיד איננו דווקא כשהיא הכי צריכה אותו, בלה-בלה-בלה. בא לי להקיא.

אחר כך פימפמה לי השרמוטה כמה היא מאוהבת בו, שהיא מוכנה לבלוע את הצפרדע. "זה פשוט קרה," כך נהמה הבהמה חסרת הרגישות, ופילבלה אליי בעיניים דומעות מעט. אני מצידו לא הסגרת רגשות, כמו אחלה גבר. הייתי סימפטי ומהונהן עד הסוף, המר.

אבל עד אותו סוף מר, אותו יום שהיא עזבה אותי, למשך שנתיים פרועות היינו מזדיינים בכל רגע נתון, בכל פינה רעננה ובכל פוזה אפשרית. רוצה את האמת בפרצוף? אני לא מסוגל לשכב עם מישהי, אפילו אם זה רק ביצוע חד-פעמי, ולא להסתכל לה בעיניים. מבחינתי, לא להסתכל בעיניים זה כמו לבטל את קיומה, ואת קיומי בתוכה. אם בא לי לפנטז על מישהי שלא בהישג יד – איזה בייב מגודלת דדיים, או לחילופין קריינית רצף קשוחה, אני מגייס את יהושפט הכשדי לפעולה והוא מצדיע בשמחה. שלא תביני אותי לא נכון. אני לא, ואני חוזר, אני לא שופט או מבקר אותך. כי תאמיני או לא, אני מאחל לך רק אושר.

נשואה שובבה

אבל אויה, רואה יקר, אם הזיונים עם ההיא היו כאלה פרועים ומושפרצים, איך זה שהיא ברחה לך מהמיטה יום למחרת בשביל איזה מניאק נשוי? אני חוששת, רואה שלי – וגם אני לא שופטת או מבקרת אותך, חלילה, שאינך רואה לתוך הנפש הנשית.

אישה מסופקת מינית היא גרופית של הגבר שלה. אישה מסופקת מינית היא כבשה רכה ומתמסרת. תרצה, אפילו את הציפורניים ברגליים היא תקצץ עבורך במו שיניה. לא במקרה אמרו חז"לנו, שעליכם לספק לנו את מזוננו כסותינו עונתנו, עם דגש על העונתנו.

כדי להדגים את דברי, אספר לך סיפור על רומן שהתחיל לפני המלחמה ונגמר רע אחריה. סיפור על גבר יהיר ועל אישה קשה, או אם תרצה, על גבר קשה ועל אישה יהירה. סבא וסבתא שלי, זאת אומרת. שנים שמעתי אותם יורקים אקונומיקה זה על זו, עד שיום אחד סבתא לקחה אותי הצידה

ולחשה בארסיות: "מגיע לך שאני אספר לך את כל האמת. הוא אומנם לא שווה שאני אספר עליו משהו, המנוול, הדביל, הנו-גוד-פור-נאטינג, אחרי הכול הוא שבר את ליבי. לרסיסים שבר. חרץ חריצים קטנים ולא התבייש ללקק את הדם. כזה ערפד הוא סבא שלך, שתדעי. וגם אותי אל תראי ככה, עם כל העודפים האלה פה ושם," הצטחקה סבתא ודקרה בחודי ציפורניה הצבועות לאדום את משמני מותניה: "פעם היה מה לראות," נאנחה, "אבל גם את תלמדי, בובל'ה. הגורל לא פוסח על אף אחת.

"אח! כמו שאני הייתי אז," הוסיפה סבתא, "לא ראית אישה בחיים שלך. 'ככה אישה צריכה להיראות,' היו משבחים החברים של אבי. הרבה רצו אותי אז, הרבה! אבל מכל הפישרים שהסתובבו סביבי כמו זבובי זבל מסביב לדבש, אני בחרתי בבנדיט הזה, בזנאי הזה. ואיזה פנים היו לו אז, אה? איזה פנים? תשאלי. יפה כמו אלוהים. עם שערות שחורות-שחורות, פה אדום-אדום ועיניים כחולות-כחולות. כמו האגמים בשוויץ, כמו בריכת שחייה ביום קיץ לוחט, אה-מחיי'ה! והגוף? כמו אדוניס. בני לתלפיות. לכתוב עליו שירים. לחרוז חרוזים. את הלשון התאוותי להשחיל בין שפתיו המתקוות: שני דובדבנים אדומים, שני בוטנים מסוכרים, שני תותים עסיסיים של סוף העונה. את עורפו המתוק רציתי לכסות בנשיקות חמות, תמות, זה שלי וזה שלי וגם זה שלי. רציתי לעשות אותו מלך. ככה אהבתי אותו. כאילו יקדה בתוכי אש ענקית, וכולה בשבילי..."

"הוא היה יכול לתלות את ליבי על פגיון, ואני לא הייתי מצייצת. לקחת את פיסת הבשר העלובה והרוטט הזאת, להשחז עליה סכינים, לרטש בנייר זכוכית מספר שבע, לנעוץ בה סיכות ולקינוח לגרד בפומפייה. הכול הרשתי לו לעשות. רק שיישאר איתי עוד קצת, עוד יום, עוד שעה, עוד דקה. שייתן לי את הזכות להאזין לקולו הצלול, המופלא. קורא, זה הגבר, משיריו של גתה. מזמזם לי אריות שלמות באוזן בשעה שעשינו אהבה. את מתארת לעצמך? כזה מתוק הוא היה כשרצה. אבל מתי הוא רצה, מתי, אה?!"

"בערב, כשסיימתי לעשות שיעורים ובאתי לחדרו העלוב, מצאתי שם לפעמים על השידה ליד המיטה ליפסטיק, ממחטה רקומה ומבושמת, מחברת אדומה עם שירים רגישים, כתובים בכתב-יד ילדותי ורגיש. 'של מי זה?' תבעתי לדעת. והוא רק אמר בקול אטום וחסר עניין: 'אני באמת לא יודע, לא שלך?' מה שלי? מה שלי?! כמעט חנקתי אותו. בקלות יכלה הפוליציאי לתפוס אותי ולתקוע אותי לקלבוש למאה שנה בלי חנינה. אבל אני הלוא עוד הייתי ילדונת: תמימה ומבווישת ובלתי טיפת ציניות בנשמה. כל אחד היה יכול למרוח אותי כרצונו, ואני אפילו לא הייתי מבחינה. אז בקול דק ורועד צייצתי שאני אוהבת אותו, שאני לא יכולה לחיות בלעדיו.

"ומה את חושבת עשה מלקק הדובדבנים הזה? צחק לי בפנים! זה מה שהוא עשה. אמר שלא אעשה הצגות. שהוא לא יכול לחכות לי כל היום עד שהואיל לבוא מהבית העשיר שלי בשביל לבקר פואט עני. 'ולמה בדיוק את מתכוונת כשאת אומרת שאת לא יכולה לחיות בלעדי?' נחר בבוז. 'הרי לא תקפצי לנהר, לא תשספי לעצמך את הגרון, לא תחתכי את הוורידים באמבטיה, לא תתלי את עצמך על הקורה בחדר השינה, לא תשאפי אופיום עד שתפרח לך הנשמה – לא כשיש לך בבית חמאה ומרמלדות לארוחת בוקר וצלי פסיונים לארוחת ערב, לא כשרועי-הזונות האלה שאת קוראת להם 'ידידיך ומכרייך', מסתובבים לך חופשי בין הרגליים ומרחרחים לך את התחת כמו לכלבה. וכל זה בזמן שאני יושב לי כאן לבד כמו כלב, מחכה לך שתבואי וכמעט גווע ברעב. אז שלא תדברי לידי על סבל'!"

"מייד הרגשתי רע. איך אני מסוגלת להעליב את היצור היפה הזה, הרגיש, הנפלא, שכותב שירים כאלו יפים ויודע להתווכח על ניטשה ועל אוטו וייניגר במשך שעות, בזמן שהבטן שלו נדבקת לגב וריאותיו מופקרות לאנחות? איך אני מסוגלת להיות כזאת רעה ואכזרית, להאשים את הגבר הטהור הזה, עם העור הרך-רך? אין זאת אלא שאני כלבה בריבוע, רק לעונש ראווה. כמעט רציתי לבקש ממנו: 'בוא, הנה הישבן הערום שלי, קח אותי, תלקה כמה שתרצה, אני פרתך.' את חושבת שבזאת תמה ההתבזות? למחרת חזרתי לקבל עוד מהמנה שמיסמרה אותי למיטתו במשך כמעט שנתיים, עד לסוף הגימנסיה, כשסוף-סוף התפכחתי והבנתי מה בדיוק עלי לעשות."

"מה, מה לעשות?" שאלתי בהתרגשות.

"איזו שאלה? לענות אותו בחזרה!" פיזמה סבתא בסיפוק. "איך הבנתי את זה, את שואלת? אינטואיציות! אני לא איזו קוטלת-קנים עלובת נפש שמיללת במיטה. שם, באותו חדר-רווקים מסריח מזרע, מוודקה ומהפרפום הזול של הזנות שלו, התקשחתי כמו אחד הלוחמים בצבאו של פרידריך הגדול. שם, בחדרו של סבא שלך עול-הימים, ולא בשום מקום אחר. ועל כך אני מודה לו עד היום. יבוא יום וגם את תודי לי על העצה."

בתגובה, גם סבא לקח אותי הצידה, להרצות לי את התיאוריה שלו: "בובלה", אל תקשיבי לסבתא, תקשיבי לסבא. דבר אחד על חייבת לדעת על העולם ועל הגברים. אם גבר ממלא אחר תשוקותיה של האישה, היא כפרתו. וזו כל השיטה על רגל אחת: תענג אותה, תמסמר אותה, תראה לה מה זה, ובשניות היא נהפכת לחמאה. תמסמר אותה למוחק, למיטתך, אם אפשר גם לכיסך. אבל בפרט לחלצ'ך."

"נו, ומנסיוןך עתיר השנים זה עובד?" שאלתי, מיתממת.

"עבד, עבד! אבל לא מייד", גיחך סבא. "שבע שנים אחרי הפעם הראשונה, נפגשנו שוב. שבע שנים מאז שראיתי אותה בפעם האחרונה והרסתי את חייה – כדבריה, על כל פנים – ואיזו אש קרה היא נהייתה. אתה עוזב אישה לכמה שנים והיא הופכת לחיה רעה. כלום לא נשאר בה מהכבשה הקטנה. פתאום היא למדה לדרוש, פתאום למדה לבקר, פתאום היא מתחילה לעקוץ. באה ומשחקת לי את ושת'!"

"ככה זה הולך, כל התהליך בקיצור נמרץ: יום אחד הן מתחילות לפתוח את הפה, ומאז הן לא סוגרות אותו. זה לא טוב להן, וזה לא טוב להן. תהיה ככה ואל תהייה ככה. תלך, תבוא, תלך, תבוא. מתי בדיוק זה קורה להן? אני לא ממש יודע. עוד לא הצלחתי לשים את האצבע על הרגע הארוך שבו חלה התפנית האיומה. בהתחלה יש לך ילדה ביד, סוכר, דובשנית קטנה. כעבור שנה יש לך מזל אם אתה מצליח לקרוא עיתון בבית-שימוש בלי שיעקו לך באוזן מה לא בסדר עם החיים שלך, עם הצורה שלך, עם הצבע של החרא שלך."

"וככה, בכל רגע ורגע שהיא הפכה מגעילה יותר ויותר, אכזרית יותר ויותר, מנוולת ונקמנית יותר ויותר, אני הלכתי והתאהבתי בה יותר ויותר. הבטתי בה, וכאילו ראיתי את פני השכינה. יכלה לירוק עלי, ואני הייתי מתמוגג. יכלה לדרוך עלי, ואני הייתי עומד דום ושר התקווה (או את האינטרנאציונל – תלוי מה שהיה במודה באותה תקופה). כל ליטוף שליטפה אותי הרגשתי שאני עומד להתעלף מרוב עונג. כל נשיקה שנישקה אותי ליבי חישב להישבר. תתארי לך שאני, הדון-ז'ואן האולטימטיבי של בוקרשט, נפלתי בידיים האכזריות של סבתא שלך. מה אני אומר נפלתי? לחתיכות היא שברה אותי, לחתיכות. עשתה ממני זבל. מט'ר-די של החיים שלה. מה מט'ר-די? פיקולו קטן ומושתן. ילד הייתי

לידה. כל כך מאוהב הייתי, עד קצות שערותי המטומבלות, שלא נתתי לעצמי דין-וחשבון על מה שאני עושה. והיא ראתה את זה, וניצלה. ראתה, ולא שכחה לתקוע את הסיכה.

"כן, כן, ככה זה כשמאוהבים. פתאום נהפכים לגלמים. פתאום מתחילים להסתובב שעות ברחוב עם מבט מזוגג, הבטן כואבת, משלשלת כמויות מסחריות, הפה יבש, המוח ריק כמו אוטוסטרדה טיז-אל-נבי ברישון של ימי המנד"ט, איפה שהיו מסתובבים השאקלים, וכל הזמן הפזמון החוזר מנדנד בראש: 'מינה, מינה-שבפיה-שתינה, היכן את אהובתי הנצחית?' הפכתי להיות פרודיה של גבר. הייתי מסתובב בלילות כמו מוכה-ירח, מדדה על הקביים שלי שפעם נקראו רגליים, מחכה שמכונת תגיח מאיזה רחוב צדדי ותמרח את הקישקעס שלי על הכביש, שלא אצטרך להמשיך להתבזות בתחושה האיומה שאני כבר לא מכיר את עצמי. אפילו הכלב שלי כבר לא זיהה אותי, בחיי. אני מוכן להישבע שאפילו הריח של הגוף משתנה כשמאוהבים. הוא הופך... גופריתי כזה. כן, זהו בדיוק. כמו ריח של ביצה סרוחה. והכול בגלל הפחד שהיא תעזוב... ואת ההרגשה המכאיבה-מתוקה הזאת אני סוחב בתאים האפורים והמכורכמים שלי עד היום.

"כן, כן, היטב אני מכיר את הלך המחשבה הדפוק שלך: כל אחת בטוחה שהיא זאת שתשבור את הגבר שלה, היא זאת שתביא תיקון לנפשו הדוויה, היא זאת שתמס את שריון הקרח שלו, היא זאת שתציל אותו מעצמו, מבידודו הנודעת, מצייקנותו באהבה. כל אישה מגיל שבע עד שבעים ושבע חושבת לעצמה, ברוך הבא-הדרך-פנויה. כל אחת מכן, כל ערפדה מוצצת דם, כל רומנטיקנית מטומטמת שגודלה על מבחר כתביה של האחות הכי מכוערת לבית ברונטה, ומאז היא משוכנעת שעליה ורק עליה נכתב "ג'ין אייר", כל ספחת אינפנטילית כזאת בטוחה שהיא הנפש היקרה והחד-פעמית שתצליח להציל את הגבר שלה מפני עצמו. שהיא בת-המזל שבתמימותה וברעננותה המופלאה תרפא את העצב הקבור בנפשו הקודרת והגלמודה.

"ואני תמיד שואל: מישהו בכלל ביקש מכן להציל אותנו מעצמנו? מניין אתן תמיד יודעות לקבוע בוודאות, בהתבוננות חודרנית של פסיכולוג חובבן, שיש בתוכנו המון עצב ובדידות? וכמה שאתה רך בפנים, את זה רק אני יודעת. אף אחת לא תאהב אותך כמוני. ומי תרפא אותך בנשיקה קטנה וברוך אין-קץ עד שבא להקיא? ומי תנסה לרוצץ לעד את שריון הקשקשים שלך באותן "שיחות וידוי" אינסופיות ומגוחכות שנמשכות עד סוף הלילה ועד הבוקר שלמחרת, עם כל הפאניקה מעוררת הרחמים של ה"לברר אחת ולתמיד", שמלווה בהצגות פרמיירה מוצלחות ובטונות של דמעות, שמורחות את כל האיילינירים והמייק-אפים שלך עד שאתן נראות כמו פרסומת ל"מדיאה"? את כל הטריקים המתועבים שלך אני מכיר. באות ונדבקות. יותר משוכללות מסופר-גלו. נצמדות לכל החורים שלך, נופלות על הברכיים ומנשקות לך את הרגליים, מרטיבות את חולצתך בדמעות, רודפות אחרך בכל העיר. לכל אתן מסוגלות. מפלצות אהבה על שתי רגליים!

"ואני, אני אף פעם לא הצלחתי להבין למה אתן מוכרות את עצמכן ליצורים פחותים מכן, רק מפני שהם מצוידים בוויברטור משוכלל. הנה, את אשתי השנייה נאלצתי להוריד כל חודש-חודשיים מהמדף הדקורטיבי בסלון, עליו היתה תולה את עצמה בשביל הספורט, אחרי שטענה שבגדתי בה עם כל החיילות בצבא הוד-מלכותה. את אשתי השלישית הייתי צריך לקרצף מהרצפה בכל פעם שחזרתי הביתה: השתכרה, זאתי, כמו בנותיו של לוט - וכל זה בקיבוץ של השמוץ! את אשתי הראשונה, זאת שהכרתי אחרי שברחתי מסבתא שלך, הייתי נאלץ לעורר בסטירות לחי איומות בכל התקף של היסטריה: היא היתה בטוחה שאני דופק את כל החברות המגונדרות שלה, אלו עם תסרוקות

הפאפיה-מאשה והעקבים המחודדים כמו אפו של אשמדאי. ומה אני אגיד לך, היא באמת צדקה. באמת דפקתי את כולן.

"וגם היא, סבתא שלך, גם היא קיבלה ממני את השיעור שממסמר אותה למיטתי עד עצם היום הזה."

"ומאז," שמעתי את סבתא צווחת מהמטבח, "לא עובר יום שאני לא חולמת איך אני רוקדת על הקבר שלך," ואת סבא שצווח אליה בחזרה: "ואל אישך תשוקתך ואל אישך תשוקתך ואל אישך תשוקתך....."

הרואה ואינו נראה

אוויה! אוויה! אוי לאבותי המתים ולבנותי שטרם נולדו! גלימה שחורה עוטה אנוכי על צווארי, צוואר זכר איום ונורא, ומניף חרב לטושה אלי חזון צרוב מדם!!! אוי, מה נורא גורל אדם! זה בזכרותו וזו בנקביה נידונים לנצח לקללה נוראה: בחישת מעיים משותפת בקדרה אוניברסלית. ומן המעיים מגיחים נחשי האהבות הממיתות, השנאות המחיות... וא... א..... אפצ'! הסקסססס.

"פאפיה מאשה!" צווחת הממונה על ערבוב המעיים המהבילים בקדרה: "ערפדה מוצצת דם לפיקולו קטן מושתן/ קישטה-ניטשה בנדיט זנאי, מהפומפייה עד הקצה." ואני, עבדך הנקלה, עומד מעל המכתש, מליט פני בידי המסוקסות וזועק מרה: אוי שובבה, החיים זה לא הרומן-הרומנטי של סבא וסבתא שלך, השם יקום דמם, ממקימי מועדון הסאדו-מאזו הראשון בפלסט'נה!

מה, בעצם, אם יורשה לי, רצית ללמד אותי בסיפור העקוב מדם הזה? שרק, אבל רק, אני חוזר ונוחר: רק! כשגבר או אישה לא מושגת, מתנהגת/ כמו חרא'ית שחצונית ובוגד/נית, רק אז מתאהב וחושק בולה הצד בשני?

כלומר, האם בעצם אינך אומרת בנועם (תוך חפינה חנינית של חבילתו נאת החלציים של עובר-אורח מזדמן) – אני, חביבי, שתי נשים: האחת היא זו שאתה מדבר איתה כעת, אישה אלגנטית, אחראית, בורגנית, ממייסדות מועדון 'הדסה', המתנדבת על בסיס מקום פנוי בסניפי נעמ"ת בהרצליה פיתוח, בעוד שהשנייה, האמיתית, הזורמת מתחת לעורי הרוטט מתשוקה, יכולה להתאהב בך לנצח-נצחים, ואין זה משנה כלל מי אתה אדוני, אדוני-צבאות, אלוקי הסקס, אדושם האביונות – אם תדע לזיין אותי כמו שצריך, אני שלך לנצח, אמן-כן-יהי-רצון.

יש לי חדשות בשבילך מסכנה שלי: אני מבין גם מבין נשים, הרבה יותר ממה שאת מעלה על דעתך המטרופת והכחולה. הסקס עם השרמיתולוגית היה מדהים ומתחדש כי כזה הוא היה, מצטער להפריח לך את יונת הפרויד החבוטה שלך. ואגב, סקס יכול להיות מדהים רק לצד אחד, בעוד שהצד השני אנוכי ו/או חזיר שוביניסט חסר רגישות, עד כדי אוטיזם מפואר ודוחה.

וכזה, ודאי אפילו את תסכימי שאני לא. לא אחרי כל מה שאירע בינינו בשבועות אחרונים. האקסית עזבה בגלל סיבה אחרת לגמרי: בסתר ליבה חששה שאני יותר חכם ומשכיל ממנה, מה שעשה לה רגשי נחיתות, שעלו והסריחו את האוויר כמו נודות חמימים.

אגב, אני לא חושב שאני חכם יותר, ולגבי ההשכלה, אין מה לעשות. האוויר המסריח שהתחזק בדירה לקראת עזיבתה נהיה בלתי נסבל ממש, עד שכמעט לא הצלחנו לתקשר אלא רק דרך הסקס. ומה שהחסיר המלל מילא הסקס, שנעשה הזוי יותר ויותר, מפונטז ומחופש יותר ויותר, מטורף ולוהט יותר ויותר.

ואז, יום אחד, היא נעלמה לזרועותיו של הנשוי, הקקי.
זה הסיפור שלי. לא סיפורי-סבתא מלודרמטיים, מצועזעים בתותים ובמרמלדות (שאגב, בהחלט העניקו לי פרספקטיבה חדשה על כל המאהבות היהודיות הגדולות בנעליים האורטופדיות). לא סיפור יפה ולא מכוער. סתם סיפור פשוט, אנושי ותמים.

נשואה שובבה

רואה, לא הגיע הזמן שנתראה?

נשואה שובבה

רואה, לאן נעלמת לי??? השובבה שלך ממתינה בציפייה.

שובבה יקרה,

שמי אלון ואני פסיכולוג, ואני חייב לגלות לך את האמת. אל תכעסי בבקשה. ההתכתבות בינינו היתה חלק ממחקר שאני עושה על תרבות הציטים והמקום שהאינטרנט תופס בחיינו. במסגרת המחקר התכתבתי עם כמה אנשים, גברים ונשים, ואת ביניהם. אני חייב להודות שעם איש מהם לא הגעתי לאן שהגעתי איתך, ברמת העומק וטיב הקשר, ואיש מהם לא הזדהה בשמו.

לא תיארתי לי שהדברים יגיעו לאן שהגיעו, ולכן, עם בוא המייל האחרון שלך, בו נחשפת באופן אישי, הרגשתי שעלי לשים לכך סוף. אני רוצה שתדעי שהדבר נעשה בתום לב, מתוך הבנה שבאינטרנט כולם קצת "עובדים" על כולם. לא היה כאן ניצול לרעה, או כל כוונות רעות. ואם נסחפתי וגלשתי למקומות לא ראויים, אני מתנצל שנית. אני מקווה שתאמיני לי שלא התכוונתי לפגוע באיש, ובוודאי לא בך.

ברמה האישית אני רוצה לומר לך שאת נהדרת. שאין לך מושג עד כמה כואב לי שאת בהלם עכשיו, מרגישה נבגדת ורותחת מזעם. שוב, אני נורא-נורא מצטער. כמובן שלא אעשה שימוש בשמך או בפרטים מזוהים כלשהם, ואני מוחק מייד את כתובתך ממאגר הנתובות. זה המעט שאני יכול לעשות.

ואני מאחל לך אושר ועושר. המשיכי לכתוב, כי את כותבת נפלא. והלוואי ותגשימי את כל חלומותיך. כפסיכולוג אני מרשה לעצמי להוסיף ולומר: והניחי לעצמך לעוף.

שוב, אני מתנצל ומצטער על עוגמת הנפש שגרמתי לך.

ברגשי חיבה והערכה, אלון.

אלון היקר, (או הרואה ואינו נראה, או איך שקוראים לך),

משום מה אני לא קונה את דבריך. נראה לי שפשוט תפסת רגליים קרות. מתוך היכרותי עם עולם הפסיכולוגיה, ועם עולם המחקר בכלל, אני יודעת שזה לא חוקי, לא אתי ולא מקובל לערוך מחקר מבלי שמושא המחקר יקבל מראש את כל המידע על המחקר שהוא עומד להשתתף בו, וייתן את הסכמתו.

לכן, הרשה לי לומר שאינני מאמינה לך. אם היית מנסה למכור לי שאתה עיתונאי באיזה מקומון נידח שהחליט לעשות כתבה צהובה ולהסתלבט קצת על אנשים בשביל מינימום רייטינג, את זה הייתי קונה. אולי. אבל התירוץ שלך שקוף ולא מהימן.

מה קרה, יקירי, הבהלתי אותך כל כך שאתה נושר מהמקצה המפואר שלנו? כאן זה לא ריצה למרחקים קצרים, דארלינג, כאן זה מרתון. עד שלא חושפים את הקישקעס לא מקבלים שחרור מוקדם. אני גם חושדת בך שאתה בורגני ופוריטני יותר ממני, הדודה מנעמ"ת. אם רצית להפסיק להתכתב איתי, יכולת פשוט ללחוץ דיליט על השם שלי, ולשכוח שאירחת אותי במחשבך לילה-לילה בשבועות האחרונים. יכולת גם לומר לי שפשוט נגמר לך מהעניין, לאחל לי שלום ולא להתראות ולפנות לפראיירית הבאה. ואולי זה הפטיש שלך? לפתות נשים באינטרנט, למשוך אותן בלשון ולזרוק ברגע שמשעמם?

ואגב, אני מתקשה להאמין ששיעממתי אותך. אני מודה שעבדתי קשה כדי לשעשע אותך ולשמור על ערנותך (אומרים שאסתר המלכה היתה מכוערת כמו כלב תחש, אבל ברגע שפתחה את הפה וסיפרה מעשיות, זרח ממנה אור יקרות והגברים נפלו לרגליה) – אבל עשיתי זאת כי ידעתי שזה יעבוד. אתה רואה, רואה? (או אלון, זה באמת שמך באזרחות?), קלטתי עליך שאתה חובב מעשיות, אז סיפקתי לך אותן.

אז אם אתה לא פוחד מאישה אמיתית שידעת לספר מעשיות (ובטח שלא מכוערת כמו כורסה מאיקאה!), אתה מוזמן להתפתות שנית. אני מטילה שוב את הכפפה. שלך, שובבה.

שובבה יקרה,

צר לי שאינך מאמינה לי. אני מבין לחלוטין את הכעס, וזכותך להאשים אותי בכל מיני האשמות, שכרגע לצערי, אינן רלוונטיות. כל מחקר שהוא, מפסיכולוגי עד מתמטי, מטבע היותו מחקר, עוסק בדרך כלל בתופעות כלשהן ובניסיון לפרשן. וכמו שאמרתי לך, לא היית היחידה שהתכתבתי איתה. מהמקום שבו את נמצאת, וכמובן שאינני אומר את דברי ממקום שיפוטי, היה לך צורך ליצור מערכת יחסים חדשה, רעננה, ממריצה ומרגשת. זה בא ממך, לא ממני – עם הרמזים המיניים (אם אפשר לקרוא להם רמזים), החלומות והתקוות שניפגש. אני מעולם לא שיתפתי פעולה.

להזכירך, תגובתי לחלומך לא היתה התלהמות חרמנית וקפיצת ראש למיטתך אלא ניתוח פסיכולוגי קר. אבל את בשלך, ואת ממשיכה במרץ. אם הייתי אדם קר, הייתי עונה לך תשובה קצרצרה, שתמציתה, שוב, התנצלות על עוגמת הנפש. אבל בשל העובדה שנגעת לליבי, אני עונה לך באריכות, בתקווה שהפעם תקבלי את דברי ותביני.

ובאשר לאתיות המקצועית: כל עוד אדם לא נותן את פרטיו האמיתיים (שם, כתובת, ת.ז.) אין צורך לקבל את הסכמתו באשר להשתתפותו במחקר זה או אחר. בעריכה הסופית, כל פרט העלול להסגיר את זהות המשתתף מוסר מייד.

אני מאחל לך שתמצאי את הריגוש מחדש, עם אדם אחר.

כפסיכולוג, הייתי מייעץ לך לבחון מחדש את יחסייך עם בעלך, ולשאול את עצמך האם זו באמת מערכת היחסים שאת מאחלת לעצמך לנצח.

את אישה חכמה ואמיצה. את האומץ ששלחת על גבי אותיות במיילים ששיגרת אלי, אני ממליץ שתנקזי לתוך חייך. אני מאמין בכל ליבי שתמצאי את הדרך הנכונה. היי שלום, אלון.

אלון היקר,

במייל זה אני נפרדת ממך לנצח. נעמת לי מאוד. לא אטרידך שנית. כל טוב. שובבה.

שובבה יקרה,

כבר כמה ימים שיש לי התלבטות קשה אם לכתוב אלייך או לעזבך לנפשך, ולנסות להתמודד לבדי עם רגשות האשם הנוראים שמטלטלים את ימי ולילותי. בסופו של דבר אמרתי לעצמי שאת, כפי שהעדת על עצמך: "ילדה גדולה", ושיכנעתי את עצמי שאם ארשה לעצמי לכתוב לך, הדבר יהיה על תקן בקשה בלבד מבחינתי (בקשת סליחה נוספת כמובן, ואפרט בהמשך), ואין בכך הזמנה להתכתבות נוספת, אלא אם כן תרצי בכך.

אם תחליטי שאת רוצה להמשיך – מבלי לסטות לדיסוננסים רגשיים מוטרפים מידי – אולי כדאי שהציפיות יהיו ברורות כשמש. אז זוהי הצהרת הכוונות שלי: להכירך לעומק – דרך האותיות בלבד. צדקת, אינני פסיכולוג. אומנם יש לי תואר בפסיכולוגיה, אבל לא עשיתי איתו כלום כי יש לי תכונות מעולות כמו חוסר סבלנות וסובלנות, שיפוטיות ואגוצנטריות – ואלה, כפי שאת בוודאי מבינה, לא מאוד הולמות את התואר המכובד.

הסיבה ששיקרתי לך לא היתה בגלל ש"תפסתי רגליים קרות", שפחדתי מעוצמתך, וכו'. הסיבה פשוטה הרבה יותר: אומנם פחדתי, אבל לא מתגובתי למראך, אלא שלך למראי. חוששני שהיית חוטפת את שוק חייך, עד כדי התקף לב או שבץ, ועל כך לא רציתי לקחת אחריות. לא אספר לך למה. בבקשה אל תבקשי ממני לדבר על זה.

אבל בדבר אחד לא שיקרתי: לגבי ההתכתבות שלי עם עוד מספר אנשים. גם לא שיקרתי לגבי עומק או טיב הקשר, מה שהיה לי איתך. הכתיבה מאתגרת, מאוששת אותי ונותנת לי תחושת כוח שלא תתואר. (זוכרת שסיפרתי לך שכמוך חטאתי בכתיבת שירה?). לא שהדבר מצדיק ולו בזרעון את השתלשלות העניינים בינינו, אבל לה, לכתיבה, לפחות למחציתה, היתה לי אחריות. אני נסקת לתוך חייך תוך כדי בניית דמות אטרקטיבית, שאפילו אותי המיסה לתוך שלולית גנוזה מלאת נגוהות רומנטיות/חרמניות.

לא הייתי בסדר. סליחה. אין לי מושג אם תסלחי לי אי פעם, אבל היה לי צורך עז לבקש ממך שוב סליחה, כי את באמת יחידה במינה, והיה לי תענוג עז להתכתב איתך, מה שבימים האחרונים היה חסר לי נורא: כל הקורות אותך עם אקי-קקי, השירים, החלומות והחלונות לאושר.

עם כל הטירוף המפירה את נשמתך, יש בך יסוד בריא וחזק מאין כמותו. אין לי ספק שהמשכת בחייך כסדרם ושהכול בסדר אצלך.

עכשיו אני זרקתי כפפת בייסבול. עשי בה כרצונך.

שלך, א'.

א' היקר,

אספר לך סיפור.

היה היתה בחורה שחיפשה אהבה. פעם היא החליטה לפרסם מודעה בעיתון, פגשה כמה עלמי-חמד, ועוד כמה כאלה שהיו רחוקים מאוד מלזכות בתואר, אך ליבה לא נפל בפני איש מהם. אחד היה ארוגנטי מדי, וכל הערב קישקש על עצמו ועל התפקיד הבכיר שיש לו באיזה מפעל היי-טק בנס-ציונה. שני היה מהמתרפסים, וכאלה היא הכי שנאה, כי לא זו בלבד שאין להם עמוד שדרה, מה שגרוע מספיק, הם גם מנסים לגרום לך לחלות ברככת האישיות, להיות כמוהם, נטולי עצמיות וייחודיות – שזה הכי גרוע. כשאמרה: "אני אוהבת שוקו", מיהר לומר: "ווי, גם אני אוהב שוקו". כשאמרה: "אני שונאת נשיקות רטובות באוזן", אמר: "הפלא ופלא, גם אני שונא נשיקות רטובות באוזן", וכן הלאה. והיה אחד שדרש ממנה שתגיע לדייט בעקבים גבוהים, עדיף אדומים – שזה כבר באמת היה השיא. והיה אחד שטען במכתבו שהוא טוב לב ואוהב לעזור ונדיב, ובפגישה התחיל לרעוד כשהיא פזלה לעבר הקיוסק כי היתה צמאה. והיה אפילו אחד שנראה אחלה, חטוב וגזור במקומות הנכונים, וחמוד ובעל חוש הומור ואפילו נדיב, והזמין אותה למסעדה יקרה, והם ישבו ובילו בניעים, שתו יין יקר ונהנו ממבחר טאפסים משובחים, אבל כשהיא קירב אליה את המזלג כדי לתת לה לטעום נתח קטן מהסטייק המפולפל שלו, עלה באפה ריח של – לא תאמין – חרא! - שעלה מכפות ידיו ולא התנדף לעולם.

כך המשיכה עלמתנו להיפגש עם עוד ועוד עלמים, ותמיד חזרה הביתה במפח נפש, ולפעמים אפילו בבכי נורא, כי לא מצאה את שאהבה נפשה. (ופעם אחת אפילו חזרה באימה, כי הבחינה שהדייט של אותו הערב עוקב אחריה הביתה).

יום אחד היא קיבלה טלפון מבחור שעשה רושם נפלא. הוא לא לחץ להיפגש, והם שוחחו כל יום שעות בטלפון וגילו שהם נפשות תאומות. עלמתנו התרגשה מכך שיש בעולם גברים שליבה יוכל לצאת אליהם. לבסוף, אחרי כמה שבועות, הוא הציע שייפגשו. אבל היה לו תנאי. הוא רצה לבוא לדירתה, אך ביקש שתשאיר את כל האורות כבויים. עלמתנו החלה לחשוש, שמא אחרי הכול מדובר בפסיכופט עורף ראשי נשים, אבל טון דיבורו של המחזר היה כה רהוט ומשכנע ולוטפני (והיא גם הרגישה שהיא מכירה את נשמתו לאחר כל שיחות הטלפון הארוכות אל תוך הלילה), שאמרה לעצמה שיתהפך העולם, והסכימה.

בערב הפגישה היא החשיכה את ביתה כפי שהורה לה לעשות. מתח נעים מילא את אבריה, ונשימתה רעדה והתרפתה חליפות. כשפתחה לו את הדלת ראתה רק צללית קלושה, שחמקה פנימה במהירות. הם התיישבו בסלון, וקולו הרך מילא שוב את נשמתה בתחושת ביטחון וקלילות כאילו פגשה את בבואתה. כך עברו כמה שעות של שיחה נעימה ומרגשת, והיא שמחה שבטחה בו ובעצמה והקשיבה לאינסטינקטים שלה, שלא, הוא לא רוצח סדרתי, הוא לא גבר זיין-חריין, הוא לא בחור ככל הבחורים, הוא מוצלח מכולם גם יחד. היא הרגישה כאילו זכתה בפיס. וכאשר הוא התקרב אליה בחשכה הסמיכה והמגוננת, וליטף אותה ליטופים ארוכים ומצמררים, וכשהב אותה כפי ששום גבר לא אהב אותה לפני לכן, היא הרגישה שזכתה לא רק בפיס אלא גם בלוטו.

וכל העת הוא סירב להניח לה להדליק את המנורה הקטנה שלצד המיטה, והיא ויתרה, כי מגעו נעם לה מאוד וריחו גירה אותה להמשיך לאהוב אותו כל הלילה.
כשהתעוררה בבוקר, הוא לא היה לצידה במיטה. הפתק שהשאיר היה מתוק ומלא השראה, והיא נצרה אותו במגירה. הוא לא התקשר אליה שוב.
כעבור שבוע היא שוחחה עם חברה, שסיפרה לה שבעיר מסתובב דון-ז'ואן אחד, שמשכנע בחורות להיפגש בחדר חשוק, עושה איתן אהבה כפי שאיש לא אהב אותן מימיהן, ונעלם אל תוך תהום נשמתן.
העלמות החליטו לקיים ישיבת חירום, ומכל העיר נקבצו ובאו בנות שהלכו שולל אחרי המאהב החשוק. היתה אחת שסיפרה שהצליחה לראות אותו בחטף, וטענה שהוא מכוער יותר מהגיבן מנוטרדם. כל האחרות לא מאמינות לה עד עצם היום הזה.
שלך, שובבה.

שובבה יקרה!

... נו? מה היה הסוף של ארוס דמיקולו המודרני? ככה להשאיר אותי במתח? טוב, אז נקבצו ובאו כל בנות הממלכה לטכס עצה לגבי המאהב החשוק. ומה אז? האם הוחלט לנקום ביצור האומלל והמאמלל? האם הומצאה שיטה ללכוד את הפתיין המקסים? האם זו שטענה שהוא מכוער כקוזימודו היתה בעצמה קוזימודואית לתפארת, ולפיכך לא האמינו לה המפותות? הרבה שאלות... הרבה שאלות...

למען האמת, כבר שמעתי את הסיפור הזה. אומנם לא בסגנון ה'אחים גרים' שבו את בחרת, יקירנטי, אלא בשפה ארצית, אורבנית ומפויחת (מתובלת בקללות מהגיהנום), היישר מפיה מפיק צפרדעי רעל העלבון של מישהי שעברה את החוויה המוצללת הזו על בשרה ממש. אני זוכר את הפרשה, מלפני כעשר שנים, נכון? השמועה בעיר סיפרה שהיו לו הרבה "קורבנות", למאהב החשוק. דמה לי שאפילו נכנס על זה קטע קטן ב'העיר'.

אם ניסית לרמוז לי, ולו ברמז דקיק כשביב בצל שחתך שף, שאני מתעתע ומפתה כאותו מאהב שחור מענג ונמוג, עלי להסיק מכך שאת מתעקשת לעטוף אותי שנית באדרת זורו, והשאלה הנשאלת, אחרי כל מה שהיה בינינו, למה, בשם אדושם, את עושה את זה? הרי הצהרת הכוונות שלי היתה ברורה. אני רוצה לדעת עלייך ועל חייך כמה שיותר, כי את מעניינת אותי. חד וחלק. ואת – שוב! – צובעת את ההתכתבות בארוטיקה רומנטית הזויה.

אם שוב ושוב תנסי להוכיח לי שיש פה חומר נפץ לרומן משרתות לוחט ביני ובינך, ואני, שוב ושוב, מסיבותי שלי, אחסום את האפשרות – לא תהיה התקדמות של ממש בעלילה, נכון?

ואף שגם אני, כמוך, רוצה אהבה מרגשת ומפעימה, כמו זו שאת הולכת איתה יום-יום באור השמש, עם חיוך של ילדת יום-הולדת – לי יש רצון עז להתחבר למציאות, להתברג נכון לתוך החיים עם הנתונים המציאותיים שלהם, תוך כדי ניסיון (עקר או לא, את זה עוד נברר) לשנות אותם אם הם קשים או לא תואמים את ציפיותי.

הורי היו כאלה, את יודעת? הלכו יד ביד מול שמש. תמיד יד ביד, ותמיד פנים מחייכות לפנים. בהיוולדי, כנראה שהפרעתי להרמוניה. כששאלתי את אימי לפני מספר שנים אם זה נכון, היא צחקקה צחקוק הזוי וחייכה חיוך דבילי אל אבי, המכונה "אבאעיתון". עם אבאעיתון כמובן שלא ניתן היה מעולם להחליף מילה, כי כשפונים אליו הוא נותן בך מבט מזוגג, ממלמל תשובה תמוהה וחוזר להתחבא מאחורי חומת הנייר שלו. היום אימא שלי מאושפזת במוסד. אין לי מושג אם פעם היא זכרה אותי, אבל היום, בטח ובטח שלא. עד כאן "פינת הרחמים העצמיים". אז תספרי לי מה שלומך, אל תספרי לי סיפורים. תספרי לי על חייך. איך הכרת את אקי, למשל. איך נישואיך אז והיום. למה את נשאת איתו אם הוא מקל החובלים שלך. למה החלטת לצלם אנשים ברנטגן במקום להיות פסיכולוגית או משוררת. מי החברות שלך. למה את שונאת את גיסתך ואת עוגת הגבינה שלה. תספרי לי. אני פה.

אלונש היקר,

לא אוכל לספר לך את מה שאתה מבקש לשמוע, כי בקרוב, כך אני מקווה, תוכל לקרוא הכול בספר כרוך. כמו שאתה לא אותו מעצב רהיטים, וגם לא אותו פסיכולוג מתמחה, כפי שהצהרת על עצמך בתחילה, גם אני לא הנשואה השובבה שהצהרתי על עצמי.

עכשיו הגיע תורי להפיל את הפצצה: אני לא נשואה ולא שובבה ולא אבטיח. אני רווקה קשוחה מהכי גרועות שאתה מכיר, ואין לי כוונה לשנות את זה בקרוב. אני בת 28, עובדת בחנות ספרים, וכותבת את הרומן הראשון שלי. בורגנית לא הייתי מעודי, פארקים-של-נושא זה דבר שהמצאתי במוחי הקודח באותו הרגע שדיווחתי לך עליו, ועוגות גבינה אני לא מכינה גם בסיוטים הכי גרועים שלי. ואין, אבל אין מצב שתמצא אותי עם אחד אקי-קקי. אני גרה בחדר שכור עם מיטה זוגית רעועה, מחשב אנטיקה ושקית במבה. אני מטורפת על קולנוע, ופעם בכלל רציתי להיות במאית סרטים. בלילות, כשאני לא כותבת את הרומן הכי ענקי שייכתב בהיסטוריה האנושית, אני מצוטטת כשמשעמם לי או כשאני מקבלת כאב ראש מהגיבורה המחורבנת שלי, שהיא הגרסה הכי עכשווית לאמה בובארי – גם נשואה, גם בורגנית וגם סאקרית. בקיצור, היא-היא אמתך הנשואה השובבה, זו שהתכתבת איתה בכמה לילות עוועים. (אגב, היא העמידה לך, נכון? תודה.)

בבקרים אני נקברת לשמונה שעות בחנות הספרים שאני עובדת בה, ממליצה לנשים כמו הבובארי המשומנת לקנות רומנים מבחילים שכתבו בובאריות כדוגמתן. וכשאין אף אחד בחנות, אני ישר מוציאה את הרומן שלי וממשיכה לכתוב. אם לא בא לי, אני קוראת ספר שהבאתי מהבית, כי בחנות יש רק רק רבי-מכר מהגיהנום. אני אקרא אותם רק אם תחדור לי רכנת למוח, כמו מה שקרה לאימא שלך המסכנה. (אגב, הרומן הבא שאני מתכננת לכתוב הוא בדיוק על זה: על יחסיה של אישה עם אמה המטורללת המאושפזת במוסד).

את ה"נשואה השובבה" העליתי לאוויר כי התחשק לי לדבר כמו הנשואה שלי, ולראות איך מגיבים אליה הגברים, ואני חייבת לציין שאתה ממש התעלית על עצמך. נורא אהבתי את היציאות שלך מול חשקיה של הנשואה השובבה המטורפת שלי. לפעמים כמעט השתנתי במכנסיים מההתפתלויות שלך לנוכח הפתיחות הזולה של הנשואה הנואשת. אוי, איזה קטעים רצו כאן!

ורק תחשוב שבעצם צ'וטטת כל הזמן עם רווקה מושבעת שלא ראתה זין איזה שנתיים, וגם לא מתגעגעת. (אגב, חלק מהדייטים שדיווחתי עליהם במייל הקודם? – ולא, עם החשך לא יצא לי לבצע, לצערי – היו של אמתך הנאמנה, בייחוד זה של העקבים הגבוהים; כמעט תקעתי לו את העקב בעין התכולה המימית שלו). עכשיו בוודאי תסיק שיש לך עסק עם שונאת גברים, ואתה צודק בול. אני משונאות הגברים המוצהרות, שדווקא נורא מרוצות מהתפקיד. הרי מישהי חייבת לשאת בתפקיד, לא? כי רוב הנשים שאני מכירה נורא פוחדות ממנו. הכי הורסות אותי המתבכינות: "לא, אני לא פמיניסטית, אבל..." כמו הנשואה השובבה שלי. תמיד בא לי להכניס להן בוקס בפה שמפיק כאלה מרגליות. "מה זאת אומרת לא פמיניסטית?" אני רוצה לשאול אותן. "מה, אין לך כוס?" רבאק, אם את אישה אז את פמיניסטית. זו המשוואה הכי פשוטה שיש.

ו – אלנוש בייבי, תעשה טובה, אני לא רוצה לשמוע שוב את ההרצאה הבלה מזוקן שלך על מפגש הפמיניסטיות שנכחת בו למרבה אימתך (הגברית?). אגב, האם רק נדמה לי, או שהפן הנשי שלך מפותח במיוחד?

שך, ד"ר גקיל (אני, רוני, סופרת בהתהוות) ומיסטר הייד (הנשואה השובבה).

וואו, רוני, פראית שכמוך!

יו-הו!!! באמת לא הבנתי איך את, כשעוד היית נשואה שובבה (אך עם פה מפיק מרגליות גופרית), יכולה לחיות עם בעל המכונה אקי! כי בינינו, אקי זה שם מבחיל, נכון מאמי? גם ללא חרוזו המתבקש. ואגב, כמובן שלא הייתי מעלה על דעתי לומר דבר כל כך בוטה, אלמלא היתה זו המצאה שלך. אז עכשיו את אומרת שלא היה לך ואין לך ולא יהיה לך לעולם בעל שקוראים לו אקי. מעניין...

אחרי שקראתי את מכתבך בפעם השנייה, אמרתי לעצמי: כל הכבוד לגיברת. הורידה את הכפפות, חידדה מרפקים ויצאה לדרך חמושה כז'אן דארק בשעתה היפה. הגיברת נוכחה לדעת שלא ממש שלאגר להיות נשואה שובבה, אחת ארונית-בורגנית, ולכן החליטה לשנות כיוון. מה יש? אסור? אחרי הכול, מה יצא לה מהכנות? רומן? סטוץ? אפילו לא זיון קטנטן לתפארת היומן. פראירית היא לא. אז למה לא לנצל את המדיה כמו כולם?

סוף-סוף עשתה השובבה את מה שחשקה נפשה הדוויה לעשות שנים: העיפה את אקי לכל הרוחות והשדים והתכחשה לקיומו המשפיל בחייה. מה אתם יודעים, מדובר ברווקה הוללת בת עשרים ושמונה, זינה הקוטלת, יורקת האש ומרסקת הביצים! הלו, גברים, עופו לה מהפריים! כולכם קקי! היא קיצונית, חברים. מאוד קיצונית ביחסה למין השני... אפעס, רואה את כולם באופן חד מימדי, ובספר ביכוריה הדבר יבוא גם יבוא לידי ביטוי! לכן, בקרוב, ממש בקרוב, כשהספר ייצא לאור, התכוננו לרב-מכר מטאורי. (שריקות, מחיאות כפיים סוערות).

רוני המתוקה חשבה היטב: ממ... מי אהיה עכשיו? שחקנית? לא, הוא בחיים לא יאכל את זה. פרסומאית? לא, לא מתחברת לז'אנר. לבורנטית אולי? יותר מדי אפרורי (וגם דומה מידי לטכנאית רנטגן). הכי מהימן: סופרת עתידית. פרפקט, אמרה לעצמה בסיפוק, כשביד אחת היא מועכת באכזריות תפוחי-האדמה לפירה ובשנייה דופקת שניצלים לארוחת הצהריים.

שאפו!

אלונוש מותק,

אתה רואה? כשאתה רוצה אפילו אתה יכול להשפירץ עופרת. אבל חכה רגע עם הכובע-גרבי, כי עוד צפויות לך הפתעות. באמתחתה של הסופרת בהתהוות, רווקת הברזל, זו שלא הזדיינה שנתיים וגם לא מזיז לה, יש המון (ז)יונים לשלוף מתי שבא לה. אבל את זה, חבובי, תקבל ממני במנות קצובות. ואגב, היית רציני בנוגע לברכות ולקומפלימנטים, או שזה היה מרחמים? כי תדע לך שאני אחת שלוקחת ברצינות. אם מבטיחים לי משהו, אני נוהגת לגבות. אבל אם זה בא מאהבה, אלונצ'יק, אז בכבוד, וכמובן שתקבל עותק חתום מהרב-מכר.

אבל עכשיו אני מודאגת בנוגע לסוף הרומן. מה יקרה? השובבה תישאר עם אקי-מקל-חובלים? תעזוב אותו ותהפוך לעובדת סוציאלית בהתנחלויות? תפצח ברומן סוער עם נגר מסוקס וסקסי מבית-לחם? מה אתה אומר? יש לך מה לייעץ לי? כי התרשמתי שגם אתה לא מחובבי הז'אנר. אגב, נראה לך רציני מצידי להתייעץ עם צד שלישי? כי העורך שלי אומר שאני יותר מדי הרפתקנית בכתיבה. והסוטה ינעל-רבו לא אוהב שסוטים מהנושא. הוא מציע לי להיות קורקטית, לייצר רומן קל לעיכול, בשעה שאני מעדיפה להתקיל את הקורא. עניתי לו שספרים כאלה שישים במדף ספרי הפנטזיה, כי בשבילי ספרות זה לא מחית אפרסקים. התרשמתי שגם אתה בוחל בצעצועים ובהצטעעויות, אז מה אתה אומר, הוא צודק, העורך הסוטה, האם עלי לעבור לפס יצור של קוקה-קולה?

היום היתה אצלי קונה שהתעקשה שאמליץ לה על ספר. בדרך כלל אני משתדלת להתחמק מזה, מנסה להוביל את הקונות (זה בדרך כלל קונות, מה לעשות) אל הז'אנר שהן מחבבות, מבלי לכפות עליהן או להמליץ. (הידעת שהוצאות הספרים מצ'פרות מוכרות בחנויות ספרים, אם ימליצו בכוח על ספרים מסוימים?). אבל הדבה מתעקשת שאני אמליץ לה. ניסיתי לדובב אותה, לנסות להריח מהי ההפלצה החביבה עליה, אבל שום כלום. הבטטה התעקשה שאני אגיד לה מה לקנות. בסוף תקעתי לה את התנ"ך ביד, ואמרתי שזה מה שהולך עכשיו הכי חזק בשוק. לא תאמין באיזה חיוך מתנוך לתנוך היא יצאה ממני, עם המתנה שלה עטופה יפה ביד. רוצה לדעת עוד פרטים עלי, אלונוש, או שזה יגמור אותך סופית? (והלוא אינני רוצה שתגמור מהר ותלך להשפירץ).

שלך, רוני.

נ.ב. ארונית-בורגנית זה הברקה שלך, או שגנבת מ"הרידרס דייג'סט"?

רוני'לה,

אוקיי, אז את עכשיו סופרת בהתהוות. סבבה. רווקה מגניבה המשפריצה גסויות על ימין ועל שמאל. נורא משוחררת כאילו. צעיר כזה וסבבי. על המילה זיון, לדוגמה, על כל הטיותיה, היא חוזרת שבע-מאות פעם. אחלה, אחלה. אין לי בעיה עם זה. מה שבא לך, מאמי.

יש רק עניין אחד, איך נגיד את זה... טיפ'לה בעייתית. לפני שאת מוציאה את ספרך לאור, חבובה, יהיה עליך לפנות אל הנשואה השובבה ולבקש את רשותה לפרסום ברבים. אלמלא כן, יקי'נט, את

מסתכנת בתביעת דיבה מפוארת, אחת שתדון אותך עד יומך האחרון לעבודת פרך במתפרת חזיות בעזה בשביל להחזיר את החובות.

אלא אם כן אתן מכירות היטב זו את זו, את והארונית, והיא, הבורגנית הזעירה (עם התחת חובב הממתקים) העניקה לך את חייה, הזיותיה וחלומותיה הרטובים על מגש של כסף, ליד עוגת הגבינה של גיטתה. מאוד הגיוני, אגב. אין דבר שהיא מצפה לו יותר מאשר לחשוף את ערוותה בפרהסיה בהוצאת 'עם עומד!' אין דבר שיעורר בה שמחה יותר מהידיעה שילדיה צועדים בחוצות היוצר, גאים באמם, טכנאית הרנטגן ביום ועמנואל הלוהטת בלילה. ואני כבר לא מדבר על הבעל הגאה, אקיי-שמקי, שעובדיו ילחשו מאחורי גבו על אשת חיקו המזדיינת.

ובאשר לשאלה הפילוסופית שהעלית, אם כדאי לך לכתוב רומן 'קוקה קולה' או להעלות על הנייר את מה שבליבך. לעניות דעתי, סופר טוב מטיב לכתוב על כל מה שעולה בדעתו, קל או קשה, באופן כזה שיהיה קל לעיכול. מה שמטלטל אותי, באופן אישי, זה טקסט קשה שכתוב בקלילות. מה שאני מנסה לנסח כאן, זה שאמירה אמיתית ומקורית שמנוסחת בקומוניקטיביות יוצרת את הקוקטייל המנצח.

ו- אם את אכן סופרת, כפי שאת מעידה על עצמך... לא שמת לב שמשוה השתנה בכתיבה שלי במיילים האחרונים?
שלך, א'.

היי, גבר-גבר,

תפסיק להתנפח. על מי אתה מסתלבט? תרגיע תיכף ומיד. מה חיפשתי, קצת אהדה מאחוקי לצרה? קצת סימפטיה מרווק קשה-יום? אנחנו הרווקים המושבעים צריכים להתאחד. כמו שאני לא ראיתי זין מי יודע כמה ימים\שנים (מי סופר?), ככה גם אתה לא חבקת כוסייה זה שמונים שנה. תודה. אז במקום שתשב אותי על אומץ ליבי על שאני גומרת לך בפרצוף, אתה מפדח ככה את אחותך? לא חראם?

כי – א', הארונית היא לא אחתי ואין לי שום סנטימנטים אליה, ו- ב', כל רמזיך הנבזיים על כך שאני מתחזה כמורך הם שקר וכזב.

רוצה לדעת מה זה להיות רווקה מושבעת? רוצה לדעת איך מקבלים שריון קשקשים יותר עבה משל חולה פסוריאזיס? איך מתקשחים כמו אחד מחייליו המכונמים של אלכסנדר מוקדון בקרב אלכסנדריה? לספר לך מה זה להידפק בשירותים של 'מדבר' בגיל 16, ומה זה עושה לך לכל החיים? רוצה לשמוע? לא תרוץ למיון עם כאבים בחזה? בטוח? כי אני לא לוקחת אחריות. ממש לא מתחשק לי לבקר אותך ב'בית לווינשטיין' מעתה ועד עולם, ולראות איך אתה משתין לתוך שקית. ממש לא. אבל תכף אני יספר לך כאלה דברים, שלא תוכל להפסיק להביא אותה ביד מול המחשב. אז אזהרה אחרונה לפני שאני מתחילה. רוצה לפיפי קודם, לקחת סיגריה, צינגלה, כוסית רום, רד בול, משהו, או שלהתחיל?

כי להיות בת 16 זה לא קליפ של בריטני ספירס, גם אם את נראית כמוה, אפילו יותר כוסית ממנה. את יודעת את זה, ואת מנצלת את זה, ומשוכנעת שאת כאן על הגובה. יש בממזרים האלה, ההורמונים יימח שמם, משהו שגורם לך להרגיש שאת שולטת בעניינים. ואולי זה סתם מפני שיום

בהיר אחד את מגלה לתדהמתך שהציצים שלך משמשים בתור מנוף משוכלל לאיבר זעיר אחד בטבורו של הגבר. וואלה, את אומרת, מתפעלת מעצמך מול המראה, בטקס נרקסיסטי שלא עוזב אותך עד שהנופלים מציצים אליך בבושת פנים מכל הכיוונים. "את זה אני רוצה, ואת זה אני רוצה," את אומרת לעצמך בתאוות בצע, ובוחנת את שורת הגברברים העומדים לשירותך. אם יצא לך פעם להיות בטקס התבגרות כזה, לא תשכח אותו לעולם. שורות-שורות של מתבגרים מתכלבים, מול שורות-שורות של גורות מצחקקות בטעם ליפסטיק פסילורה. טוב, מה אני אומרת "מצחקקות"? לא מצחקקות ולא ערדליים. הבנות קשוחות יותר ממ"כ בגבעתי. מנהלות סחר-מכר ליד התור בשירותים. מי מקבלת את מי, מי הולכת עם מי, ומה צריך מספק השורות לתת בתמורה. אחרי שחזית בטקס כזה, לא תתרגש משום זונה תאילנדית. הבנות משחררות חזיות ומורידות קוממיות תחתוני טנגה גם אם אין קונדומט בשירותים, ואצות-רצות לבצע.

גם אני הייתי כזאת כלבה תאבת בצע. את כולם רציתי לעשות, ועשיתי, ועוד איך עשיתי. היינו באות לשם בחבורות, לבושות כמו לפרמיירה בגיהינום, עם מדים שחורים וגרבינוי רשת, הלסת מרוחה בנצצים, מסריחות מ'פיוז'ן' שהסתרח אחרינו כמו שובל של פגר. על הבר הרבצנו כל מה שיכולנו להכניס, העיקר שיהיה בו אלוהול שבעים אחוז והמון מיץ מסוכר, ובשירותים השלמנו בכדורים ובשורות. לאף אחת עוד לא היה חבר, ואם היה, הוא ממילא היה זורק או נזרק כעבור יומיים, כי להיות נחמד ולהחזיק מעמד לא בדיוק מסתדר עם הקוקטייל שדחפנו לתוכנו. גם אם באת לבד, לא היית נשארת לבד הרבה זמן. תמיד היה מישהו ששמח להצטרף אלייך לשירותים.

פעם באתי לבדי. אף חברה לא רצתה להצטרף. אני חושבת שהן הלכו לערב כיתתי או משהו כזה, אימון של מקהלת בית-הספר, המפגרות. ככה ישבתי לי על הבר, מכסחת וודקות תפוזים בשרשרת, מחכה שמישהו יציע לי שורה או לפחות איזה בוף קטן. וכמה שהייתי הלומת אלוהול, מחורינית עד קצה גבול היכולת האנושית, בתוכי ידעתי שהיום שאני לא חוזרת מכאן בפיסה אחת. מין ידיעה פנימית כזו. הרגשה רעה. תחושה מוקדמת קוראים לזה, ואולי תגיד מר פרויד שפשוט ביקשתי את זה. טוב, נניח, אולי. בכל אופן, היטב ידעתי שהיום מישהו יכסח לי את הצורה, אפילו שלא ידעתי לנסח את ההרגשה במילים, כמו שאני יודעת עכשיו, כשאני גדולה ויודעת מה זה גברים.

הייתי מרוחה על הבר כרגיל, כשנטפל אלי איזה וואחש עם אפטרשייב שמסריח מקילומטרים ומכנסי עור הורסות בבונים, קוקו מבהיק, נזם באוזן, פנים אחלה – בחי, אפילו מאידי שכרותי המצחינים יכולתי להבחין בזה. סטייל בונה כשהיה צעיר וכוסון, הורס בהמות כשורות. הקיצר, מה אומר ומה אספר. צחקנו, נהנינו? אז למה שתהיה לי בעיה לקפוץ איתו לשירותים? מה, לא ביצעתי איזה מיליון פעם עם חצי עיר? והוא גם הציע גוד'ס שהוטסו השבוע מאמסטרדם.

כשהלכתי איתו הרגשתי שאני זולגת כמו חמאה. בקושי הצלחתי להחזיק מעמד על הרגליים. החלטתי שזה דווקא אתגר בשבילי, לזיין כשאני חצי מעולפת. חשבתי לעצמי אם אני אצליח להחזיק מעמד כל הזיון או שהוא יצטרך לעשות הכול בעצמו, אבל אם לו זה לא אכפת, אז למה שלי יהיה? כבר הבנתי שזה הולך להיות ביזיון מבחינתי, למרות שבדרך כלל הייתי די אתלטית, ואני יודעת שיצא לי בעיר שם של אחלה זיון. עכשיו ידעתי שביצוע מזהיר אני כבר לא אתן הלילה. אבל האמת, לא חשבתי שזה יהיה אכפת לו. זה כבר קרה לי כמה פעמים קודם לכן, והיה נדמה לי שהבחורים דווקא נהנו מזה שאני מעולפת על הקיר או מרוחה על האסלה כמו זומבי. הם פומפמו, התנשפו, גמרו וברחו, ואני נשארת בתא הקטן, הלומת אושר מכך שהם התחפפו לי מהעיניים.

לא היה אכפת לי שזה יקרה גם הפעם, שידפוק הופעה וילך, ואני אחזור לבר ולשתייה שלי ולהזיות שלי. התפללתי רק שישים קונדום, ושאחר כך יהיה לו לב לגרור אותי בעדינות לעמדה שלי. לא תיארתי לעצמי שיש בעולם כאלה מאנייקים שמקבלים חום בגלל שאת כל כך מסטולית, שאת לא מסוגלת לרדת להם. מילמלתי לו שיעשה מה שהוא צריך ונגמור עניין. לא היה אכפת לי אפילו שהוא ייקח אותי בתחת. העיקר שיעשה את זה בעדינות, שאחר כך אני יעמוד על הרגליים ואצליח להזדחל הביתה. אבל החרייט ממשיך לדחוף לי את הראש לכיוון הזין, ואני, כמה שאני מנסה לבצע את המוטל עלי, לא מצליחה למצוץ, ואם כבר מצליחה, אז נושכת, כי איבדתי את התחושה בפה מרוב אלכוהול. והוא, מה הוא עושה? במקום להיות ג'נטלמן ולהסתפק ברגילה, הוא מושך לי יותר חזק בשיער ודוחף לי את הראש יותר חזק לכיוון הזין שלו, ואני מתחילה להשתולל, כי עולה לי הדם לראש מרוב כעס, אבל האברים שלי כל כך חלשים, שהם לא משתפים פעולה, והוא רק תופס מזה קריזה ומתחיל להרביץ לי בראש ובגוף, זבטות מהגיהנום, ואני מנסה לצעוק ומבחינה שלא יוצא לי קול מהפה חוץ מחרחרור של זקנה גוועת, ואני קולטת שזה הולך להיגמר רע אבל לא מצליחה לגייס את המוח כדי להיערך נגד המכות שלו. מה לעשות? לברוח החוצה הוא לא נותן, ואף אחד לא שומע אותי כי לא יוצא לי קול מהריאות חוץ מנשימה מבוהלת. אני דווקא מנסה להרביץ בחזרה, כי הכעס מטריף אותי ומזרים לי אדרנלין לידיים ולרגליים, עד שאני מתחילה להשתולל ולבעוט, אבל מרוב סוטול מצליחה לפגוע בעיקר בעצמי ובקירות של השירותים. והחרא ממשיך לנסות לדחוף את הזין שלו לכיוון הפה שלי, ובו-זמנית דופק לי מכות רצח בראש.

בסוף נמאס לו והוא הלך, לא יודעת כמה זמן זה נמשך, אולי שלוש דקות אולי נצח, ואני נפלתי על הרצפה ולא קמתי משם, עד שמישהי שסוף-סוף עשתה טובה ונכנסה לשירותים, גירדה אותי מהרצפה, מכוסה בדם ובקיאה ובפיפי של עצמי. שלך, רוני.

רוני יקירתי,

עכשיו בילבלת אותי לגמרי. של מי הסיפור הג'יין אוסטיני המעודן? שלך? מי את? מה את עושה? טוב, עכשיו סרו ממני הספקות. את כנראה לא הנשואה השובבה, הבורגנית בעלת התחת הנכבד. כי המוח שלה, עמוס בחלומות ארוטיים ככל שיהיה, לעולם לא יפיק סיפור כל כך אפל ורקבובי כמו זה שתוארת כאן בעדינותך הנשית הרבה.

למה בדיוק את מצפה ממני עכשיו? לאמפטיה? לרחמים? לשיפוטיות גבעתרונית סטייל: את הבאת את זה על עצמך, בוביניו? ואולי לחילופין, את מצפה לניתוח ספרותי קר ומעמיק של כתיבתך, העלילה, השפה, האווירה, הנפש-רפש המספרת? כי יש לי הרגשה, מאמאל'ה, שאת מנסה לבדוק על הגב שלי דמות אחרת, שונה במאה שמונים מעלות מהארונות, ו-גם היא, איזה בידור - לא את! אז איפה הארונות? מה עשית לה? רצחת אותה נפש וקברת מתחת לשירותים של ה'מדבר'? לו ידעת עד כמה חשקה נפשי לקרוא שוב, שחור על גבי לבן, את זעקתה: "בעמי אני חיה!!!" הארונות היתה כל כך מתוקה ונוגעת ללב, שממש בא לי לחבק ולנשק אותה. להגיד לה: "אוי ארונות, כנותך ממיסה אגוזי קוקוס..." עכשיו בטח עולה חיוך מרושע על פניך, וישר תפיצי את הפלייר הבא: "מאויים, גבר-גבר? מתגעעים לסינר של נשואה-שובבית?"

והתשובה היא – כן! לידיעתך, תהיי מי שתהיי, הוקם כאן אוהל מחאה בדרישה לקבל את הארונית בחזרה. יש לי סיבות להאמין שהיא חיה ובוועטת במציאות. תקראי לזה אינטואציה.

א.ניגמה

נ.ב. ואני לא כאן בשביל לתת לך רפליקות.

אניגמה היקרה,

גם אני רוצה את הארונית בחזרה, ובקרוב אאפשר לך לחזות בה מחדש, אך לשם כך אני דורשת ממך ג'סטה דומה: להקריב את האנונימיות שכל כך מפתה אותנו בהתקשרויות דיגיטליות מסוג זה – ולהזדהות.

בלילה קראתי בעיון את כל המיילים שלך, והחשש שניקר במוחי זה כמה שבועות, שאתה לא מי שאתה, אישש את עצמו. פה ושם הסתננה לה לשון נקבה, בטעות או בכוונה, לא יודעת. וגם, עלי להודות, לשונך חוצבת הלהבות, המגינה בלהט גורף על עם הגברים כולו, לא משכנעת אותי. שלא לדבר על כך שכל גבר, אפילו אם הוא נראה כמו החמור של טיטאניה, היה ישר נדלק על הפנטזיות של הנשואה השובבה, ומציע לה דייט על-בליינד בלובי של הילטון, עם אופציה להתרחבות בקומות העליונות.

אז עכשיו זו אני שזורקת כפפה חדשה: להסיר את כל המסכות. אני בתור אני – ארונית-בורגנית, נשואה שובבה, סופרת בהתהוות. הכול נכון.

ומי את/ה? אם יש לך ביצים, תתוודה. גם אני עשיתי את זה כמה פעמים במיילים שלנו, ותודה שאני כאן הצד הנפגע.

ר'.

ר' היקרה,

נכון, מודה ומתוודה, אני באמת אישה. ואת בטח שואלת את עצמך למה לכל הרוחות והשדונים עשיתי את זה. אז ככה:

זה התחיל מרגע של בדיחי-גיחי מול המחשב, כשעטלפי השעמום והבאסה חגו מעלי כמנהגם בלילה. מה אגיד ומה אומר... קודם כל, בגדול? זה היה כיף גדול. מעבר לזה, הרעיון לנסות להזדהות עד חרון אפו של הגברבר המצוי, להבין את דרך מחשבתו, מניעיו, לדבר בשפתו – היה מסע פסיכוסוריאליסטי מדהים! מומלץ בחום לכל אישה-אחות-עיר-ואם בישראל, שחשה שהזמן החולף פלוס האינטראקציה עם בני המין השני, הופכים אותה או ללסבית המגדלת שפם מתחת לבית השחי, או לזינה הלוחמת, או לאשת לוט.

אני חייבת להודות שנעלבתי קשות בשמו של הגבר-גרב במייל ההשמצות הקולקטיבי שלך נגד המין הזכרי, אבל בו-זמנית מצאתי את עצמי מהנהנת על דבריך כמו בובת הכלב שתלויה במכונות של ארסים. הרי אין אישה שתתכחש לאותו מכנה משותף מפלצתי, המכיל בחובו אותן תכונות מרהיבות כמו אלה שהשפרצת בששון. (פעם, בהזדמנות, כשתנחת עלי הרוח – והיא תנחת, אין לי צל של ספק, אוסיף עוד כהנה וכהנה לרשימה השחורה). מצד שני, קול המחאה שפרץ ממני – עזבי

עכשיו גבר-גרב, או אישה – היה אמיתי, ותאמיני או לא, זה היה קולו הזועק לכבודו של בן-האדם באשר הוא אדם.

את רוצה לדעת אם נהנית? איזו שאלה, עד כדי התמכרות! זה היה מאתגר יותר משיט אתגרי. לחשוב בצורה ובאופן "גבריים", ולהתנסח באופן כזה שהרמה הוורבלית שלי לא תיפול משלך, ו- שלא תחשדי בכלום. כי כמו שאנחנו יודעות, את ההבדלים בין הרמה והאיכות הוורבלית של אישה לזו של גבר אפשר להשוות להבדל בין מצעד האהבה ביום שטוף שמש ברחוב הירקון לכנס מורים בבית-ההסתדרות ברישון.

היה לי שצף-קצף כייפי ומאתגר, עד ש... "התחלתי להרגיש מאוים". אז הגיעו במחולות נקיפות המצפון שהמעיוט מההנאה ביג-טיים. התחלתי לקבל בחילה מעצמי. ממה שאני עושה לך. מזה שאני משחקת ברגשותייך כאילו היו בובות מריונטה, ואין זה משנה כהוא זה שאת הנחת את רגשותייך מנחת קרבן לאליל הנערץ שלך, קופידון. נכון שזו היתה הבחירה שלך, אבל גם אני הייתי שם לקשט את המנחה יפה-יפה בזרדים. ושם התחלתי להרגיש קצת מסויטת. כשהגיעה הצעתך להיפגש, הגיעו מים עד גודל נפש. או-אז התחפשתי לפסיכולוג – את זוכרת? – בניסיון לחתוך את הפלונטר.

עניתי על מיליוני שאלותייך?

שלך בחיבה, א'.

אניגמה היקרה,

דבר אחד אני לא קולטת: למה כתבת לי שוב? כבר קברתי אותך עמוק במעמקי הצ'פים. נורא הופתעתי כשצצת לי שוב על המסך. למה?!

ר'.

ר', אוי ר'!

הייתי חוזרת הביתה בערב אחרי יום עבודה מתיש בסטודיו, מכינה לעצמי משהו לאכול, מעלעלת בפנקס הטלפונים ומחפשת את סם הוויטליות: את מי מהאקסים כדאי לי להעלות באוב כדי להעניק לעצמי קצת אדרנלין, מעומעם ומטושטש ככל שיהיה. (מזמן מצאתי שלהעלות אקסים באוב זה בדיוק כמו לעשן בדלי סיגריות. את מחפשת נואשת סיגריה – או גברבר, איזה אקס, לצורך העניין, כדי למלא משהו בתוכך. שני הדברים רעילים בשבילך, ואת שניהם מיצית.)

בקצרה, הרגשתי ריקה. התחילו לדגדג לי הידיים, חיפשתי תחליף. מישהו שאוכל להתכתב איתו, או איתה, שיהיו לי על תקן של אדולן, ולא מצאתי. ואז, תוך כדי התחרבשות נחשית של ייסורי מצפון מאידך, וגעגועים לכתובה מאתגרת מגיסא – הגיח בראשי כמו כוכב הצפון המשפט ההוא שאמרת לי פעם: שאת ילדה גדולה. או-אז אמרתי לעצמי: אם בא לך להמשיך להתכתב איתה, אז כנראה שיש לזה סיבה טובה. אם היא תרצה או לא – זו כבר ההחלטה שלה. וזהו, זרקתי שוב את הכפפה.

א'.

אניגמה!

אבל לא עושים דבר כזה לאנשים! את יודעת שכמעט גרמת לי להתאהב בך?
ריש.

אוי ריש! ריש יקירתי!

כמעט?? תגידי, קראת את המיילים דאז שלך? ממש יצאו אדים מהמסך! עד כדי כך הרגשתי מוצלחת ואטרקטיבית כגבר, שאמרתי לעצמי – אם לנקוט את השפה המקוממת-צדקנית של הרוחניים - שיש כאן "שיעור" בשבילי. שכדי לגרום למישהו להתאהב בי נואשות מומלץ לי בחום לא להיפגש עם הגבר, אלא להתכתב איתו חודשים ולשמור על מקסימום מסתוריות סקס-אפילית במינימום מאמץ.

אז... את נורא מאוכזבת שאני לא הגבר-גרם שחשבת?

א' היקרה,

האמת שכן. קצת. תודי שיש לא מעט הנאה בקרב חרבות לשוני עם גבר, שיש בו גם אקרובטיקה מילולית מינית. זה מרגש, זה מפעים, זה אורגזמה קטנה לאגו. עם אישה הדיאלוג יכול להיות עמוק יותר, אבל הוא הרבה פחות מרגש.

וגם – היה כיף לפנטז שיש לי מעריץ קטן על גלי האתר. אז עכשיו אני מרגישה קצת מופסדת. אלון שלך היה... איך להגיד את זה בלי להישמע פתטית? הוא היה... נו, טוב: מסעיר, מרומם נפש. גם רך וגם קשה. מין מותק כזה. לא רוצה להגיד גם גברי וגם נשי כדי לא להישמע מטומטמת, אבל ככה בדיוק הוא היה. ונורא אהבתי להתכתב איתו... נו, טוב, איתך. אז למה אני מאוכזבת שהתגלית כאישה בשר ודם?

ר'.

ר',

את האמת: את כועסת עלי?

א'.

אניגמה היקרה,

אני לא יודעת מה אני מרגישה. משהו בתוכי מאוכזב, פגוע. אעז ואומר, ממורמר. אפילו את תודי שיש כאן סוג של מעילה באמון. מה פתאום העזת להתחזות? ואם כבר התחזית, למה לא הלכת עם זה עד הסוף? למה להרוס את הפנטזיה לצד השני? לא זה כל הכיף בנשף תחפושות: ללכת עם ההתחזות עד הסוף המר?

מצד שני, מקום אחר בתוכי מלא עליצות על האירוע המוזר הזה, שמלכתחילה היה מוזר. אני מודה שתמיד היה בי חלק שהרגיש מוזר עם ההתכתבות שלנו. אז ככה שעכשיו זה רק נעשה עוד יותר מוזר.

אבל אני מנסה להסתגל. בסך הכול, אני חושבת שדי מוצא חן בעיני שהתגלית כאישה.

ר'.

ריש היקרה,

מתי ירד לך האסימון? נורא התפלאתי שלקח לך כל כך הרבה זמן.

א'.

אלף היקרה,

קשה לי להצביע על הרגע המדויק. אבל כל הזמן הרגשתי משהו לא נכון, לא מדויק, לא נוח עם מה שאמרת לי כגבר. בהשתלשלות העניינים בנינו היו דברים שלא התחברו עם מה שקורה בדרך כלל בדיאלוג עם גבר. וגם דברים מסוימים שאמרת, שגבר לא יגיד אף פעם. אז בהתחלה חשבתי שאת הומו, גם כי התעלמת בהפגנתיות מהרמזים המיניים המאוד עבים שלי, וגם כי לא רצית להיפגש איתי – וזה דבר שסטרייט שמשוטט ברשת ומחפש זיון לא היה מפספס בשום פנים ואופן. אחר כך היו פליטות הפה בלשון נקבה. שם כבר ממש התחלתי לחשוד. אבל כשחזרת לכתוב לי, אז כבר בכלל הייתי מבולבלת, לא הבנתי מה זה ומה זה שמדחף לי ככה לחיים.

עכשיו בטח תשאלי למה המשכתי. את יודעת מה? כי זה עשה לי טוב. כי כבר המון זמן לא חשפתי את עצמי ככה בפני מישהו. וגם, נורא נהייתי לכתוב, ולדעת שמישהו בצד השני נהנה ממה שאני כותבת. העובדה שקראו לו אלון – מעצב רהיטים סופר-סקסואלי שנשפך על הבר עם רגליים ארוכות-ארוכות, רק עשתה את הצפייה להתכתבות איתך מתוקה יותר.

ולמה לקח לי כל כך הרבה זמן לקלוט את התרמית? אוי מתוקה, מה, את באמת לא מבינה? את היית מוותרת על מאהב בכזאת קלות?

ריש.

ריש היקרה,

אז תרצי להמשיך?

אלף.

אלף היקרה,

בהחלט. אבל לצורך האירוע המשמח, אני חושבת שאת חייבת לי כרטיס ביקור. ו- הפעם אמיתי, אני מקווה.

ר'.

שלום לך ריש,

נעים מאוד, אלונה (אוליב) רביד.

בת 35.

אמנית אקלקטית-ברוטאלית.

רווקה מפוכחת (ומגולחת) למשעי.

מראה חיצוני: גוף שלדי אך גמיש, המהווה קונטרפונקט מושלם לפני ירח מלא.

אוהבת: סתיו, אביב, מוזיקה, אמנות, חוכמה, פאי לימון, סקס, גברים.

שונאת: קיץ בתל-אביב, לבנטיניות, טפשות, פוזות, גברים.

אלונה רביד היקרה,

אז אני מבינה שלא בראש שלך להיות גבר. או שאני טועה?

ר'.

ר' היקרה,

מה נראה לך? יש לי תיאוריה שאולי נכונה, לפחות לגבי חלק גדול מאוכלוסיית הגברים, הטוענת שאלה שעברו ברית-מילה, חוו טראומה נוראה שתלווה אותם למשך כל חייהם.

שם הטראומה: "זינפוביה". תינוק בן שמונה ימים, פיצו, קטון, תם וחף מכל ידע על האלימות והרוע שבעולמנו, נח שמח וטוב לב בחיקה השמנמן של אמו. פתאום איש זר חוטף אותו, מרטיב את שפתיו המתוקות ביין מבחיל ו- חותר לו את הזין! התינוק הפצפון נדהם מהכאב, מבועת וצורח. פלא שלימים כל פגיעותו, פחדיו, חששותיו והאגו שלו יתמקדו באותו איבר?

אותו איבר, שבשעת זיון די למחשבה אחת זניחה ונואלת שתגיח לראשו כמו שדה, כדי שתכשיל את עמידתו בזמנים ובמעמד.

אז לשאלתך: לא. לא הייתי רוצה להיות יצור שכל בטחונו העצמי נע סביב הזין שלו. (ואגב, שימי לב לשלל הביטויים סביב הנושא: "על הזין שלי", "שם עליך זין", "נשבר לי הזין", "איזה זין...")

ואת? אם יכולת לבחור, יש סיכוי שהיית בוחרת לערוק לצד השני?

אלונה, אלונה!

מה, החלקת על השכל? למה לי להיות גבר? מה ייצא לי מזה? שערות בגב? כילה? שמישהי תצעק לי השכם וערב שארד לזרוק זבל? שאירדם בקונצרט של הפילהרמונית בדיוק כשזובין מרביץ פיאניסימו? ואת יודעת מה, אני אפילו לא מסוגלת לדמיין את זה – להיות גבר. ולא שלא ניסיתי. כי תדעי לך שתמיד עניין אותי איך מרגישות צורות-חיים נחותות שמשייטות בחוסר הפרעה פושע בפלנטה, כאילו היא שייכת לאבא שלהם, ולפעמים אני מנסה לדמיין את עצמי במקומן. נניח, להיות כוסית מזדיינת על הבר, כמו זאתי שכתבתי לך באחד המיילים האחרונים שלנו, ההיא שהרתיחה את

שקיק הביצים המדומה שלך. אבל לדמיין את עצמי בתור גבר, את זה אף פעם לא הצלחתי. כנראה שאין לי מספיק דמיון להתחזות ליצור פרהיסטורי שמזמזם את האות של ערוץ הספורט בזמן שהוא תולש שערות מהאף. אה, בעצם, חוץ מכמה פעמים שחלמתי שאני גבר, למרבה האימה, ואפילו צוידתי בזין לכבוד המאורע. ואללוי לי, איזה זין זה היה, חוט תפירה יותר עבה ממנו! ואת, ניסית פעם לדמיין איך זה לזיין?

אוי שובבה, איזו שאלות יש לך!

ניסיתי גם ניסיתי, ללא הצלחה. שאלתי אי-אלו גברברים מה ההרגשה, ומה הם מרגישים באורגזמה. התשובות היו – כצפוי, מהומהמות, מטושטשות, ולא הבנתי כלום. אז הלכתי למה שהיה הכי קרוב למידע אמין בנושא, לחברה לסבית, משוררת הזויה, שלפעמים בשעת הסקס עונדת זין, ושאלתי אותה איך ומה ההרגשה. היא חייכה חיוך מתגרה ונעצה מבט פסיכודלי במחשוף שלי, מה שכל כך הביך אותי, שמצאתי את עצמי משפילה מבט כמו בת-עקיבא חביבה. היא שתקה כמה רגעים טעונים, מתוך ציפייה דרוכה שאצא מהארונית ואתנפל עליה בצרפתייה לוחטת. כשהדבר לא קרה, היא נשפה נשיפה מאוכזבת והפטירה בטון של פקידת בנק: "זה מפתח ארוטי למנעול לחלוחי." אני חייבת לומר שהתאכזבתי מהמינוח הקלישאי והמלוקק שקיבלתי, אבל זה המקסימום שהגעתי במחקר. ואת?

אלונה יקירתי,

תתפלאי, אני דווקא כן הצלחתי לדמיין. המקסימום שהגעתי אליו היה לנקב קלקר עם האולר של הבן שלי, אבל זה עשה המון לכלוך במטבח. אחר כך ניסיתי עם קרטון-ביצוע, שם הניקוב כבר היה הרבה יותר קל, מהיר וחלק, בלי פירורים ולכלוכים שצריך לנקות שעתים. חותך ישר ולעניין, בלי סיבוכים מיותרים, ויוצאים עם פנטלון נקיים. לא מצא חן בעיני. זה כנראה אומר שגבר אני כבר לא אהיה בגלגול הנכחי, ובגלגול הבא אני בכלל מעדיפה להיות ג'רפה. ר'.

ר',

ואיפה הגבר-גרב אקי בכל התמונה? א-פרופו, סיפרת לו על ההתכתבות שלנו? א'.

נ.ב. את מוזמנת לקרוא לי אוליב.

אוליב,

מה פתאום, השתגעתי?! אקי חושב שהוא נשוי למדונה בכבודה ובעצמה, ואני לא מדברת על ההיא מהוליווד אלא על זאתי מנצרת.
ר'.

ר',
מותר לשאול למה?
א'.

אוי אלונה, אלונה,
תעזבי. אין לי כוח לזה. אין לי כוח אליו. אין לי כוח לעצמי אפילו. את חושבת שאת היחידה שחוזרת בערב מהעבודה ומדשדשת למטבח למצוא משהו לאכול? (נו, טוב, בהבדל קטנטן אחד: שאני חייבת לבשל ארוחה חמה לארבע פיות נודניקיים). את חושבת שאת היחידה שסובלת מנדודי שינה ורצה ברגליים יחפות למחשב?
לפעמים אני מתעוררת בלילה ומגלה שהפרינסס עדיין לא חזר. כשהוא חוזר, אני אפילו לא שואלת איפה היית, מה עשית, מה זה לחזור הביתה בשעה כזאת, כמו שכל מיני נשים שאני מכירה עושות. עד שלא ישלך את עורו, לא יירגעו. אני פשוט הולכת למחשב. תאמיני לי שהרבה יותר נעים ונוח לדבר עם מישהו שלא מכירים, מאשר עם בול עץ ששוכב במיטה ומפליץ נחירות.
ר'.

ר' היקרה,
טוב, נדמה לי שעכשיו את חייבת לי כרטיס ביקור. (ואני מקווה שהפעם בלי הרווקה המתוסכלת מינית שלא הזדיינה שנתיים).
שלך, א'.

אלונה,
נעים מאוד, רונית.
גיל: 39.
מצב משפחתי: נשואה לאקי, 41.
ילדים: נועה, 17, ניר, 15, הדס, 6 וחצי.
מקצוע: טכנאית רנטגן.
מקצוע הבעל: בעל מפעל קטן לשבבי מחשב בעמק הסיליקון הישראלי.
מגורים: נווה מגן – מעוזי מעוזי הארוניות-הבורגניות.

חיות מחמד: חתול – הדוד סם, כלב – ג'ק. החתול כמובן מהלך טרור אימים על הכלב. (באיחור התגלה לנו שהחתול הוא בעצם חתולה, אבל אנחנו ממשיכים לדבר אליה בלשון זכר ולקרוא לה הדוד סם.)

ספר אהוב: לא מתחייבת על אחד, כי אוהבת הרבה יותר. לאי הבודד הווירטואלי אקח מחשב נייד עם המצבור הענקי שנאסף עכשיו בספרייה המרכזית של וושינגטון. מה שיחסר לי כבר אמצא באינטרנט.

סרט אהוב: "ירח מר", אלא מה? לא במקרה טענת פעם שאבות-אבותי הקימו את מועדון הסאדו-מאזו הראשון בכתריאליביקה. (זה הולך בערך ככה. מניה: "אוח, גרישא, עוד, אל תפסיק. תן לי בחפז, גרישא, תן לי בעכז, תן לי עם המטאטא בתפוז." "אוח מנייתי, מניה, למה ע-זבתותי מניה, למה ע-זבתותי מניה לעולמים?")

טעם אהוב: שוש וקינמון.

טעם נרכש: ליצי'. (אני כבר שומעת אותך מפמפמת בלהט: "אוף, שוב התחילה לה הכחלחלה.") אמונות טפלות: יש.

מידה: 42 (נו, טוב, 44 במכנסיים, אבל מחר דיאטת רבין).

חלומות ילדות: להיות משוררת, פסיכולוגית, רקדנית-ג'אז וזמרת.

חלומות לעתיד: להיות משוררת, פסיכולוגית, רקדנית-ג'אז וזמרת.

דוליש!

אני מתנשפת כמו צפרדע על ספידים! למה את לא עונה כשצריכים אותך? את בפרז או שנסעת להתבודד עם איזה באגט?

דוליש, אם מה שאני מספרת לך עכשיו לא מפרק אותך על הקרשים בעליית הגג המעופשת שלך, אז אני שולחת לך פוליש לפרקטים על חשבוני.

עכשיו תשבי טוב ותדליקי סיגריה!

אז ככה, לפני כמה שבועות בערך הייתי מבואסת להפליא בגלל המניאק האידיוט שהיה אמור להגיע אלי בעשר והבריז. הייתי מבואסת ברמות, שהתחלתי לגלוש כהרגלי בצ'טים, כשפתאום משפט של אחת, שמכנה את עצמה בכינוי החברמני "נשואה שובבה", תפס לי את העין. ישר חשבת, יש! מישהי מהגבעתרון הגיעה לצ'ט! לרגע הזה חיכיתי! קצת בידור, למען השם, לחבר'ה פה אין שמץ הומור, וחייבים לברר תקף ומייד אם הדודה מחפשת סטוצים ולבקש ממנה מתכון של עוגת גבינה משובחת לשבועות!

תהרגי אותי, אין לי מושג איך ולמה, אבל עניתי לה – את יושבת? בתור גבר!!!!

ומאז את לא מאמינה מה הולך פה. ערב-ערב כמעט אנחנו מחליפות מיילים טעונים ומדהימים. היא: הנשואה הבורגנית (טכנאית רנטגן) מייצגת את המין הנשי (אם אפשר לקרוא לזה נשי בכלל, שהרי מדובר במוטציה מבעיתה של דוריס דיי ולורנה בוביט), ואני, הרווק ההולל, מעצב רהיטים עלק, מייצגת את המין הגברי! אני! – את קולטת דוליש? – אני מייצגת את העם הגברי! חה! זה סוג של טריפ שמעולם לא התנסיתי בו. מצד אחד זה עוג צרוף ומאתגר: להיכנס לנפש הגברית – מה

שתמיד הסכמנו בינינו שזה בלתי אפשרי ולא טבעי, אבל בכתיבה, תתפלאי, זה קרה לי. הייתי ממש הוא – הגבר! ונהייתי מזה פחד! מצד שני: אני כל כך נגעלת לפעמים ממה שכתבתי למסכנה שלקחה אותי בכזאת רצינות. איזה גיבובי קלישאות גבריים, עטופים בפסיכולוגיה בגרוש שטחית ומנופחת, וכמו שהשובבה אומרת, ובצדק: מגלומנית.

לו קראת את אחד המיילים האחרונים שלה, היית מרימה גבה ונוערת: "אוליב, יש כאן מישהי ששמה אותך בכיס הקטן." ובאמת, כשקראתי את המייל שלה, בו היא פשוט הקיאה כל מה שהיא חושבת על המין השני, פשוט הינהנתי לי בעצב כמו בובת הכלב במכוניות של ערסים והסכמתי עם כל מילה ומילה. בורגנית-בורגנית, אבל אחת משלנו. אבל אני עניתי לה כמובן בשם עם הגברים כולו, נאמנה עד תום ולא מסגירה שום פרט, באמינות שלא היתה מביישת את מריל סטריפ לו גילמה את מקיילי.

וזה עוד לא הסוף, דוליש שלי. אחרי שהיא שלחה לי חלום אירוטי שבו אני! – אוליב שלך – הייתי כריסטופר ווקן הבלה מזוקן (כן, הוא, מסתבר, גבר חלומותיה) כבר לא ידעתי את נפשי. אמרתי לעצמי: די, הגיעו מים עד גועל נפש, ונהייתי פסיכולוג בסבבה! לדעתי הייתי "אמין לחלוטין", אבל השובבה לא אכלה את זה לרגע. ניתחתי את החלום המביך מאוד שלה כמו תלמידים החרוץ של פרויד ויוג גם יחד, אבל היא פירשה את זה כאילו אני "מאויים". והאמת, התחלתי להרגיש ממש רע. קיבלתי בחילה מעצמי. ואז, אחרי שהצלחתי לגרום לה להבין שממני לא ייצא שום מיץ ושום שוויץ לכיוונה, היא חתכה סוף-סוף, ואילו אני, העלובה, חזרתי אליה על ארבע כדי לברר סופית אם החשש המזמזם שניקר במוחי הקודח אומנם נכון. תקראי לזה אינטואיציה, אם את רוצה.

וכאן אני מגיעה לחדשות הקשות באמת, דוליש:

בעלה זה אקי! אקי שלי! זאת אשתו, רונית! זאת שמאחורי הגב הוא מכנה אותה 'הארונית'. א-נ-י פ-ש-ו-ט ל-א מ-א-מ-י-נ-ה! איך נחת עלי הקטע הזה? מטורף לגמרי, הצירוף מקרים. מה, זה העונש שלי על שהתחזיתי לגבר? כאמור, כבר כמה זמן חשדתי. מאז שהיא אמרה שהקקי הקטן שלה, בעלה החנטריש, גם לו קוראים אקי, ישר נכנס לי הראדר להילוך חמישי. התחלתי ללחוץ עליה שתספר על עצמה יותר, רמזתי כל מיני רמזים, והקיצר, לפני כמה דקות היא שפכה הכול: שם, כתובת, ילדים, בעל – הכול!

מה אני עושה עם זה, דוליש, לכל הרוחות? מה אני עושה? הצילו!!!!

אני יושבת לי מול המחשב הדביל, רועדת וקודחת חליפות, ולא יודעת מה לעשות. מצד אחד אני לא רוצה לפגוע בציפור הכחולה. בסך הכול היא די מקסימה הארונית, אפילו התחלתי לחבב אותה. היא משעשעת אותי, שממש חבל לי להפסיק את ההתכתבות. אני גם קצת מרחמת עליה, בגלל הילדה האפילפטית שלהם, ויש בה גם משהו נואש, הייתי אומרת. נו טוב, כמו כל הנשואות. נראה לי שמישהו צריך לנער אותה ניעור הגון.

מצד שני, מפתה אותי להמשיך להתכתב כדי לחלוב ממנה עוד פרטים. לדעת אם אקי אמר את האמת כשחירטט שהוא הולך לדבר איתה על גירושים, כי מהמיילים שלה אפשר להבין שהיא לא שמעה על זה בחיים. היא חושבת שהנישואים שלה זה גלויה לראש-השנה. חה!

אפרופו: זוכרת את התמונה המצחיקה ההיא שצילמת אותי, עומדת עם הגב למצלמה כשלגופי רק חוטיניו זערור, ואני מפנה אלייך ראש הזוי ומחייכת חיוך עוועים? נו, מהתקופה הפרהיסטרית עם

אורי. אז השבוע הראיתי אותה לאקי, הוא לקח את הצילום, חייך, זליל שכמותו, הינהן בחשיבות מיתית, והכריז את משפט המחץ שאקח איתי לקבר: "אוליב, יש לך גוף אלוהי. אני מת על התחת האפרסקי שלך." אח, מתוק אחד!

תגידי, זה יהיה נוראי מצדי לנסות להרוויח מהמצב? מה את אומרת, דולישי?
טוב, אני לא יודעת מה לעשות. אני אנסה להשיג אותך יותר מאוחר. תני צלצול דחוף אם גמרת לחלוב את הבאגט! ביי.

אלונה,

מה קורה? לאן נעלמת? את שוב משחקת איתי משחקים? קיוויתי שגמרנו להעמיד פנים.
מקווה לשמוע ממך, רונית.

היי אלונה,

אם את עוד שם, השמיעי קול. אני מתגעגעת למיילים המטורפים שלנו. המחשב משמים בלעדייך.
רונית.

רונית,

תסלחי לי שלא עניתי לך באותו ערב. פשוט תפסתי כאב ראש נוראי, אז הלכתי לישון. אחר כך היו לי יומיים מוטרפים ולא יצא לי. שוב, סליחה. ואני כן רוצה שנמשיך להתכתב.
בכל אופן, כל סוף-השבוע ניסיתי לשים את עצמי במקומך ולחשוב איך הייתי אני מגיבה אם הייתי מגלה ששבועות רבים שפכתי רגשות שתוקתקו לאלפי מיילים, ששגרו בתום לב למי שפתאום מתגלה כמשהו אחר לגמרי.

את יודעת מה הרגשתי? צמרמורת. הרגשתי את ה(אין) בטן שלי מתהפכת, ובמראה ניבטו מולי פני ירח ירקרקים. אז בשישי בערב נפגשתי עם "הסיגר", סוג של גברבר נפוץ, שלמזלי היה כל כך עסוק בטיפוח, מזמזז ושילוח מבטי זימה נוקבים כלפי כלי-זינו המבאיש הדק והארוך (הסיגר), שהוא לא שם לב אלי בכלל, מה שחסך ממני הסברים בקשר להלך רוחי ההזוי.

עם הסיגר אני נפגשת בדרך כלל כשבא לי ללכת למסעדה משובחת, להזמין כל מה שבא לי ולתת לו לשלם עלי בלי חשבון. אני אפילו לא צריכה, בשם הנימוס, להוציא את הארנק באיטיות מהוססת ומתחסדת, באותו רגע נטול חיוכים בסוף הארוחה, כשמגיע הפתק עליו כתובים המספרים השערורייתיים. לא ולא. מדובר באיש עסקים אפוי בממון, שאם את מגרדת מסגנון דיבורו את הקלישאות משנות החמישים ("קחי כיסא ושבי על הרצפה"), בהן משום מה הוא מתהדר כטווס טיפש, את מוצאת קו מחשבה נבון ומסורגל, שמטבע הדברים עשה ממנו את המצליחן שהוא.

אחר כך, כשהגענו אליו לדירת הג'ורנל שלו בל', התמקמתי באיזי מול מסך הטלוויזיה המיניאטורי (70 אינטש מינימום) ושקעתי לי בנמנמת הביצות. מסתבר שהסיגר חיכה לי חצי שעה ערום במיטה,

ולא הבין למה אני מתמהמהת. הוא העיר אותי בעדינות, כשמבט נדהם שוטף את פניו (הנאות, אגב) ובאותה עדינות הזמין לי מונית הביתה.

את בטח הכינות מבעוד מועד ארוחה כיד המלך לבני ביתך, היית נחמדה ותפקודית כהרגלך, כשבתוכך משתוללים הנחשים הסקרניים שהגיוחו מזמן מתיבת פנדורה. אני טועה? אני רואה את הבית שלכם: מרווח כזה, נאה, גווני שמנת בסלון, נגיעה של אפור ובורדו פה ושם. נכון? ותמיד נקי ומסודר, עם קערת פירות על השולחן בסלון. על-בטוח. גם אני אסדר לי קערת פירות. המראה הנ"ל משרה שלווה נפש. ואפרופו נפש. כאן אני מגיעה למה שרציתי לומר לך מתחילת המייל: שאת אצילת נפש, בגלל שלמרות הכול את מוכנה להתכתב איתי. אוליב.

היי אלונה,

השבת דווקא היינו בצפון, אצל קרובים של אקי, והיה המון בוג'ארס, כי אחר כך גם רצינו לטייל, והילדים משכו לפארק המים בשפיים, וכולם רצו משהו, ואף אחד לא שאל אותי מה אני רוצה, וכרגיל לא אמרתי כלום, ועשיתי מה שכולם רוצים, שזה סטייקיות על אם הדרך, צעקות שעושות לי חור באוזן, במבה על החצאית, שוקו מרוח על החולצה של הדס הקטנה שלי, סבתו הסנילית של אקי שצורחת לי באוזן שהגיע הזמן שאקי יקים משפחה, בלי לקחת בחשבון שכבר איזה עשרים שנה אנחנו פעם בשלושה חודשים בסלון הענתיקה שלה, עם צוות של ילדים שמתרבה משנה לשנה, ואני, עם מחזור, על כל הצרות, שכל מה שרציתי היה להישאר בבית לבדי מול הטלוויזיה המטמטמת, גם לנו יש 70 אינטש שאקי התעקש לקנות לפני שנה, ונשא אותה לסלון בכזאת תאוה, כאילו הוא נושא כלה צעירה ונחשקת שהוא עומד לבתק את בתולה המטפוריים בעוד חצי שנייה. והנה, עכשיו בטח תחשבי: עוד פעם הנשואה המתוסכלת-מינית עם הדימויים הכחלחלים שלה, לכל מקום היא תוקעת אותם, ומה אגיד לך, אולי את צודקת, חשבתי על זה הרבה לאחרונה, אולי אני באמת נשואה מתוסכלת-מינית, אם כל מה שמתחשק לי בזמן האחרון זה לחדור לערוץ פלייבוי ולזיין את כל הגברים בתמונה. הפתעתי אותך הפעם, או שאת כבר מוכנה? כי אקי הקדוש הוא אחד כזה שבטוח שהוא התחתן עם כל צבא הישועה, ולכן מצפה ממני לטפל ולתקן עבורו בכל מה שטעון תיקון, ולסדר הכול כדי שלא יהיו צרות ומצוקות וטרדות, כאילו החיים הם סדין צחור של בתולה ממאה שערים, שאפשר למתוח אותו טוב-טוב ולהחליק את כל הקמטים. אז על זה שהוא כבר שנים תוקע אותי מדי שבת עם ההורים שלו, אחת לשלושה חודשים עם הסבתא הישישה על הכרמל, ובכל אירוע משפחתי קטן או גדול בחתונות, בריתות ובר-מצוות עם כל מיני קוזינים רחוקים – על זה אני סולחת ומבליגה. כשהתחתנתי הבנתי שזה מה שצפוי לי, ולקחתי בחשבון שאני מקבלת אותו עם כל השבט. אבל עברו מאז כמעט 18 שנה, והיום אני כבר לא בטוחה שאני מוכנה. עכשיו אני בטח נשמעת לך עוד יותר מרירה, שוטחת את טענותי בפני רווקה בליינית שסועדת ולוגמת במסעדת פאר על חשבוננו של איזה סיגר צנום, בשעה שאני קוראת מדברייך שגם לך לא קל, גם לך נשבר, ואני יודעת שזה לא פשוט לבדוק רשימה של גברברים לשבת, בדיוק כמו שלא פשוט למלא אחר גחמותיהן של ארבע נפשות מייללות.

טוב, אני מצטערת, תפסת אותי במצב רוח קרבי. די, מספיק לקונן כמו קדושה מעונה. עכשיו כבר לילה, אני מתמוטטת מעייפות, ובכל זאת חזרתי אלייך כדי להראות לך שלא שכחתי אותך. שלך, רונית שהולכת להתפגר בתוך הארונות.

אוי רונית,

טוב, קודם כל, אני כבר מכירה אותך קצת – מיינד יו – לכן כל דבר שתאמרי לא מאוד יפתיע אותי, ועכשיו, כשאני כבר לא מאוים, את מוזמנת לתת לעצמך דרור ורבל'אוגינאל'אביוני ככל שתחפצי. אני כאן בשבילך.

אז היתה לך שבת קודשו של שפחה\משפחה. מה אומר ומה אגיד? תמונת העולם שהצגת מצדיקה את האמרה המלבבת והסבבית ש"הגיהינום הוא כאן". אבל העובדה שאת דבקה בתא המשפחתי, מתיש ומעיק ככל שיהיה, מעידה על כך (כמו שנאמת לי בלהט באחד המיילים הראשונים), שיש בעינייך גם דברים טובים בתא הלחץ הזה. כמו שאמרת בעצמך, כתבת את הדברים מתוך מצב רוח לוחמני, וכמו כל חייל עברי חרוץ את ממוקדת על המטרה – המשפחה – זו שלקחה ממך את חירותך ואת רצונותייך, ומשאת נפשך – ותקני אותי אם אני טועה – היא למחוק לאלתר את הצבעים הרועשים – לא לתמיד, אבל לעכשיו, רק לעכשיו, כי את פשוט רוצה רגע לנוח. וזה, יקירה שלי, בסדר.

אבל מה שאני קוראת בין השורות, זה שיחסי המין עם אקיי לא משהו. והשאלה שלי: האם אקיי יודע? כי התרשמתי שלא. לדעתי את צריכה לדבר איתו. אל תתביישי. תגידי לו מה חסר לך, מה את רוצה. מה את יודעת? אולי תופתעי לטובה. אולי זה יפתח משהו, יעורר משהו רדום, ואולי, לא עלינו, הוא ימלמל תשובה מתחמקת ויחפש כנשך נחש את מחבט הטניס שלו, לבדוק אם לא נשבר, חלילה, ואת תביטי בו ויירד לך ממנו לגמרי. אותי תגובה כזאת היתה מוציאה מהדעת. הייתי משתוללת, נוחרת וירקת אש מרוב זעם. לכן, איך שלא תסתכלי על זה, את עם עצמך תתקדמי, כי מה שלא יהיה תקבלי ממנו תשובה. ואצל הזן הגברי הנפוץ גם המהום\גמגום\שתיקה זו תשובה, הגם אם לא רצויה. (מה יש לי היום? כותבת בחרוזים כמו דידי מנוסי, האושיה הבלויה וקסקטו החבוט).

אז בפעם הבאה שאתם נוסעים לבקר את הסבתא, תדאגי שגיסתך הגבינית תהיה אף היא באירוע המוחי. זאת כדי שהדינמיקה המשפחתית תשודרג לסצינה מסיטקום פרוע עד כדי חוסר אמינות, מה שייתן לך את האופציה להתבונן בנעשה מהצד, כאנתרופולוגית לכל דבר. (ותדאגי להצטייד מראש בפנקס ועט). לאחר מעשה תוכלי להשתמש בחומרים לכתבתך המשתבחת מיום ליום.

ונעבור אלי. אני במועקה נוראית כי התעכבתי בארגון, ייצור וביצוע של פרויקט די גדול, שהיה אמור לפתוח או-טו-טו את אירועי הקיץ בשדרות רוטשילד. נכון להיום, נראה שאצטרך לדחות את הפתיחה, וזה איום ונורא מבחינתי. הרעיון הוא (ואוי ואבוי לי ולנשמתי אם תגלי למישהו) לשלב בין העצים הקיימים עצים מדומים, צבעוניים, מפוצצים בפירות מכל מיני סוגים ומכל מיני חומרים, ולהחביא בשדרה המקולים, שמתוכם יישמעו ציצי ציפורים שיציצו מוזיקה של דביוסי, באך, ועוד כל מיני. אבל מה שהספקתי לעשות עד עכשיו זה מגוחך, שלושה עצים בסך הכול, כשיש לי להכין עוד שמונה. מזל שלהקלטות דאגתי כבר מזמן, כשהייתי בפרז, שם עלה לי הרעיון. בכל אופן, כולם

כועסים עלי, ובצדק – גם הסוכן שלי עמוס, שדאג לקשר עם העירייה ולכל הצד המשעמם והמייאש הזה, גם החברים שלי, שאני לא מוצאת זמן אפילו לענות להם על טלפונים, ובעיקר, אני. אני מאוד-מאוד כועסת עלי, מה שלא ממש מקדם לי את העבודה.

כך שבליינית-הדוניסטיית-שדוניסטיית עם סיגר אני ממש לא, כרגע לפחות. יותר פורפרה בצורת אטרייה, עם ראש עגול, שרגלי הסנדוד שלה מתרוצצות מהמסגר לנגר ומ'ארטא' לחרטא. שלך, אלוניב.

לאלונית השדוניית, שלומות מהפרברים,

אני יושבת כרגע בגינתי הקטנטנה, לפ-טופי על ברכי, מעקר את ביציותי כהוגן (אמצעי מניעה בחינם, איך לא חשבו על זה קודם), בווה בציפורים ובמסך חליפות, שיעלה לי רעיון להמשך הדבר הזה שאני כותבת, וזה כל כך קשה, כמו לעקור סלעים מקרקע אכזרית, אז חשבתי לעצמי, למה שלא אכתוב כמה מילים לאלונית השדוניית, הנפש היחידה שאני מכירה במתחם שנקין? (שם את גרה, אני מניחה). ואגב, רוצה שאתאר את דירתך? חדר אחד גדול ומרווח, המון צבע וחפצים קטנים, מעוצבים עד הפרט האחרון, המון מזכרות ממקומות רחוקים, וכאן תעצרי אותי אם אני נסחפת, שמא איהפך למשתפכת קיטשית ואתאר איזו מין עליית-גג של אמנית סובלת, עם כן ציור ועליו שמירה, פרוטומת גבס מאובקת, והמון צבעים ובקבוקי בירה מתגוללים על הרצפה. "אוי, כמה טוב לדמיוןך המשתולל", היה ודאי אומר אקו, לו נשף בעורפי כרגע וקרא את מה שאני כותבת.

אבל אקו לא קרא ולא יקרא, וגם אין לי שום אמביציה לתת לו לקרוא, וזה לא קשור לאורגזמות. את יודעת מה זה נישואים? זה כמו לחיות בעיר-שדה קטנה וארורה שאת מתה לברוח ממנה. חה-חה. ואת יודעת למה נשים לוקחת לעצמן בעל? כי כל אחת צריכה אחד כזה לפני שהמסך יורד. אמרה את זה סימון סניורה, ותראי עם מי היא התחתנה, עם המונטאן החריין שזיין את כל העיר, כולל את לה-מרלין האגדית, בעוד שאת מיטת שגולתו החוקית פקד אחת לעשר שנים. ואגב, אל תקפצי לי, אני לא רומזת כאן שום דבר. מצדי הוא יכול ללכת ולבוא כרצונו לשיעורי הטניס שלו, אז למה שיעניין אותי ממה הוא מריח כשהוא חוזר? לא צייצתי ולא פציתי פה, וגם את לא שמעת אותי מתלוננת. אם תציצי בכיוון, אני אכחיש מכל וכל. אבל בדבר אחד את צודקת, באמת שאין לי כוחות מיותרים למשפחתיות החונקת. יום אחד הגעתי למסקנה שהנישואים שלי הולמים – פשוט לא אותי. לפעמים נדמה לי שמאז שהתחתנתי גדלתי בארבעים מידות. בסוף אני אתפוצץ כמו פילה בהריון, ואת אברי המפוזרים ימצאו על פני כל כדור הארץ. (מטאפורה, אוליב מותק, רק מטאפורה. אני עדיין לא ארונית, מקסימום שידה קטנה). ושתדעי לך שלא רק את מתגוששת עם עצים ואבנים במטרה לצקת בהם תוכן, כי גם ייסורי הכתיבה קשים מנשוא. מזה כמה חודשים שאני עובדת על משהו (שייקרא מעתה והלאה "הדבר", כי אני לא יודעת אם זה נובלה, רומן, סיפור, אנא עארף), אז חשבתי לי, אם מי אתייעץ, אם לא עם האמנית היחידה שאני מכירה בסוף העולם, אוליב, חברתי הטרייה?

את זוכרת אולי את הקטע שהוא שהשפרצתי עלייך, על הסופרת המתחילה בת ה-28, שכותבת רומן על מאדאם בובארי הישראלית? אז זהו, שאני, הנשואה השובבה שלך, כותבת רומן על סופרת צעירה בת 28, הכותבת על נעוריה המזדיינים והמוכים בבארים מוכי השחין והצרעת של מתחם שנקין. עכשיו הבאתי לך אותה בהפוכה או שהיית מוכנה? ונזכרתי שכאשר שלחתי לך את הקטע

ההוא, את נורא כעסת עלי, זאת אומרת, אז, כשהיית גברבר ארץ ישראל מצוי, ורציתי לדעת למה זה עיצבן אותך כל כך, האם בגלל התוכן או שמא בגלל הכתיבה? נורא יועיל לי אם תעוצי עצה.

לאחרונה קראתי את זה שוב, ונדהמתי ממה שכתבתי. חפרתי עמוק בנפשי, להבין מהיכן נשלפו החומרים. למה נהפכתי, לתסריטאית בנבחרת הכותבים של "אוז"? אבל פתאום קלטתי שאני כותבת את החרדות הכי עמוקות שלי בקשר לנועה, המתבגרת שלי, בת 17 וקצת, המבלה את ימיה ולילותיה במועדונים, והרגשתי כאילו הבאתי לעצמי בוקס בקיבה. איך ייתכן שכתבתי את הדברים המשוקצים האלו? הרי זה יכול, חס ושלום, לקרות גם לנועה! אני נשבעת לך שנבעתי מזה, ולא מהתכנים, כי בתור המחברת אני לוקחת עליהם מאה וחמישים אחוזי אחריות, אלא על כך שהעזתי בכלל להעלות בדעתי דבר כזה, בשעה שיש לי בת מתבגרת באותו המצב כמעט. נורא קשה לי לסלוח לעצמי. את קולטת את המלכוד? אני, בתור אימא, מזועזעת מעצמי בתור המחברת של המילים האיומות האלה, כאילו שיש בתוכי שני אנשים. כשכתבתי, נכנסתי לדמות של המרטירה על הבר כאילו היא אני-עצמי-ובשרי, בשעה שמה לי ולה? את יודעת מתי היתה הפעם הראשונה (והאחרונה) ששאפתי לתוכי צ'ינגלה? בצבא, כשחברה שלי אורני (שהבנים קראו לה הורני) הכריחה אותי לנסות. זה דווקא מצא חן בעיני, אבל כשאקי הקדוש שמע, הוא ישר קיבל קריזה והשביע אותי שאני לא נוגעת בזה יותר, אפילו לא במקל-סבא. טוב, די כבר עם האקי הזה.

בכל אופן, אחר כך חשבתי שאולי בעצם כתבתי את נועה, או את מה שאני מדמיינת שעלול לקרות לה במאורות העכברושים הנוצצות בעיר הגדולה, כי אבוי לי, כמה שונה נערוטי מנערוטה! אני כתבתי שירים, סיפורים ומקמות, והלכתי לתנועת נוער, ונסעתי לטיולים של הגדנ"ע, והייתי תמימה כמו מרגרינה בלובנד, והיא, כך נדמה לי לפעמים, יודעת את הקאמה-סוטר בעלפה. אני הזדיינתי לראשונה בגיל 17 וחצי, ובוודאי לא תאמיני, אבל זה היה עם אקי, ש- ודאי לא תאמיני שנית (בעצם, האמיני גם האמיני), הוא הגבר היחיד שהיה לי עד היום, עוד מעט סוגרת ארבעים, ואפילו על יעקב אבינו נאמר שידע שתי נשים בגיל ארבעים.

לאן אפנה עכשיו, אחורה אל נערוטי האבודה והמוגנת, או אל עתיד שחור משחור, כאלת נקם זועמת, שוחרת זיונים פרועים ושתיים? התייעצי לי, אלת הזיתים הדפוקים? שלך, רונית שיצאה מהארונות.

טוב, רונית-שונית,

בואי נעשה סדר. (לפחות אצלך - אצלי הבלגן באפטר-פארטי).

אז, כשהייתי גבר שבגברים, הגבתי ברעש וצלצולים על אותו מייל מנופח-זינינים ומוכה-פותים, כי דיברתי בשני קולות: זה של הגבר, שהגיב כדרכם של גברים בשאט נפש נוכח התנהגות מינית פרובוקטיבית של אישה, שהלא ממנה ומבנות מינה הם מצפים שתהיה מינית אופקורס, אך במידה... נגבר הייתי נבון, מאוים, המום, מגורה ומסורס בו זמנית, מה שכמעט גרם לי לשגר מגרונן זעקות וחרחורים פיזיים, בגובה הג'וק יימח שמו שאני מוחצת כרגע על הרצפה: "היי, פיפי! פוסטמכוס! יא מגעילה!!! מה את, מטורפת??? מגיע לך! מגיע לך להקיא שפיך יא טינופת!" אני חושדת שעמוק-עמוק בליבו של הגברבר הנאור ביותר מזדחלת לה כמו פלוץ המחשבה הסודית והנואלת שאישה

המתלבשת פרובוקטיבי – שלא לדבר על מתנהגת – מביאה על עצמה את האונס שלא יתבושש לבוא. עובדה: בערכאות, הטענה הקסומה הזו נשמעת יום-יום מול הנאנסת כוסאימאשלה.

הקול השני היה שלי כאישה. קול שצרח ממני אלייך: לאן ברחת התמימות והיופי של רונית שלי? למה היא מטנפת לי את המסך עם תוכן רקבובי? הלא מכאלה סיפורים מסריחים, מאמי, אני בורחת בטיל קסאםאםם. גם אני הייתי שם, במקומות האלה, ואדי הדקדנט הילכו גם עלי קסם מסוכן, אבל תמיד-תמיד חזרתי הביתה עם בחילה. (אגב, שני החדרים במתחם שנקין מדמיון הרומנטי? - לופט בדרום תל אביב, ואין לי שום פיצ'פקעס). חברים שלי הזדיינו, ועדיין מזדיינים בסבבה, בשירותים מבאישים של מועדונים, אפילו ברגע זה ממש, וואלה. אז שלא תביני אותי לא נכון, אין לי ולא תהיה לי לעולם ביקורת על בחירותיו התמוהות של ההומוסאפינס בלוקיישנים לסקס. שכל אחד יעשה מה שעושה לו את זה. אני הזדעקתי בגלל המהות – הבחירה הזו שלך להתאבד מול הגבר שחשבת שאני, שניסית להדליק אותו כמישהי אחרת. (לא הלך בורגנית ש"בעמה היא חיה"? נו, שוין, נלך על צעירה פרובוקטיבית). הנואשות ציערה אותי והפכה לי את הבטן. אבל הלא ידעתי מייד שזו לא את. כלומר, הוא – אני – ידעתי, והבנתי שיחד עם הניסיון לפתות נוסף מע"מ: פיקציה, סיפור על בחורה אבודה שמחפשת נואשות אחר הנשיות שלה ומוצאת אותה עמוק באסלה.

והיא לא נועה, בתך שתחייה. את בתך את אוהבת, ואילו בסיפור הזנונים לא היה ולו פירור של אהבה או חמלה על הדמות שכתבת. שום יופי לא ראית בה. נאדה. לדעתי, היא את – בסיוטייך, בפנטוזיך. הלך הרוח ההתאבדותי שעט שם קדימה מבלי לעצור שנייה ולהביט בטיפוסה הזאת פנימה. איפה הלב שלה? המחשבות שלה? ההומור שלה? יש לה כזה בכלל? צבעת הכול בזפת. ואי אפשר לראות שום דבר כשהכול שחור, כשם שאי אפשר לראות כלום כשהכול לבן, קרי: נעורייך הבתוליים בטיולי הגדנ"ע שלימים הפכו לחיי נישואיך. יש המון גוונים באמצע. יפהיים, יו נו. את לא צריכה לבחור עכשיו מה לעשות עם שארית חיך, כי אין לך עדיין תשובה לאן את רוצה לקחת אותם. מה שיש לך בטוח זה הרצון לבטא את עצמך. לכן תכתבי, תכתבי, תכתבי. ואת לא חייבת להתמקד רק בסופרת הצעירה, שכותבת על נעוריה המתוקתקים כאילו היו סרט של לארס פון טרייר בהפקתה של דוריס דיי.

תכתבי לעצמך, לי, אפילו לאקי – גם בלי לתת לו לקרוא. למרות שאני במקומך הייתי מדפיסה לו מכתב יאה-נאה, ודוחפת לו אותו ישר לפה. (אפרופו, מותר לשאול? מה? מה הרחת ממנו? מתי? כמה זמן זה כבר נמשך? ולמה, בשם אלוהי הנישואים, את לא מרשה לעצמך לציץ, למה רק לבייץ? (שוב שורה עלי רוחו של הבדחן המהמם מנוסי).)

בכל אופן, מה שאני אומרת כאן, זה שתוך כדי הכתיבה התשובות יופיעו מאליהן, הרצון העצמאי שלך יבצבץ כמו שתיל צעיר, מלא ביטחון עצמי ויופי. מגיע לך ליהנות מהחיים, מהיצירה, (אמרה אוליב, ושמה לעצמה נבוט בראש מרוב עצבים על שהיא לא מספיקה ליצור כלום בעצמה).

ולפני שאני מסיימת (ייסורי המצפון מנסרים לי קרביים ומעיים), אני רוצה להזכירך שפעם כתבת לי שאת מתעבת את הנשואות האלה שמתבכינות על חייהן המשמימים והמתוסכלים. נבחת שלא טוב לך? תעזבי, תחתי. תתגרשי!

מילים שלך, יקירה.

בי.

אוליב היקרה,

חן-חן לך על הביקורת הבונה והחיזוקים. כשאתוב עוד על הסופרת הסוררת זיוניה החבוטים, אשגר לך לקריאה. אקי, בכל אופן, הוא מחוץ לתחום כרגע. ואל תחשבי שאני מאלו שסוגרות את המחשב בבהלה בכל פעם שהבעל נכנס לפריים, כאילו נתפסו מזיינות איגואנה.

לא תמיד זה היה ככה. כשרק הכרנו, הוא התלהב מזה שיש לו חברה פיוטית שמשוררת חרוזים לתפארת המליצה, והתגאה בי בכל פורום אפשרי. לפעמים אפילו האמנתי לו שאני באמת המשוררת הדגולה שהוא האמין שאני, זו אשר לה הקריב מנחות אהבה בכזאת תשומת לב: כרטיסי ברכה מזהבים, פתקים קטנים מתחת לכרית, חיצים ולבבות למכביר במחברות שלו מהאוניברסיטה, טלפונים בכל שעות היום והלילה, חמשירים פעוטים בלשון קצת עילגת אבל מה זה חשוב לעומת הכוונות הטובות – עד שכמעט התפלצתי על זכייתי הסהרורית ברומנטיקן חסר התקנה, בשעה שאני מהקשוחות האלו, בקושי מצליחה לשים עליו ראש בקולנוע או לחבק כשהולכים יחד ברחוב. אבל לו, לקוואליר, לנשמה הרומנטית, זה לא הפריע להעלות אותי על נס כאילו הייתי מוזה בהזמנה. זו הרגשה מוזרה שמעלים אותך על נס: לרגע את שוכחת שגם את מחרבנת, ממהקת ומשתינה כמו כל העדר. וכאן בדיוק טמונה הסכנה. יש נשים שמעלות את הבעל שלהן על נס כאילו היה אלוהים, והוא, המסכן, יושב למעלה ורועד מפחד. ויש גברים שמעלים את האישה על נס, והאומללה נאלצת להעמיד פנים שהיא עשויה מחרסינה, גם אם נורא בא לה להשתין בעמידה.

באותם ימים הוא לא רק אהב לקרוא את מה שכתבתי, הוא גם תבע זאת ממני בחוזקה. לזה התכוונתי כשאמרתי שהוא נושף בעורפי. לפעמים ממש הרגשתי שהוא יושב לי על הכתף ומציץ לתוך המחברת. אני יודעת שישנן המון נשים שמתות למינימום התייחסות מהבעל, אז איך אני מעזה לדבר סרה בבעל שמתחנן לחדור לי לנשמה? במקום שאברך הגומל על שזכיתי בבעל מצטיין, אני מעזה להתלונן. אחד כזה צריך לשמור בנפטלין; להציג במוזיאון של יעקב טרנר, באגף הזכרים הארץ ישראלים הנדירים. אבל כאן בדיוק טמונה הבעיה. לרוב באמת הרגשתי שהוא מנסה לחדור לי לנשמה, כאילו אם יקרא אותי עד תומי, יצליח לנכס אותי לעצמו.

אחרי הצבא שלחתי כמה סיפורים לעורך ספרותי ידוע. האמת שלא ציפיתי לקבל תגובה, ובוודאי שלא כל כך מהירה, אבל הטלפון שלו הגיע בערך אחרי ארבעה ימים מהיום ששילשלתי את המעטפה בבהלה לפיה של התיבה האדומה.

אז הלכתי אליו לביתו. כמובן שלא סיפרתי לאקי, כי ידעתי שהוא מחשיב אותי לנכס לאומי פרטי שלו, אז כמובן שלא הייתי מטומטמת לספר לו. ו- אוליב, אל תחככי ידיים בשמחה, אני לא הולכת לספר לך כאן על אונס לתפארת המליצה והמוזה השחורה, אלא על מפגש מוזר, אולי מן המוזרים ביותר שקרו לי עם גברים, שמאז בילבל אותי עוד יותר בנוגע אליהם, מחשבותיהם, מניעיהם, נשמתם.

העורך הזה היה יפה כמו אלוהים. (ואולי חשבתי שהוא כזה מפני שהוא עורך, שאצל מי שמת לפרסם זה שווה-ערך לאלוהים ולאליל-יופי יווני גם יחד). אבל המנכס היה באמת יפה כמו אליל יווני, וגם לא נורא מבוגר, מקסימום ארבעים, גוף בנוי לתפארת, עיניים אגמים, שכחתי משהו? אה, כן, וקול לוטפני שהקריא את מילותי בדיוקנות מפתה של דון ז'ואן. והפעם, יקרתי, זה לא מנבכי הפנטזיות, זו האמת הצרופה באבן הירושלמית המתפוררת שיש לי כאן בגינה, יבוא אישי של אקי מהבית של סבא שלו בנחלת-שבעה.

כמובן שכמעט התעלפתי כשהעורך הנוצץ פתח לי את הדלת לבוש רק במכנסיים קצרים, מפזיל נונשלנטית למחשוף הצנוע שלי, וכשהוא נשכב חצי ערום על הספה, כמעט זלגתי על הרצפה המצוירת, עד שאספתי את עצמי בשארית כוחותי הקלושים והתיישבתי מולו, והוא אמר בקול שיהמם מומיות: "אני רוצה להקריא לך את הסיפור שלך, עם שינויים שערכתי. רוצה לשמוע?" מה יכולתי לענות לו: "לא, יא חתיכת דוגמן-אמצע! מה אתה שוכב לי כאן בפזזה של פלייגירל?" אז רק הינהנתי, וכל הזמן אמרתי לעצמי: תתרכזי, תתרכזי, על הקריירה הספרותית שלך מדובר כאן, על שארית חיך, זה חשוב, אל תשימי לב לשדה המגנטי ששוכב מולך, משפריץ הורמונים רטובים מול המאוורר ומחכך רגל ברגל חשופה.

האירוע היה למעלה מכוחותי. גם הניסיון להקשיב לו מקריא את הסיפור שעליו עמלתי חודשים רבים, עלה בתוהו. מה לא עשיתי כדי להתנגד להשפעת קרני הגמא: עצמתי עיניים כאילו הייתי הלוך קלר, רק לא לראות את המבטים בעלי המשמעות שהוא הבזיק לעברי מדי פעם, אולי כדי לבדוק את השפעתו המדהימה עלי, הידקתי ירכיים באינסטינקט נקבי הישרדותי, והצמדתי בחוזקה את כוס המים הקרים שהוא נתן לי אל לחיי הבערות, פעם ללחי אחת ופעם לשנייה, בתורות, לצנן מעט את האודם שבער מתוכי הישר לתוך גלגלי עיניו הכחולות, היפות, החומדות.

אלא שאת מי חמד? אותי? את עצמו? שוכב שם כמו אל-אהבה המאוהב בעצמו. ומה בנוגע אלי? איפה אני בתמונה? האם אותי הוא חומד, האם שמא רק את קולו הוא שומע? רק בת עשרים הייתי, את מוכרחה להבין, ולא ידעתי מה הגבר היפה הזה רוצה ממני. בקצרה, כשלתי בקריאת הסיטואציה. אחת מתוכמת ממני היתה מפענחת את הקודים בציק-צאק ומבצעת את הנדרש: למשל, מתנפלת על שיפולי חיקו ומנשקת את העור השזוף בניחוח אולד-ספייס, או משלבת רגל על רגל לתפארת המליצה והמציצה, ומחכה שהוא יזחל אל בין ירכיה, והשאר – את זה כבר אפשר למצוא בספריית הווידאו בשכונה.

ורק אני, הפוסטמה, המשכתי לרבוץ על הכורסה הישנה,

מדמיינת את האקרובטיקה המינית שנערכה עליה עם פרחי-משוררות כמוני, את המיצים שזלגו על הבד הישן, ולא ידעתי את נפשי מרוב תשוקה, סלידה, אימה, חמדה, גועל, בעתה, אכזבה, כאב, ובעיקר: חוסר אונים, חוסר אונים, חוסר אונים, שהלך ועטף את ישותי המבולבלת עד שוודאי נעשיתי בעיניו חסרת פנים ואטומה, צנועה עד כדי בחילה, והוא איבד בי עניין, ואחרי שגמר להקריא חתך בקול קר: "יקירתי, לא אכחיש שאת מוכשרת. השאלה היא, האם את בשלה מספיק לפרסם."

וזהו. הוא ליווה אותי אל הדלת, נישק את הלחי כמו דוד זקן, ולא היו שום זיונים פראיים ואורגיות מאלפות על השטיח התורכי הבלוי. בחוץ, לא ידעתי אם לצחוק או לבכות על שניצלתי מהאדוניס המאוהב בעצמו ומפרחי הרוע של אהבתו. כמובן שלא התכוונתי לספר לאקי, אבל איכשהו הוא הצליח לחלץ את זה ממני – יש לו את הכשרון הזה, להוציא ממך וידוים כמוסים, וכששמע הכול עד הפרט האחרון האדימו פניו כמו שור בזירה (מה גם שהוא מזל שור, שזה עוד יותר גרוע, כי השוורים, כך ידוע, לא יסורו מדרכם עד שלא יבררו משהו עד תומו), וקבע בפסקנות: "זו הטרדה מינית, את חייבת להתלונן!" ולא עזר לי שאמרתי לו שהוא מגזים, מה פתאום הטרדה מינית בראש שלו – גם כי היינו אז, כולנו, פחות רגישים ומאומנים מהיום, כשכל קומפלימנט מפוקפק שנבחר גברבר מעושר לאיזו סירינית מאדימה ברחוב, נבחן בשבע השיניים שנותרו בפה המרקיב של ותיקי בית-המשפט העליון,

ואולי גם כי קצת רציתי להתפתות, משהו בתוכי הרי השתוקק להיות עוד מספר ברשימת השכבניות של העורך המהולל.

אקי לא שתק. למחרת הוא הלך למשטרה, אני נשבעת לך, וביקש לפתוח תיק פלילי נגד העורך בעל השם המחולל. השוטרים לא התייחסו לווידיאו המבולבל של גבר צעיר ורכשני מדי כלפי חברתו, וכדי להיפטר מנוכחותו אמרו לו שמי שצריך לפתוח את התיק זה אני, לא הוא, ואם אני רוצה, אני מוזמנת בכל עת לתחנה. בבית היה לנו ריב נוראי מפני שלא הסכמתי לחזור איתו למשטרה. הוא קרא לי פחדנית, וכמובן האשים אותי שבוודאי רציתי בכך בעומק ליבי, ואני, שבתוכי כבר באמת התחיל להתגבש רצון לעזוב את הניאנדרטלי שכאן לפני ולזחול בחזרה אל השטיח התורכי, מחיתי ובכיתי חליפות.

זה הסתיים בזיון-פיוס, כמו תמיד בראשית הדרך, כשהדרך היחידה ללב עוברת דרך המיטה. ואף שאני יודעת שהוא עשה את זה מאהבה, ומכך שתמיד הרגיש צורך לגונן עלי, משהו בתוכי נסגר כלפיו. המחברות עם השירים והסיפורים נשלחו לבידעם, וממילא זמן קצר לאחר מכן התחתנו ונכנסתי להריון, ואחרי שילדתי את נועה ויתרתי על לימודי פסיכולוגיה ולמדתי במקום טכנאות רנטגן, כדי שאוכל לפרנס אותנו בזמן שאקי גמר את התואר הראשון והקים את המפעל.

אז זהו. שוב, אני לא מתלוננת. טוב, קצת. אבל עשיתי בחירה, ועכשיו אני משלמת את מחירה. ואני גם לא צריכה להתלונן על אקי, כי מהסיפורים שלי הוא ודאי נשמע לך כמו האשמדאי בכבודו ובעצמו, בשעה שהוא בחור טוב, באמת בחור טוב, נאמן למשפחתו, להוריו, לעמו. ואני לא אומרת את זה באירוניה, אולי רק בכאב. ומה? אם הייתי נשכבת מתחת לגוף המפוסל של העורך הנוצץ ונותנת לו להפוך אותי לרבנית-מכר מבוקשת, הייתי מאושרת יותר? הכול ספקולציות. ולכי תתערבי עם ספקולציות כשיש לך הוכחות בשטח בצורת שלושה ילדים שאת אוהבת יותר מאשר את נשמתך הסוטה. שלך, ר' האומללה.

דוליש,

כמו שאת יודעת אין לי דקה לנשום, כי בכל רגע נתון אני אצה-דצה לסטודיו כדי להתנפל על עוד פסבדו-עץ מגבס-ברזל-זכוכית, בשביל להספיק כמה שיותר גלמים עד הפתיחה.

התחלתי לעבוד מוקדם יחסית (בשתיים-עשרה, איף יו מאסט נו), אחרי ביקור לא ממש שמח ומבדח בבית-החולים, בו מגד לא הוציא מפיו ולו הגה, רק בהה בי ובאודטה חליפות, כאילו שיחק עם עצמו משחק-מוחות מפגר בשם: "מצא את ההבדלים".

לאחר מכן ניסיתי לעבוד, אבל המחשבות כירסמו כל חלקה טובה שאמורה לתת השראה כלשהי, והמוח הפך לתיבת-נוח פסיכודלית. הגיחו ובאו זבובי זבל זועמים, עטלפי חרדה, עכברושי קנאה, סוסי גאוה, דגי אימפוטנציה וכלבי תום דאוגים. אז החלטתי לעשות הפסקה ולכתוב לך.

הזבובים רחשו עזבי זבל שיש לי עלייך, דוליש האהובה. עצבים על זה שאת שם, עושה חיים יפים וקלים ואני פה, עושה חיים מכוערים וקשים.

תגדי, זה כבר מובן מאליו בשבילך שאת פותחת את העיניים בבוקרו של יום, אחרי לילה ספוג סקס שרמנטי, ומקבלת בחינם אסטטיקה לעיניים איפה שאת לא מסתכלת? זה בסדר לדעתך שאת פוסעת בסן-גרמן דה-פרה, פוזלת למעלה בחיך מעריץ אל הבנייה הארכיטקטונית המגונדרת, ואין לך כל צורך להשפיל מבט ולשחק קלאס עצבני עם המדרכות, כי אין ולא יהיה שום סיכוי שבעולם שתדרכי על חרא?

בצעד תימוני באים גם עכברושי הקנאה, חושפים שיניים רוטטות, ואומרים לך בריש גלי: "דולשי, איך, איך למען אדושם את עושה את זה?" הקלות הזאת, בה את מאפשרת לעצמך לחיות ללא רגשות אשם, לשמוע מה שקרה למגד ולא לחשוב אפילו שאולי מן הראוי שתבואי להיות איתו. ומה שהורס עכשיו – עכברוש גדול וכעור במיוחד – זה העובדה שאת צודקת! "כל אחד והבחירה שלו, כל אחד והדרך שלו", תגידי בעליזות, אני כבר שומעת אותך מחרחרת. והכי נפלא אצלך, שיש לך תכונה נדירה להחריש אוזנייך לכל מניפולציה קטנה כגדולה.

אח, דוליש דוליש, שיאכלו העכברושים את הזבובים ולהיפך. את יודעת שאני גרופי שלך לנצח. ואם הייתי יכולה, הייתי קמה וחותרת הכול, כמוך, ומצטרפת אלייך לקרואסון וקפה בקערת מרק ענקית. אבל אני נקניקית. ולכן אני נשארתי פה. הכריש אומר שהתערוכה קריטית לקריירה החבוטה שלי (את זוכרת את מאמר הנאצה הנאצי שכתבה מבקרת האומנות הדגולה תמי קסלר, בעקבות התערוכה האחרונה שלי? הרשי נא לי לנעוץ ציפורן בפצע ולצטט במזוכיזם רענן: "ה'אומנות' של אלונה רביד היא קיטש אינפטילי ותו לא." יאמי...

אבל האמת, זו שבתוכה מצטופפים דגי האימפוטנציה, סוסי הגאווה וכלבי התום, לא קשורה בכלל לקריירה אלא לאהבתי לאקי, שמשולה לאותו חבל חזק שרכש מגד לפני שניסה לתלות את עצמו. השוואה מוזרה, אני יודעת, במיוחד לאור העובדה שהקשר שאני רוצה קשור לחיים, חיים עם אקי, ובשום פנים ואופן לא למוות. דגי האימפוטנציה משתללים עכשיו במיוחד, כי אין לי מושג דוליש, ולו קלוש, אם הוא מתכוון אי פעם לממש את הבטחתו להתרגש מהארונית. כי להתגרש ממנה רגשית הוא כבר התגרש ממך, את זה אני יודעת טוב מאוד, דוליש, שתדעי לך. מה שהבנתי ממנה זה שהיא יודעת שהוא לא נאמן לה, ומ-ע-לי-מה-עין. והלא 99% מהזוגות שבוגדים פשוט מוסיפים לחוזה את סעיף הבגידה. וכי למה שיתגרשו? למה צריך את הבלגן, חלוקת הרכוש, פסיכולוגים לילדים? כבר עדיף ככה. ופעם בשבוע מקריבים קורבן לאלוהי הבורגנות: ביקור אצל קרוב-משפחה בלתי נסבל. לא כזה ביג דיל.

אתמול הוא הגיע אלי לסטודיו בשבע, ישר אחרי העבודה, בלי להודיע. הייתי מרוחה בצבע, על הידיים, הפנים, השיער, והוא רק הביט בי ושלח יד מסוקסת וחמה אל הצוואר, ואז נתן לי את נשיקת המאה, הוא, האיסטיניס הפרזיט, שלא יכול לסבול מראה של פירור שאינו מדוקלם יפה על צלחת. אתמול פתאום יצא ממנו משהו אפל, אחר. הזדיינו על הרצפה כמו חיות, מתנשפים מתלכלכים גואים והומים עד לאורגזמה פראית משותפת, אבל אני, רחימאית שכמותי, כל הזמן דאגתי: איך הוא יגיע אליה הביתה? הרי אין לי פה מקלחת!

אני לא יודעת כלום יותר, דוליש, בחיי. אני תיבת-נוח משוגעת שהופכת אוטוטו לתיבת-פנדורה. יש לי הרגשה שעוד מעט הארונית תדע הכול. בינתיים אני דוחסת את הנחשים פנימה.

רונית,

קרה משהו נוראי. מגד ניסה להתאבד. הוא התקשר אלי מתי שהוא לפני חודש, והשאיר הודעה נונשלנטית שלא הסגירה דבר מהלך-רוחו המחורבן, ואני, אמתך המאמי, אומנית-אקלקטית-אגוצנרית, לא החזרתי לו טלפון!

מי שהתקשרה להודיע לי היתה דוליש, הלשעבר שלו, שנטשה אותו ואת ארצנו זבת חרבוני המדרכות לטובת פריז ובגטיה המחוברים בשנסון לבחורים מדיפי צרפתית. היא סיפרה שהתקשרו אליה מאיכילוב, והתנצלה בחפיף קרואסוני נימוח ש... אין לה כרגע שום אפשרות להגיע לארץ, ואם לא אכפת לי לגשת לראות מה איתו.

הרגשתי פתאום איך הולם לי וריד עצבני ברקות, כמו קרן של גרמלין זועם. הזעם לא היה רציונלי בכלל, אני יודעת. היא לא אשמה שאין בליבה אהבה אליו, כשם שהיא לא אשמה שהוא עדיין מאוהב בה כמו נער שפניו משובצי חצ'קונים. אבל אם היית מכירה את מגד היית מבינה אותי. פגיעה במגד היא כמו פגיעה בילד שנפשו תמה כיוגורט. דוליש פגעה בו יפה-יפה, כי ההידרדרות ביחסיהם התנהלה לפי התסריט הקלאסי: ככל שהיא התרחקה ממנו, הלך הוא ואיבד את בטחונו העצמי. לא פעם הוא התחנן שתשכב איתו, מה שלא ממש עבד עליה כסם מעורר תשוקה. זה לא שהיא נהנתה להתעלל בו. דוליש לא כזאת בכלל. היא בנאדם אחלה, טוב, מאוזן, וכשהיא לא מחוללת שנסונים עם באגטים אפשר לתפוס איתה ראש נהדר. אבל האיפוק שאותו לבשה במחיצתו למשך חודשים (אם לא שנים), היה כבד עליה כמו חלוק הרנטגן הירקרק-אפור שלך.

עד הפיצוץ, שהפך את ליבו של מגד לאדמה חרוכה. היא סיפרה לי בזמנו שאין לה מושג איך ולמה דווקא באותו יום מסוים התפרצה ממנה הלב. היא חזרה הביתה מסידורים או משהו כזה, לא זוכרת בדיוק, והוא חיכה לה, קם לקראתה ואץ לחבקה עוד בטרם הניחה את המפתחות והתיק. ריחו הרתיע והרתיח אותה, והיא הדפה אותו בשאגה. המגד החוויר, נרתע לאחור ומילמל מבולבל: "מה...? למה...? דוליש..."

ואז היא צרחה עליו כמו מטורפת שהוא מגעיל אותה, שהוא דוחה, בגלל ריח הגוף שלו שאף סבון לא יכול עליו, ריח של אי טריות, משהו שאי אפשר להגדיר בכלל, והשיניים האלה שלו המאותגרות לגוון צהוב-תירס, והקול הרך שרועד לעיתים קרובות מידי. הכול בו דחה אותה מכל וכל.

מגד קרס על הספה, פשוטו כמשמעו. ממש כאילו נשבר לשניים! התפרק! רגליו לא הצליחו לתמוך בו. הוא השתופף וגעה בבכי. דוליש התעשתה איכשהו, הביאה לו כוס מים מהמקרר ואמרה בקור: "תשתה, מגד, די, תירגע," והוא, מגד-מגדים המסכן, לקח את הכוס והעיף אותה קיביני בפראות אנטי-מגדית בעליל. אחת הזכוכיות עפה על איזו עבודה שלי שנתתי לה פעם ליום-הולדת, ועשתה בה חור קטן, משהו זניח לגמרי, נשבעת לך, אבל דוליש לא יכלה לסבול יותר. היא אספה בשקט מסוכן את הזכוכיות, ניגבה את הרצפה, ארזה כמה סמרטוטים ובאה לגור אצלי חודשיים. עד שהיא עזבה לפריז.

שלוש עברו מאז. שלוש, והיא לא יצאה לו מהראש (שוב היהודי המנוסה מנוסיה!). בחודש האחרון מסתבר שהוא התקשר אליה כמה פעמים בניסיון פתטי לשכנע אותה לחזור אליו. תגידי קיבעו מטומטם, תגידי אובססיה מטורפת, חלשלוש, שייקח את עצמו כבר בידיים – הכול נכון, ושלא תחשבי שלא נאמתי לו נאומים חוצבי להבות שימשיך כבר בחייו קיבינימט, אבל לא הצלחתי להחדיר לליבו חולה האהבה אפילו לא כפית אחת של הגיון פרוביוטי.

אכול צער ובדידות הלך המגד לחנות חומרי בניין וקנה לו חבל חזק ונאה. אבל אז נוצרה בעיה קטנה: חוש טכני מעולם לא היה הצד החזק של ורתר הבוגר, והרי לא יכול היה להרים טלפון למישהו ממכריו ולשאול בכיף: "תגידי חבריקו, כשרוצים להתאבד, איך בדיוק קושרים את החבל ולמה מחברים אותו? ואיך יוצרים את הלולאה הזאת, עם שלושת הסיבובים המהודקים יפה כל כך מלמעלה?"

מגד התארגן למאורע כמו שראה בקולנוע. הוא קשר איכשהו את החבל למנורה המשתלשלת מהתקרה, קשר איכשהו לולאה שלא ממש נראתה מקצועית כמו בסרטים אבל הניחה את דעתו המשובשת באותו רגע מחופף, עלה על שרפרף, דחף אותו עם הרגל ו... הופס'לה – נפל בשלומיאליות בכל כובד משקלו על הרצפה וזכה בשני שברים באגן.

מושפל, המום וכאוב הגיע הדוקטור לבית-החולים, הפעם כחולה, כשסיבת הפציעה ידועה בציבור, תודות לחברו הנאמן, דוקטור לוי, שתמיד קינא במגד בשל העובדה שכולם במחלקה מאוהבים בו. לוי סיפר לצוות בשושו אמפטי מה בדיוק קרה לחברו ועמיתו. ואולי, הביע בקול רם חשש: בעקבות המקרה המצער, המעיד על שיקול דעת מוטעה ומצב נפשי מעורער, תהיה למגד בעיה לחזור לתפקד כרופא מן המניין בבית-החולים...

נכון בדיחמין לשבת?

כשהגעתי לבקר אותו הוא שכב על המיטה בלי יכולת לזוז, וחיך אלי חיוך מתנצל. הוא לא רוצה בשום פנים ואופן להכביד עלי, אמר, אין שום צורך שאבוא כל יום, הוא מוקף בצוות שלו, מפנקים אותו, ובכלל, לא יזיק לו קצת לנוח. עשיתי מאמצים עילאיים להצחיק אותו כדי לחוות רגע קט של התעלות, ולצפות בו שוב מסתיר את פיו בכף ידו, כדי שאפו יפציע שוב כמו תות-שדה בשל, אבל לא ממש עלה בידי.

בכל אופן, הטלתי על עצמי לבקר את מגד כל יום, מה שהרג לי סופית את הסיכוי המיניאטורי להספיק הכול לפתיחה של פרויקט השדירה. עמוס הסוכן – להלן: הכריש – מנסה לשכנע אותי ללכת על זה מה שלא יהיה, עם כמה עצים שיהיו לי עד אז. לדעת הכריש הנזק שבדחייה יהיה גדול יותר, וחלילה, בכייה לדורות.

טוב, נראה. ואני עוד צריכה לקפוץ היום לבית של מגד להביא לו כמה דברים, ועוד חלקיק שנייה אני נופלת מהסנדות.

סליחה שלא התייחסתי לדברייך. יש לי הרבה מה להגיד לגבייך ולגבי אקו שלך.

בפעם הבאה, אוליב.

אוליב היקרה,

אוי, איזו טרגדיה! קשה לי לעכל את זה. אבל העיקר: החלמה מהירה למגד!!! גם אני כבר התאהבתי בו מהסיפורים שלך. ואגב, גם אני הייתי השבוע באיכילוב. הלכתי לבקר אימא של חברה קרובה,

שמאושפזת בעקבות אירוע מוחי. תתארי לך שאולי פסענו זו לצד זו במסדרונות, ואולי נסענו יחד במעלית?

בחיי, אני לא מסוגלת להוציא לי מהראש את הסיפור על מגד. אבל היא לפחות חתכה, גם אם הוא לא מסוגל להמשיך הלאה - ואני נורא מאחלת לו רק טוב! אולי ניסיון ההתאבדות יאפס אותו, לפעמים זה קורה. אבל בעצם גם היא לא נראית לי ממש מאופסת. הילולת הז'מבונים שלה לא נראית לך קצת חשודה? זה כאילו שגם היא עדיין בהלם. ואולי הם בכלל אוהבים עדיין זה את זה, ורק לא מסוגלים לראות? לי ולאקי היו המון תקופות לכאן ולכאן, ואני חושבת שהסיבה שאף פעם לא חתכנו היא שמעבר לכך שנישואים הם רשת ביטחון, תמיד יש איזו פינה בלב שלא ממש שלמה עם רעיון הגירושים. ולא דווקא בגלל הפחדים הפיננסיים, או מה יהיה עם הילדים, אלא שישנו מין מקום קמאי עמוק ונסתר שעדיין כמה לנשמתו של בן-הזוג. לפעמים אני מנסה לגשש באפלה אחר נשמתו של אקי, כדי שאדע שעשיתי כל מה שיכולתי, שלא התרשלתי, שלא הזנחתי, גם אם ברוב הזמן אנחנו רובצים כמו זוג גלמים מול הטלוויזיה. זה הגיוני מה שאני אומרת?

ואני אומרת את זה מתקופה מאוד לא קלה בנישואים שלנו, שהתחילה לפני שנתיים, בערך בתקופה שהתחילו התקפי האפילפסיה של הדס, והמתח הנוראי, הפחד, הנסיעות התכופות לבית-החולים, הרסו את שנינו, אבל נדמה לי שאותו יותר, כי אקי, שנשא אותי על כפיים כשהתחתנו כאילו הייתי בובת-שעווה, הפך במרוצת השנים לפחדן יותר מהחיילים המצרים שזנחו את הנעל"ים בחולות סיני ב-73'. ואני לא מאשימה אותו, נפש עדינה תמיד היתה לו, למרות הפוזה המאצ'ואית, עד שלפעמים נדמה לי שהוא רגיש יותר מאישה. וכשזה קרה, כשהנסיכה שלו היתה בסכנה, כשפתאום נחשפו קשיים קיומיים עמוקים כל כך, הוא לא עמד בשבר. הוא לא היה מסוגל לסבול שלא הכול מושלם, שיש לו ילדה פגומה, שמשהו נסדק בחומת הביטחון המבוצרת. הדרך שלו היתה להתעלם, להיעלם, להיעדר. זה מה שעושים רוב הגברים, כך שמעתי. אז אולי הם באמת יותר רגישים מנשים, מי יודע. וכשהוא נעלם, כשלא הגיע עם דסי ואיתי לבדיקות בבית-החולים, כשהתרשל במטלות המשפחתיות היומיומיות, כשמצא כל הזדמנות לברוח מהבית, אני נעשיתי קרבית יותר ויותר. גברים לא מבינים את זה כנראה, או שלא אכפת להם, או שהם פשוט לא עומדים בנטל. אבל התוצאה היא שהנשים שלהן הופכות לסוס טרויאני בסלון.

בערך באותה תקופה הוא נרשם ללימודי טניס, קנה רקטה יקרה, בגדי אימון לבנים, חולצות חדשות, הוריד איזה חמישה קילו, החליף אפטרשייב, בקיצור, כל הסימנים הקטנוניים שמלמדים אותנו מדורי העצות בעיתוני הנשים. כמו בפרסומת הזאת לצבעי שיער, שבה נראה גבר מטופח צובע את שערו, וקריין בעל קול סקסי אומר: " בעוד חמש דקות השכנות שלך יבואו לבקש סוכר...". אני צריכה להוסיף? לא נראה לי.

אני, בכל אופן, לא פציתי פה. גם כי היה לי אז המון על הראש, עם דסי, עם העבודה, ובאותה תקופה גם התחלתי להתנדב בבית-החולים פעמיים בשבוע, לטפל בתינוקות המסכנים שהוריהם נטשו אותם, ככה שלא היה לי זמן לנשום. אבל גם, כי מה כבר יכולתי להציע לו? את ליבי התלוי על פגיון? את נפשי שנאטמה בפניו לפני מי יודע כמה שנים? הלוא הרוטינה הורסת בטליונים של שכירי-חרב קשוחים, אז איך שלא תחסל חוט שברירי בין גבר לאישה?

מה יכולתי להגיד לו, מה? להאשים אותו? לעשות סציונות? לשלוף באצבע נעלבת איזו שיערה חשודה מהדש? לחרחך את הז'קט שלו כמו פודל? מה, השתגעתי? קנאה מעולם לא היתה כלי ביטוי

לגיטימי בעבורי. כבר אמרתי לך שאני בזה לנשים שמטילות את עצמן על הגבר שלהן, כאילו ליבן עשוי ספוג. כן, אני גאה, אז מה? מה נשאר לי בחיים חוץ מבדל של כשרון כתיבה ושלושה ילדים שבקעו מרחמי הרצוצה, אם לא קצת גאווה? חוץ מזה, לא הרגשתי שיש לי זכות לצלוב אותו. שיעשה את מה שהוא צריך, אם זה עושה לו טוב ומרפד לו את הנשמה. מאז אנחנו בסטטוס-קו. לא זזים לכאן ולכאן מטר. כל אחד מגן על השטחים שלו באדיקות של מחבל בחמאס.

זה לא המשבר הראשון שלנו, כמו שאת בוודאי מבינה. היו לנו לא מעט כאלה. לפעמים בגלל שטויות, ממש שטויות. פעם, לפני עשור, הלכנו למסיבת פורים אצל חברה'ה מבוגרים מאיתנו באיזה 10-15 שנה, אנשי עסקים מרופדים ומדושנים שאקי עשה איתם עסקים באותה עת. לפני המסיבה היה לנו ריב היסטרי, גם כי לא רציתי ללכת והוא הכריח אותי, וגם כי ממילא מעולם לא הייתי חייט מסיבות, והוא ידע את זה ולא היה אכפת לו. כל מה שרצה היה להציג את אשת-חיקו בקבוצת הבליינים המנוונת הזאת, ששבעה שיבאסים ואויסטרים בתאוותנות מבחילה בנוסח הפנטזיות הכי הגרוטסקיות של פליני.

רוב הערב ישבתי בפילה, מפיקה הנאה רק מנקמתי המתוקה בו באמצעות התנהגותי הא-סוציאלית, מדמיינת לי איך הוא יאשים אותי אחר כך על שלא ניסיתי להתיידד עם הנשים שלהם, ויתלונן שהגברים התבדחו על חשבוננו ושאלו אותו למה התחפשה אישתו, לפריג'ידיה? ואיך בדיוק אני רוצה שהוא יראה את הפנים שלו בחברת אנשי עסקים חשובים, כשאני מתנהגת כמו פוץ ארוגנטי? בידי החזקתי כוס קולה, ואפילו לא טעמתי מהצלופחים או השד יודע מה הוגש שם על ידי הקייטרינג הפלוצני. כל מה שרציתי היה לחזור הביתה לילדים, להשתחל מתחת לפוך ולבכות את נשמת.

באיזשהו שלב, כשהמוזיקה נעשתה בלתי אפשרית, הגיח איזה מצ'יסטה מחבורת הרוקדים והניח יד חברמנית על כתפי, נושף הבל קוניאק על פני וממלמל משהו שנשמע לי כמו "קרציה, קרציה". רק אחר כך, בבית, קלטתי שהוא אמר "דונה גרציה, דונה גרציה", בוודאי כאות הערכה ליופיי הנשגב שהילך עליו קסם מבעד לענני שכרותו, ורק אני, שכבר שטמתי את החברה'ה האלה כאילו היו אויבי מימים ימימה, שיבשתי את שמיעתי בכוונה לשנוא אותו עוד יותר.

אבל מצ'יסטה לא נתן לי לברוח לפילה ולהסתגר בעצמי. הוא התיישב לידי ועטף את כתפי בזרועו, מתקרב אלי עוד ועוד, עד שכבר אי אפשר היה להטיל ספק בכוונותיו החשודות. וכשמיאנתי להצטנף בין זרועותיו, כמו שתעשה כל נקבה נורמלית, חטף מהמלצר בקבוק שיבאס והתחיל להשקות אותי כוס אחרי כוס. לא היה לי כוח לכל האירוע, אז החלטתי, למה לא, ושתייתי את כל מה שהוא הקריב לפני בכוסיות הירקרקות כעיניו שהבזיקו שדי וודקה. מין הון להון, אחרי שהייתי שתויה כאשת לוט ובנותיו, הוא סחף את גופי, אם אפשר לומר סחף על שק תפוחי-אדמה שאינו מגיב לאינסטינקטים של עצמו, וביחד פרצנו במחול הולל במרכז רחבת הריקודים.

עם מי לא רקדתי באותו ערב! אני חושבת שגם לו נכח שם חיל התותחנים בהרכב מלא, הייתי רוקדת עם כל אחד ואחד מפקודיו. ודאי תגידי: הרי את לא ילדה קטנה, ידעת טוב מזה. תגידי (כמו שאקי האשים אותי): את רצית את זה, מותק. רציתי? באמת? לא יודעת. מה שאני כן יודעת שחוץ מהבושות שעשיתי שם לאקי ובעיקר לעצמי, זכיתי לפופולריות עצומה בקרב הגברים ששיחרו לפתחי, מסובבים אותי בריקוד צמוד זרוע וחזה. בסוף חזר גם המצ'יסטה, או שמא אדייק ואומר, פיגמליון לשעה, אשר התפעל מהפשרתו של הפסל החי, גלתיאה הביישנית שלו, שמפזזת עכשיו על רחבת

הריקודים כאילו היתה הכוכבת האכזרית של "פלאשדאנס". ואיזה לחשים מאלפים הוא לחש לאוזני.
"את רואה, מאמי, איזו מתוקה את יכולה להיות כשאת קצת משתחררת? תאמיני לי, את תמיד צריכה להיות ככה, כזאת נשית ומתוקה, ממש לאכול אותך," והלך לאכול עוד איזו מאמי לפני השינה.
כשחזרנו הביתה אקי לא פצה פה. עונש השתיקה שלו ארך הפעם שבועיים. גם בפעם הזו, כמו אחרי כל ריב רציני, נפער עוד סדק בחיי הנישואים החבוטים שלנו, עוד התרחקות נפשית שהעמיקה את ההתרחקות הגופנית.
אני מתארת לעצמי שתיאורי משיבי הנפש על חיי הנישואים הם לא בדיוק המתאבן הראוי לרווקה כמורך, שאולי חושבת לפעמים להצטרף למועדון. היית רוצה? להתחתן, זאת אומרת. או שמא גם את כמו הגיבורה הספרותית שלי, שורפת חזיות חופשי על הבר?
ו-תמסרי למגד, אפילו שהוא לא מכיר אותי, את רחשי ליבי ואת ברכותי להחלמה מהירה!
שלך, רונית.

תירצה מתוקה שלי,
איך אימא? יותר טוב? אם את צריכה משהו, חמודה, אל תהססי לצלצל. וביום שני אחרי העבודה אני רוצה לבוא איתך שוב לבקר אותה. ואחר כך נלך לארקפה, לשתות משהו משמח לבב.
ובעניין מה שדיברנו בשבת, עדיין לא דיברתי איתו. מה אגיד לו, מה? איך אנחת עליו פתאום? אני בטוחה שהוא לא יבין על מה אני מדברת. ואם גררתי את זה עד עכשיו, מה רע בלדחות עוד כמה שנים, עד שדסי תגדל? אקי הוא אלוהים בשבילה, את יודעת מה יעשו לה גירושים. על נועליה ונירוש אני לא דואגת, אבל על דסי אני ממש פוחדת. טוב, אני יודעת שדשנו בזה מיליון פעם. גם הבחורה הזו שאני מתכתבת איתה באינטרנט, סיפרתי לך, היא שהתחזתה לגבר, מנסה להוביל אותי לנושא כמעט בכל מייל שני. כנראה שאני באמת פתטית, אם אפילי אדם זר מנסה להגיד לי מה לעשות.
ואגב, בקרוב היא עושה איזו תערוכה. אני רוצה להפתיע אותה, ואם יבוא לי, אני אציג את עצמי. תבואי איתי בתור חיזוק מוראלי? אחרי הכול היא המאהב הווירטואלי הראשון שהיה לי. נו, טוב, לא רק הווירטואלי.
המון נשיקות, רונה.
נ.ב. לא הורס (ו-סוטה) שהמאהב הראשון שלי התגלה כאישה?

רונית,
אני עומדת לזעזע אותך. תכיני קפה שחור, חזק וגברי, שבי נוח ותדליקי חמש סיגריות.
את שומעת? בחיים לא היה לי קשר אחד נורמלי!
"יש דבר כזה, קשר נורמלי?" תשאלי בהמהום עייף, תוך כדי מבט דאוג על בתך הקטנה שמשחקת בחצר.
"בטח!" אענה לך בעוז ועוזז: "קשר מוט, קשר אלחוטי, קשרים בשיער!... הכלב שלך קשור, לא?"
(האח, כמה שאני בדחנית). אבל את מבינה למה אני מתכוונת: לקשר שמחבר שני אנשים הבוחרים מרצונם הטבעי, כולל הבדלי דת, גזע ומין, לשהות יחד, כשבזמן השהייה המשותפת (שנמשכת יותר

משבוע, לפי שעון אוליב) הם מדברים, מזדיינים, צוחקים, אוכלים, מטיילים, ישנים, צופים יחד בטלוויזיה, פוגשים חברים, פוגשים את עצמם...

אני בת שלוש וחמש, וזה לא קרה לי עד עצם היום הזה. ואין לי חשק ללכת לעוד פסיכולוגית רגועה, שתגיד לי בטון נעים ולבבי ששורשי הבעיה נעוצים בילדותי (ובחיוך סבבי תגבה 500 שקל). "את", היא תחדש לי את מה ששמעתי כבר אלף פעם, "צריכה לגדל את עצמך מההתחלה. להעניק לעצמך אהבה כאילו היית התינוקת של עצמך." וואלה?... לא ידעתי. גם אין לי מושג מתי אסימון האהבה העצמית ייפול לי מהראש (שדווקא מעריך אותי לאללה) לבטן (שמלאה ברגשות אחרים), ואם הוא בכלל ייפול אי פעם.

אגב, בוודאי גם את תודי שבנושא האהבה העצמית יש הסכמה גורפת בין הפסיכולוגים, המיסטיקנים וכל הרוחניים המעצבנים שמלהטטים באבני אנרגיה ורדרדות. אני רואה את כולם שרים לי במקלה: "ים הגברברים שמסביב... יש בהם אחד שמיועד לך... לה-לה-לה, אך אם לא תאהבי-אי - את עצמך באמת, את אהבתך תישא הרוח."

לפני כמה ימים הסתכלתי באלבום התמונות שלי. היתה שם תמונה שלי מגיל שלוש: גוף קטן ודחילי, לבוש לבן לכבוד שבועות, מעליו ראש כדור ופרצוף עם לחיי דובצ'ק שמנמנות, פה מחייך ועיניים גדולות שמאוד לא.

"אבל הייתי מתוקה", אני שומעת את עצמי אומרת לעצמי בקול חלול, "אז למה הם לא אהבו אותי?"

עשר שנים מאוחר יותר קניתי ביקיני אדום, מהכסף שעשיתי בבייבי-סיטר, ונכנסתי דחלילית וצוהלת לחדר השינה של הורי, לבושה בביקיני, להשוויץ בקנייה המוצלחת, להראות להם שהביקיני מחמיא לי, אפילו מבליט קצת את ניצני השדיים ומקשט את קו המותן, מה שמשווה לגוף מראה ענפי שחשבת שהוא מרכז ומגמיש את הקרשיות הטבעית.

אימא נחה במיטה ואבא בדיוק התלבש. היא הביטה בי, התיזה צחוק מוזר, זרקה מבט לאבא ואמרה: "תראה את הבת שלך, יהודה'לה, מסתובבת עם ביקיני כאילו היא טופ-מודל", אבל אבא משום מה לא הסתכל וגם לא אמר מילה.

יצאתי מהחדר, הורדתי את הביקיני, התלבשתי והתיישבתי לעשות שיעורים. הביקיני אומנם הוחזר מבוש לארון, אבל רק ליום אחד. לבשתי אותו שוב ושוב בכל פעם שהלכתי באותו קיץ לבריכה, מנסה לתפוס את תשומת ליבו של גדי שוהם, וכשלא הלך לי, והוא דווקא נעץ מבטים עורגים בנטע קירשנבאום הבלומדינית, הייתי מנסה להשתזף, להיות חומה וגזעית כזאת, שכאשר אפשיל את החזייה יראו הבדלים בצבע. אז זה היה מאוד מקובל, לשרוף את עצמך בשמש עד מוות. אבל אני הייתי נעשית ורודה-בזוקה, אחר כך משילה עור כמו נחשית, ואז חוזרת לאורגנילי: לבן מנוקד.

בכיתה ישבתי ליד אותו גדי הנכסף (זה שהעניק לי את שם החיבה הסקסי אוליב), ובשיעורים נהגתי לאייר קריקטורה של המורים, מוסיפה ליד בועת טכסט הזוי וגס, ומראה לו בנושלוט. ידעתי שזה יצחיק אותי, שהוא ישתדל להתאפק נואשות, מה שעוד יותר יעצים את הצחוק המבעבע לו בבטן, ואז, עם צריחת הצלצול, הצחוק יתפרץ ממנו בבת-אחת, מלווה בהתנשפויות ומיני קולות שונים ומשונים שאגר בבטנו המסכנה.

ככה גרמתי לו לחבב אותי, שזה הישג נחמד כשלעצמו, הבעיה היא שאצלי בלב היה כל כך הרבה רגש כלפיו, הרבה יותר מחיבה, רגש בלתי נלאה, בלתי מתכלה, שלא הזיז לו, לרגש, כהוא זה, שאין

קמצוץ של אהבה בלב האהוב עצמו. הנוסחה הזו שוחזרה בחיי עוד הרבה פעמים. אחרי שהייתי מאוהבת במישהו זמן-מה ולא היינו הופכים לזוג, אז בשלב מסוים (אחרי חודשים או שנים) היה נגמר לי, אבל מייד חיפשתי בחריצות במי כדאי להתאהב ולהתאכזב נקסט. אחרי גידי המחבב התאהבתי בדורי המופנם, אחריו באילן היפה, ואחריהם משתרכת רשימה מכובדת מאוד של זכרים ארץ-ישראלים מצויים.

בגיל שבע-עשרה כבר נורא נלחצתי מכך שאני עדיין בתולה. הרגשתי כמו דודה מיובשת, כי כל הבנות ליחששו בהפסקות סודות מהבילים ומעוררי קנאה. הייתי חייבת להיפטר מבתולי כמה שיותר מהר, כי זה הרי ממש פדיחה לטאווילה כמוני (מטר שבעים ושש!), מה גם שאז כבר היו לי ציצים של ממש – נו, ממש אישה לכל דבר!

עכשיו אני, כשאני מחליטה משהו, אין עלי. אז בעזרת השם ובעזרתו של צייר אחד, שהיה מבוגר ממני בעשר שנים, המשימה בוצעה. הכרתי אותו לגמרי במקרה דרך המורה העבש שלי לציור מ'תלמה ילין', שהמליץ לי להראות לו את הציורים שלי. למרבה השמחה הסתבר שלצייר יש תחביב: פתיחת בתולות. הוא עלעל כלאחר יד בציורים, הניח קלות, ולהפתעתי נעץ בי פתאום מבט מחורמן כאילו הייתי אנג'לינה ג'ולי. כמובן שלא התנגדתי למגעו הלחלוחי שעשה ממני קוויץ, ובכלל לא התמרמתי על שריחו החומצתי-גפריתי סוגר עלי בכל רמ"ח אבריו, שהאיבר שלו נדחק לנרתיקי הנעול ופורץ את גופי בטכניקה של "דויד הפורץ", (זה שבא לפרוץ את הדלת בבית הורי, כשהיא נטרקה לי פעם בטעות), וגם לא שכאב לי וירד לי דם. הכול נראה לי סופר-משתלם, העיקר שאני כבר לא בתולה יותר.

אחר כך חרטתי על ליבי את הסלוגן "היי זיוניוני ה-ה-דרך", ובאו בי, באבואהבוא באו בי, אולי משהו כמו עשרות זכרים. היום, כשאני כבר סנילית, אני אפילו לא זוכרת חלק גדול מהשמות, את מתארת לך?

אין מה לעשות, כנראה שאני עונה יפה-יפה להגדרה ששמעתי פעם מאיזה סקסולוגית-חרטולוגית בטלוויזיה: שנשים משתמשות בסקס כדי להגיע לאהבה, וגברים, חה-חה, משתמשים באהבה כדי להגיע לסקס. עד לא ממש מזמן הייתי מלאת אמון כמו כלבלבה. אם עיני שזפו גברבר מעניין, והנ"ל אף הוא היה מעוניין בי, מחמיא לי בלי הכרה, נראה מלבב ולא לגמרי מפגר, היה הדבר ממלא את ליבי אושר אין קץ. מאיפה הייתי צריכה לדעת שעלי להיות חשדנית, לא להאמין לאף מילה ושיש סיכוי טוב שמדובר בפסיכופת עם פיצול אישיות? שאותו בחרחור מקסים, שבליילה תוך כדי זיון סוער לחש לי שהוא מאוהב בי, שלא קרה לו בחיים דבר כזה, לא יהיה אותו אחד למחרת? למעשה, אם נדייק, לא יהיה בכלל. ייעלם צ'יק-צ'אק כמו דני דין.

אם את חושבת שזה קרה לי רק פעם אחת, את טועה לגמרי. ואם את חושבת שזה קרה רק לי, בגלל שלא קיבלתי אהבה מהורי והבאתי את זה על עצמי, בנוסח כל הקשקושים הפסיכולוגיים - את שוב טועה. מדובר בתופעה כלל-עולמית שאינה קשורה כלל למרקם הפסיכי של נקבה זו או אחרת. הדבר קרה גם קרה לכל החברות הרווקות שלי, אפילו לדוליש נטולת העכבות.

הגברים הללו – כך הגענו הבנות למסקנה גורפת, באספת חירום שאירגנתי לפני כמה שנים מתוך כוונה לנקום בחולרות - לוקים במחלה שנקראת תסמונת מניא-ק. ולא, לא מדובר בפוביה מקשר או מרגש, כנהוג לחשוב. לא ולא. הלוקים בתסמונת, ממש כמו זכרים אחרים בטבע, מאבדים עניין לאחר הכיבוש. הזכר סיים את משימתו – להזריע, ושם פעמיו לכוסית הבאה.

אז עלה לי רעיון דלישס לנקמה. כל הבנות התלהבו ונהמו בהתרגשות, אבל בסופו של דבר רק אני הוצאתי אותו לפועל. היתה לי תמונה של הגברבר התורן שהתכתבתי איתו באינטרנט, שהיה בי ונעלם כלא היה. הדפסתי את תמונתו עשרות פעמים והוספתי מעליה טקסט: **משטרת ישראל מבקשת את עזרת הציבור בחיפושיה אחרי הנעדר, אלון פרידמן. גיל: 34, גובהו: 1.84, מבנה גופו: רזה, נראה לאחרונה ברחוב תרצה 34. הנ"ל אינו בריא בנפשו ומסוכן לציבור.**

הלכתי ותליתי את אלון על כל אלון רענן, נעצתי אותו על לוחות מודעות והדבקתי אותו על תחנות אוטובוסים. ומאז זה לא קרה לי יותר. אולי משהו בי לא איפשר את זה עוד, ואולי זה מקרי לגמרי. ועדיין, למרות השילוב הקטלני בין הזמן והאינטראקציות שהפכו אותי משיה תמימה לזאבה קוטלת, הרצון שלי לאהבה לא עומעם ולא קהה. אני רוצה את זה, מודה. אני רוצה חתונה של ממש, עם טקס, שמלה של גלית לוי, בופה עם סושי ודג מלוח, ירח דבש במיקונסו, הכול. ועם אותו אחד כל החיים.

חוץ מזה שכל האירועים מבלבלי ומבלבלי הנפש הללו אירעו עד שפגשתי את... טוב אני חייבת לחתוך עכשיו. לא נורא, תישארי במתח מנעים עצבים. אני חייבת לחזור לעבוד – הפתיחה בעוד שלושה ימים. קבלי בהבנה עד אז, אנד וויש מי לאק. שלך, אוליב דה וינצ'י.

אוליב היקרה,

דבריך חדרו לליבי. הרבה דברים מסתדרים לי עכשיו בראש בנוגע אלייך, ומקבלים פרספקטיבה חדשה. אני מטיבה להבין מספר דברים שאמרת לי אז, כשהתחזית לגבר. ואגב, אל תחשבי שמפני שקברתי את עצמי בחיי נישואים כבר בגיל שלוש, אין לי מושג על מה את מדברת. יש לי לא מעט חברות שמספרות את אותו הדבר. הרבה קפה נשפך אצלנו בחדר האוכל של הפרסונל, ביחד עם מילים כדורבנות על הגברים באשר הם גברים. גם תירצה, חברתי, מספרת לי בכל פעם על קנדיט חדש, שעם לכתו נשאר רק ריח האפטרשייב על הכרית. והיא, שליבה נשבר כשאהוב נעוריה מת בצבא, ומאז לא התאחה כראוי, עוברת את זה קשה בכל פעם מחדש, עד שלפעמים נדמה לי שאולי היה עדיף לה ללכת למנזר. בחיי, אני הארונית, רצינית הפעם, לא אירונית. (חה-חה, גם לי יצאה בדיחה).

אבל באמת, בשביל מה לשבור את הלב פעם אחר פעם אחר פעם? לפעמים נדמה לי שבגלל זה התחתנתי כל כך צעירה, כדי לאטום כל סיכוי שליבי "שבר מחדש כל לילה. את אקי אני לפחות מכירה כאילו היה בן-משפחה, מעין אח גדול, ככה שזה פחות מכאיב. "באמת?!" אני שומעת את עצמי אומרת בלעג לעצמי. טוב, אולי לא, אני עונה לעצמי מיד. לפעמים אני מתבלבלת בין מה שיש ובין מה שהיה יכול להיות. אני נשמעת לך הגיונית?

טוב, מספיק עם המזוכיזם! בסך הכול אני מרגישה די טוב לאחרונה, אחרי תקופה ארוכה שבה הרגשתי זרה לעולם, אולי בגלל שאני כותבת. כשאני כותבת, אני מנותקת רגשית מכל העולם ואשתו. גם אקי, שהבחין בנעשה, העיר על זה משהו, שאני נורא לא מרוכזת בזמן האחרון. שאי אפשר להחליף אותי מילה, כאילו שבדרך כלל יש לנו המון מילים להחלפה.

אבל אתמול היה לנו יום טוב, רגוע, מפויס. חגגנו לניר יומולדת 16. הוא כל כך יפה ומרשים הילד הזה, כמו אבא שלו בגילו: תמיר, בהיר, פנים שכאילו גולפו באזמל. בחיי, יכלו לחרוט את הפנים שלו על דגל ההתנחלויות, במקום הפנים של ההוא, הסופר היפיוף שמת, מה שמו. הוא לומר במגמת תיאטרון, ניר, אז קניתי לו מנז'יקאמרי', ונדמה לי שהוא באמת שמח על המתנה, בניגוד לתגובתו הנבוכה על מתנת אביו: רקטת טניס יקרה! אחותו המרשעת של אקי (להלן: הגביניתית), פצחה בשעשועון "השפל את רונית וזכה באוטו לכל החיים", ואמרה לי בלעג: "זה כל מה שאת נותנת לבן שלך?! אני קניתי לו את משחק המחשב הכי חדש בשוק. מיכה שילם עליו 1700 שקל."

שלא כהרגלו, אקי חרג מהפסיביות הרגילה ויצא להגנתי. בינו לבין הגבינה הלבנה פרץ דו-קרב מילולי, מהמגוחכים שבהם נתקלתי לאחרונה. הגבינה-רזה צרחה עליו כמו בת שנה, והוא כמעט הרביץ לה כמו בן שלוש. אמא שלו היתה צריכה להתערב כדי להפריד ביניהם, ואילו אני הבטתי מהצד ושמחתי לאיד כפי שלא נהייתי כבר המון זמן. גם המנגל הלך כמו חמאה, בלי שום חיכוכים. התנועות המתואמות שלנו – הוא צולה את הבשרים על האש, ואני מגישה לו סטייקים, כנפיים, נקניקיות ותפוחי-אדמה – ובו-זמנית חותכת סלטים, גרמו לי לחשוב שאולי בכל זאת לא פלא שאנחנו יחד כבר מאתיים שנה.

אחרי שכל האורחים הלכו, נועה וניר פרחו למסיבותיהם, ואני השכבתי את הקטנה לישון, ישבנו יחד בחצר. ג'ק שכב לרגלי ונחר. סם שכבה בחיקו של אקי, והוא ליטף אותה באריכות, בחמדה, כמו שמלטפים אהובה. (בחיי, כמה שהוא אוהב את החתולה הזאת. לפעמים נדמה לי שאם נתגרש, הוא יתבע עליה משמורת).

ישבנו באפלה, מלבד האור הקטן של הגינה, שחוזר כהוגן על ידי עדת פרפרים חמדניים. לא דיברנו הרבה, רק לפעמים, בנחת, כשהתחשק להגיד משהו על אירועי היום והשעה. היה מאוד נעים לשתוק ביחד. באחד הרגעים השקטים, כשהוא הביט אל נקודה דמיונית במרחק, אפוף בהילת מיסתורין, הבחנתי בהבעה של כאב קל מת"שבת על הפרופיל היווני המושלם, שחמקה לה מקץ שניות. הפרופיל חזר להיות שליו כמו קודם, מתמזג עם היקום כולו. זו התכונה האקית הנשגבת, שלעולם לא אצליח לרדת לפשרה, כאילו הוא מספיק לעצמו.

היה רגע אחד שלא אשכח, בו האור נגה על כפות ידיו. הבטתי עליהן, על כפותיו היפות, המוארכות, העדינות, עם הוורידים המצוירים כבידי אמן, האצבעות המחוודות, וחשבת איך ייתכן שלאדם גשמי כמוהו, שמתעסק בכספים ובחשבונות רוב שעות היממה, יש ידיים של אמן? (ידי דירר, היית ודאי אומרת בתבונתך האמנותית). לא יכולתי להעתיק את עיני מידי, ופתאום נזכרתי בלילה רחוק אחד, בחדר עתיק ומיושן באיטליה, וכיצד בהיתי כל הלילה בכפות ידיו, וכיצד בכי ענקי וחסר פשר געה עמוק בתוכי כאילו גרה בי מפלצת פרהיסטורית.

זו היתה החופשה הראשונה שלנו לבדנו זה שנים. נועה וניר עוד היו קטנים, אז השארנו אותם אצל אימא שלי ונסענו לאיטליה. ערב אחד הגענו לעיר קטנה בשעה מאוחרת, בעיר נערך כינוס רפואי או משהו כזה, ולא נשארו חדרים פנויים בשום בית-מלון או צימר. בסוף, איזה זקן שמשכיר חדרים סידר לנו בביתו חדר זעיר ומאובק, קרוב לוודאי חדר-שירות בעברו המפואר של הבית, אבל אנחנו התנפלנו על המציאה כי היינו כל כך עייפים ותשושים מהדרך.

אחרי שהזדיינו בחופזה, אקי נרדם. הוא מסוגל להירדם בכל מקום ובכל מצב, אפילו בעמידה. פעם, בשעת נסיעה ארוכה, הוא התעייף, אז הוא ירד מהמכונית, נשכב בפשטות על הדשא באור היום וישן

כמה שעות. ככה חשוף, על הדשא! זה דבר שאני אפילו לא מסוגלת להעלות בדעתי. גם בחדרון האיטלקי העבש הוא נחר בניעומו קלילה, בעוד שאני שכבתי ערה כל הלילה, נדחקת לצידו כמו עור שני על המיטה הפצפונת, מתקשה לנשום את צחנת האבק ומאזינה לרחשים שבקעו מחדרים אחרים: אנקותיה של איזו זקנה שנשמעו לי כמו פעיות של תינוקת, נשימות כבדות של גבר, נחירות וחרחורים מכל הכיוונים. איך הם מסוגלים לישון כמו תינוק בחדרים כל כך מחניקים ולא מאווררים, בתוך אווירת הזקן הממית הזו?

הדלקתי את האור הקטן שעל שידת הלילה, והבטתי סביבי בשעמום מעורב באי מנוחה: טפט מתקלף, ארון חום וכבד בן מאתיים לפחות, שידה חרוצת שריטות, עוד טפט מתקלף, סימני טחב על התקרה, ספר תפילות משומש ומהוה משומן האצבעות שחיטטו בו, אגן רחצה קטן מאמייל, כנראה בשביל לשטוף את האיברים המוצנעים אחרי תשיש הגון עם הבעל, רפרודוקציה גרועה של המדונה והילד, כוס ולצידה קנקן מים – כל הפק"ל המדכא של חדרים להשכרה. במבט השלוש-מאות-ושישים מעלות שלי נחו פתאום עיני על כפות ידיו של אקי, וגם אז השתאיתי על יופיין ועדינותן הבלתי נתפסים, הוא, שגופו מוצק ואופיו שאנן כאילו תפס אל אלוהים בביצים.

זה היה כאילו הופנטתי. לא יכולתי להפסיק להביט בכפות ידיו. רציתי עוד ועוד, ועיני לא שבעו לרגע. אילו היה לי נייר ומכחול באותו רגע הייתי מצוירת אותן, להנציח את יופיין הנשגב לדורות הבאים. ואולי היה זה רק האור הקטן שהזהיב אותן ועשה אותן כל כך פגיעות ופריכות, קדושות כידי מרטיר נוצרי.

באותו רגע הרגשתי כאב חד אוחז את קיבתי ולא מרפה, כאילו הידיים האלו וכל מה שמחובר אליהן כבר נלקחו ממני, אין לי כל חלק בהן עוד, אני אבודה, אני יתומה, צפה לבדי בעולם בלי מזור ומשענת. הייתי ממש אחוזת פאניקה עד כדי חוסר יכולת לנשום. איך ייתכן שהאיש שאהבת יחמוק ממך, מחדרך וחדרי ליבר, כאילו הוא קליינט ואת זונה? הלוא יש לך חלק בנפשו, בכל תא קטנטן בגופו. הלוא אתם חולקים נזלים משותפים, שלא לדבר על אותו די.אנ.איי בצורת ילדים. הרי לא במקרה נאמר, "והיו לבשר אחד", כשלדעת החז"לים הכוונה בבשר היא לאחידות תמיתת הדעים בין הגוף והנפש.

נזכרתי במה שאמרה אן של אלף הימים על אהבתה הנואשת להנרי השמיני. לפני שנישאו היא אהבה אותו בעוז ובטירוף, ואולם במהלך הנישואים פגה האהבה והפכה לאיבה. והוא, שלא אהב אותה קודם ולא זרק מבט חטוף לעברה, אהב אותה בלהט אחוז טירוף בליל הכלולות, ומיד אחר כך קץ בה. כך יצא שהם אהבו זה את זה בו-זמנית רק לילה אחד מכל ימיהם השחורים ולילותיהם האפלים. אוי, אוליב, אוליב, האם ההתאהבות היא הזמן היחיד באהבה שבו הלב והפה שווים? האם לא ייתכן אחרת?

טוב, חזרה לקרקע הלא הכי מוצקה של המציאות: הדס חזרה זה עתה משיעור קרטה (אקי החליט שזה יועיל לביטחון העצמי שלה), ואני הולכת לבלות קצת עם התינוקת שלי. שלך בחיפזון, רונית.

תירזתי,

כמה חבל שלא באת איתי לפתיחה של האומנית. פיספסת בגדול, מותק, הסתובבו שם בחורים שווים בהחלט. היית נהנית, אני בטוחה. מהתערוכה קצת פחות התלהבתי. הפסלים שלה קצת חסרי ממשות, לטעמי. לא מסיביים, ערטילאיים מדי. ואולי אני פשוט לא מבינה באמנות מודרנית.

טוב, לא חשוב. העיקר זה היא. נורא הופתעתי מאיך שהיא נראית, למרות שהיא מתארת את עצמה כל הזמן במיילים. יש לה מין אובססיה גופנית כזאת, כך נראה לי. אולי היא אנורקסית או בולימית או שניהם. תמיד במיילים היא צוחקת על הרגליים הרזות שלה כאילו שהן מקלות, אבל בפתיחה היא הפציצה עם המיני הכי קצר שיש בנמצא, עטוף בגרביוני רשת, שמלה שחורה צרה, שבה היא באמת נראתה כמו שפופרת או מקל סנוקר – ככה שבזה היא דווקא כן מדייקת, היא באמת נראית כמו אוליב.

אבל את השוק קיבלתי מפניה: כל כך מוזרות, עד שהן כמעט יפות. פנים כאלה רואים רק פעם בתבל, עגולות כמו הירח, לבנות-לבנות, עם שיער שחור עורב, עיניים ירוקות ענקיות (ירוק דשא), קצת מפחידות, חודרות, נוקבות לב ונשמה, מקפיאות דם אפילו, לא יודעת. התרשמתי שהיא גם בנאדם מוזר.

כשאזרתי אומץ והצגתי את עצמי, מפלסת לעצמי דרך בין חומת האנשים שהקיפה אותה, היא הביטה בי לרגע מופתעת, ואז השתנה מבטה במהירות למין חקרנות קרה, והיא סקרה אותי מלמעלה למטה כאילו הייתי מוצג בתערוכה, ואני כבר הצטערתי שהצגתי את עצמי. רק כעבור רגע עלה מבט אנושי וידידותי לעיניה, וחימם אותי כאילו הייתי האדם היחידי בשדירה. מאותו רגע היא התרכזת רק בי, אחזה את זרועי והוליכה אותי הרחק מחבורת הכלבלבים, וכל הזמן אמרה כמה היא שמחה שבאתי, כמה זה גורם לה אושר להכיר אותי, מין התחנחנות מנופחות כאלה, שאת לא יודעת אם הן תולדה של נימוס מופרז או של שטחיות פרועה שבוודאי מאפיינת את כל החבורה שלה.

לדבר ממש, לעומק, לא הצלחנו, כי בכל פעם איזה צלם מקומן דבילי נדחף לנו מול הפנים כדי לצלם אותה, אז כעבור איזה זמן אמרתי לה שאני חייבת לחזור הביתה – הילדים, המטלות וכו', והיא הביעה צער מנומס, וככה נפרדנו.

מעניין אם בעקבות הפגישה המוזרה היא תמשיך לכתוב לי.

אוהבת, רונה.

דוליש,

א: אני ממש לא מבינה למה לא התקשרת לאחל לי בהצלחה לפני הפתיחה!
ב: רונת הפתיעה אותי. באה לפתיחה והציגה את עצמה בסבבה! מדובר בארונת-בורגנית-נקמנית, שלא מגיע לה אחד כמו אקי. תתארי לך מה היה קורה אילו גם הוא היה מופיע ובידיו זר פרחים ענקי! טלנבלה אה-לה-היצ'קוק. הוא בחו"ל, הדגנרט. פגישת עסקים עם נאצים בגרמניה.
גם ככה הייתי איצ'י-אנד-סקרצ'י, מרוב עצבים על כל מה שקורה, והנה, פתאום אני מבחינה באיזו דודית מסביון, עם בגדים מ'מתאים לי' וסט של שרשראות זהב וצמידים תואמים, המפלסת אלי את דרכה בעקשנות מעודנת. היא נעמדה מולי ואמרה בקול של הגברות החיוביות מנעמ"ת: "שלום לך, אוליב!" (פאזזה, פלוס סקירה סטייל גלאי-מתכות על גופי ומחלצותיו – של 'יוי' כמובן). "תנחשי מי אני?" (צחקוק מבוכה), "אני רונת".

ואז, או יָהּ, החברמנית שלנו שהגיעה לאירוע בהפתעה, במיוחד כדי לשמוט לי את הקרקע מתחת לסנדות (נקמה מתקתקת על שעבדתי עליה כמה שבועות?), העירה בבידוח הדעת: "אוליב, טוב ששמת מפית קטנה על אזור החלציים."

אני רק בהיתי בה ולא יצא לי קול. אז לקחתי אותה לצד, ומרוב מבוכה או השד יודע מה שאלתי שאלות בטמטומית, כמו שתמיד קורה לי כשאני בלחץ. לזכותה "אמר שגם היא ענתה בטמטומית. כששאלתי מה דעתה על התערוכה, היא אמרה – לא תאמיני! - "נחמד." "נחמד?!" "נחמד?!" –

זה כל מה שהיה לה להגיד? איזה ינטע קלפטע! היא והנאצי שלה, ממש צמד-חמד! ג': הקריירה האמנותית שלי, נכון לעכשיו – מחוסלת. צרחתי בפרהסיה על תמי קסלר, המבקרת

היחידה שהואילה להגיע לפתיחה. עשיתי בלגן ויש רעש סביבי. אין כל התייחסות ליצירות. ד': והבשורה הכי טובה? אקי ורונית בחיים לא יתגרשו! היא שלחה לי מייל שבו היא תיארה

אידיליה מושלמת בחצר ביתם המלוקק, פלוס סט שתיקות הומיות בצל ענפי הבוקיצה.

ה': ועדיין לא הצלחתי להבין למה לא התקשרת אלי לפני הפתיחה, שהיתה, מייד יו, לפני שלושה ימים!!! ולמה לא התקשרת עד עכשיו?! אצלך בבית אין תשובה!

את נורא מבאסת!

אוליב.

רונית!

תגידי לי, את השתגעת? מה זה היה צריך להיות הכניסה התיאטרלית? לא יכולת להודיע שאת באה? כלומר... יו-הו, רונית... מה קרה, החזרת לי בגדול על זה שעבדתי עליך? חכית בסבלנות לנקמה? (הרי העדת על עצמך במייל הנינוח הקודם, ספוג השתיקות הרועמות עם אקי וידין הקדושות, שאת מאוד אוהבת לשמוח לאיד.)

אז הנה, יופי-די-דו! יש לי בשבילך ארוחה שלמה. מה אני אגיד לך, מאמי, את תלקקי את האצבעות עטורות הטבעות שלך. (אגב, מה זה צריך להיות שבעת אלפים טבעות הענטיקה האלה שיש לך על כל אצבע ואצבע?)

טוב, אז קודם כל, מבחינה תפעולית, האירוע לקה בכמה בעיות טכניות פיציות, כמו למשל שחצי מהרמקולים לא עבדו ולא נשמע ולו ציוץ מוזיקלי של ציפור אחת לרפואה. אני, במקום להיות נינוחה ושופעת ביטחון, נכנסתי לקריז. אם לא הייתי צורחת על עמוס – שדידה לשדרה רק באחת בצהריים – שיעשה מהר טלפונים לסדר את העניין, חלק הארי מהאירוע היה יורד לטמיון. אחרי שעה הגיע איזה טכנאי רוסי, הסתכל עלי במבט מאשים ונבח: "אתה נגעת ברמקול?... למה אתה עשית זה... לא טוף..." הוא התמזמז כמה דקות עם החוטים, פתאום זה עבד, ורווח לי. אבל רבע שעה אחרי כותו של אותו טכנאי מלבב, שוב התקלקלו שניים מתוך שלושה רמקולים.

נקודת האור הגיחה בצורת מגד, שהופיע חיזור ורזה בעשרה קילו (דווקא מתאים לו, לתות), כשהוא מלווה בשרי, אחותו הנוזפנית. (דווקא בחורה טובה, אבל כמו שאומרים בסלנג עכשווי: "פרצוף תחת מגלה מוקשים"). עטתי עליו בחיבוקים כשאני מתאפקת לא לבכות מרוב עצבים, והוא

הביט בי בעיניו הטובות והמימיות ואמר: "אוליב, עזבי, מה זה חשוב? רק את יודעת מה אמור היה להיות", ואז הפטיר כמו דוד רחום: "תראי איזה יופי, תראי מה שעשית, ותראי כמה אנשים באו...". אני מהנהנת בסבל, מרימה את הראש ואת מי אני רואה לחרדתי? את תמי קסלר! אני לא יודעת אם את מכירה אותה, אבל היא מבקרת אומנות עלק, פסיב-אגרסיב קלאסית, מאלה שמדברות בטון תרבותי ועדין וליבן מפוצץ מרוע מוגלתי. היא, בלשון המעטה, קטלה את התערוכה הקודמת שלי, כי האומנות שלי היא לא מנוכרת ואינטלקטואלית כמו זו של שי שבדרון למשל, אמן וידאו-ארט פלצן שתמי קסלר כתבה עליו שהוא "בין המובילים באמנות המודרנית בארץ בשל יכולתו המופלאה לשלב אמירה פוליטית נוקבת ויישום טכני מבריק". מה את חושבת, שלא הלכתי מייד לראות ממה הפוסטמה מתלהבת? הגעתי לגלריה, ומה שראו עיני הטרוטות היה מוניטור בגודל 20 על 20 ס"מ, ובו נראה סרט וידיאו בשחור לבן שמצולם בו מערבל בטון. ליצירה המרגשת התווסף גם סאונד-אפקט מדהים: רעש מחריש אוזניים של מערבל הבטון המרתק, ו- כמובן, בצד, על דף המודבק לקיר, הודפס טקסט סופר-דופר-אינטלקטואלי, עם הרבה מילים שזנבן מתהדר באסק...זם ואקס...ציה. המערבל, אם לא הבנת, משול לפלסטינאים – ואין לי אפילו כוח להיכנס לזה מרוב זעם על השבדרון הפליצפלוץ, הלא תבוש/את תמי כסלר לך תכבוש. (האח... גם ברגעים אנושים אלו עלי להודות למנוסי המנוסה על ההשראה הרבה שהעניק לחי).

ואז, פתאום אני רואה אותה, את הכסילרית, הולכת לה בצעדים איטיים ולא חייכניים עם עוד איזה סמי-אינטלקטואל תקוע מקטרת (ללא המקטרת הוא לא היה נראה חשוב מספיק). הם הלכו להם שלובי זרוע, בוחנים את "עץ העקה" שלי למשך שנייה וממשיכים להלך כאילו הם הגברת והכלבלב. בקצה, ליד העץ הכי יפה שלי, ראיתי את דודי שמחוני עושה פוזות לגדודי מעריצים פעורי עיניים מהגינה הציבורית. אז גם הגיעה עדת הצלמים, שעמוס התולעת נורא התגאה שהצליח לגייס, שהתנפלו עלי כאילו אני איזה סלבריטי. חייכתי חיוכים ירוקים שיהלמו את הירוק שמסביבי, כי הייתי חייבת לצאת גדולה, ייצוגית פר-אקסלנס, לא? אבל למרות כל האנשים שמסביבי הרגשתי הכי לבד בעולם. ואז אני מרימה את עיני, ואת מי אני רואה מפלסת בעקשנות את דרכה אלי? מי השמנמנות המתוקה, אני שואלת את עצמי, עוד קרובת משפחה ששכחתי להזמין? ואז את נעמדת מולי והצגת את עצמך.

את מודעת לכך שכמעט התעלפתי? למה לא הזהרת אותי שאת באה? טוב, רצית להתנקם. יופי, הצלחת משהו-משהו. זה היה הדבר האחרון שציפיתי שיקרה, שתפתיעי אותי ככה. צילמת אותי ברנטגן כמו שאת רגילה, ולי לא יצאו מילים מהפה, רק הסתכלתי עלייך במבט דבילי, כשהראש שלי יורה צרורות כמו חייל משוגע. כשחייכת, חשבתי שיש לך פנים נעימות ושממש אין לנו אותו טעם בבגדים: מחשבה הכי שטחית שיכולתי לייצר, אולי כדי להרגיע את תופי הטמטם שבבטן. והייתי חייבת לדבר איתך, רציתי פתאום לדבר רק איתך, כי הרגשתי שאת היחידה שממש מכירה אותי, ורציתי שתרגיעי אותי בקשר לתמי קסלר הצרעתית שעדיין הסתובבה בין הקרואים חייכנית ומאופקת כאילו היא בעלת השמחה, ופתאום את אמרת משהו נורא, רונית. מגעיל.

ר-ונית!!!! רונית, בחיים לא אומרים "נחמד" לאמן שעבד בפרך חודשים ושנים על יצירתו, או לשחקן שירק דם הצגה שלמה. אז לא אהבת את העבודות שלי, זכותך. אז אין לנו אותו טעם. לא יכול לשקר קצת? לעגל פינות? אחר כך חשבתי, אז לא בא לה לשקר. הרי הארונית מפורסמת בכך שהיא

זורקת לקורא את האמת בפרצוף. אבל כשאמרת שאת חייבת ללכת, זה היה השיא. לא יכולת להעניק לי עוד כמה דקות מזמנך המשוחרר מאקי-קקי?

אחרי שהלכת, התחלתי קצת לשתות, איך אומרים, בשביל להקליל קצת את המוח. אבל כנראה שהייתי במצב כל כך מקרטע, שהיין עשה לי בדיוק ההפך ונהייתי עוד יותר עצבנית. מגד, שישב חלוש ודאוג על ספסל, קם לראות מה איתי, ואני נבחתי עליו "שב!" מה שגרם להרמת עיניים סדרתית, כולל עיניה מלאות החמלה נוטפת הארס של הקסלרית. הגברת בעלת המוות המוחי לא אמרה דבר, אבל בכל זאת עשתה משהו, משהו פצפון: הרימה גבות. האקט הדליקטי הזה היה בשבילי יריית פתיחה להתנפלות מילולית צווחנית, עליה ועל שכמותה, ואם לא הייתי קוראת למחרת בעיתון מה שקרה (ידיעה קטנה בעמוד האחרון, בעיתון המתחרה לעיתון שבו עובדת הכסלרית; מין להכעיס שכזה נגד הקונקורנציה), לא הייתי זוכרת מילה ממה שאמרת לקונפה. ציטוטים נבחרים מאמי? בבקשה:

"למה מי את חושבת שאת, יא פוסטמה מנותחת?! יצרת משהו בחיים שלך שאת מעיזה להסתובב כמו טווסה מנופחת בין יצירות של אחרים, ולקבוע אם זה טוב או רע? את בטח חושבת שאלו הדעות האורגינליות שלך, אה? יא תרבונו! את כל כך מטומטמת ומנוונת שאין לך דעה משל עצמך, את כלום, אפס! הדעות המנוסחות היטב בעיתון הן לא שלך בכלל, הן של הרבצ'ן שלך, שאת לא תמרי את פיו שמא תסולקי מהזרם! אז יש לי חדשות בשבילך: המלך הוא עירום!"

את המשפט האחרון כן זכרתי שאמרת, כי צעקתי אותו. ואז התיישבתי, בהלם מוחלא ומוחלט. אני לא מוציאה את האף מהבית כבר יומיים. הטלפון מקרקר כל הזמן בגלל הבלגן שעשיתי. מתקשרים אלי אמנים מבוגרים מהאסכולה הישנה ונותנים לי שיעור בחינוך. אבל התקשרו גם כמה להביע תמיכה, תתפלאי. גם מכל מיני עיתונים מתקשרים, לקבל פרשנות על הנאמר, ולי אין כוח לדבר עם איש. עמוס חתך ממני, האפס, בגלל שלדבריו: "הוא לא מוכן לעבוד עם טרבל-מייקריית". שיקפוץ. מגד יגיע עוד מעט להיות איתי קצת. ואני לא מספרת לך עכשיו את המשך הרומן שלי, כי היית רעה. אוליב הנקמנית.

אלונה היקרה!

אמרתי "נחמד" רק בגלל שמאוד התרגשתי. אני לא רגילה לאירועים צעקניים כאלה, ובכלל, המוני אדם מבעיתים אותי. הגבתי ככה כי הייתי מתוחה, ותאמיני לי, יצאת בזול. תודי לאלוהים שלא השתכרתי ועשיתי לך בושות, כמו באותה מסיבת פורים שסיפרתי לך עליה. לו נשארתי עוד קצת, ולו שתיתי קצת, הייתי קופצת על ספסל ורוקדת בעירום מול כל חבריך המסוגננים, והם היו מעלים גבה זחוחה ושואלים מי זאת הפוסטמה עם השדיים הנפולים שהחליטה להפוך לרקדנית-עמוד בגיל שמונים.

חוץ מזה, התרשמתי שאת שולטת באירוע ביד רמה, ואם הרגשת אחרת, זה לא ניכר עלייך. אני ראיתי אישה שמאוד נהנתה מכל תשומת הלב שהורעפה עליה בזרנוקי הפלשים של הצלמים. ראיתי אישה שמושללת ביד רמה על עדת כלבלביה, ואף שאינני מכירה את הקסלרית שלך, היא בוודאי לא בלטה שם כמוך.

תני לעצמך קצת קרדיט, אלונה. תפרגני לעצמך. מגיע לך. ומגד צודק: זה את שיצרת וסיגנת שם הכול במו ידיך הכשרונית, כולל את הפדיחה בסוף, שאני לא כל כך בטוחה שהיתה פדיחה. אני בטוחה שכל סופר\צייר\שחקן\במאי חולם על הוספת אינצידנט נשגב כזה לרזומה.

ובענין ה"נחמד", אחר כך חשבתי על זה, והגעתי למסקנה שהתערוכה שלך היא הרבה יותר מסתם נחמדה. והיא בוודאי לא פושרת, סתמית או בלתי מזיקה. כנראה שהיא עוררה בי אי נוחות, אחרת לא הייתי מגיבה במתח כפי שהגבתי. אם לסכם את ההתרשמות הלא-מקצועית שלי במילה, אז התערוכה שלך מוזרה. בלתי נתפסת. יוצאת דופן. קצת לא קומוניקטיבית אולי. עמדתי מולה ולא הצלחתי לתפוס בשדה הראייה את שלל הפרטים הקטנים והמרחפים, ולשלוח למוח תמונה כוללת. והרי הנעבעך הזה, המוח, מתעייף ומוותר מהר.

נשמע מפגר? אני מניחה. ככה זה כשמנסים לפרוט אמנות לפרוטות של מילים. ואם אני לא יודעת לעשות את זה, אז מבקרי האמנות, "מח שמח, בטח ובטח שלא יודעים.

אז אל תיעלבי. פשוט תמשיכי. אולי בפעם הבאה תקלעי למוחם האטום של הבריות.

רונית.

רונית,

ראית אותי אתמול בטלוויזיה?! התקשרו אלי שבוע שעבר והזמינו אותי, ואני בחיים שלי לא הופעת בטלוויזיה, למרות שבכל פעם שאני צופה, אני מחייכת לעצמי חיוך דבילי ומדמיינת את עצמי כמרואינית מגניבה, כשגם באמתחתי, בדיוק כמו לכל העדר, לקסיקון עשיר, שנון ומקורי, בעל שלל דעות וביטויים, שמתמצה לרוב ב"ו, איזה מאמי!"

הגעתי עם מונית ששלחו לי ספיישל, עם נהגוס מלא ביטחון הפקתי, סחבק של כל ההוס-אנד-טוז, שהרגיע אותי שזה לא נורא, הנה, אתמול אפילו היתה אצלו במושב האחורי בתיה עוזיאל, וגם היא רעדה מהתרגשות. מה אני אגיד לך? עכשיו ממש נרגעתי. בכניסה קיבלה אותי בחיוכי-קפיצי-דבילי אחת צילי-גילי, שהפנתה אותי לאיפור. בדרך ראיתי כמה פרצופים מוכרים במעומעם, עומדים בפנת הקפה ובולסים סנדוויצ'ים עטופים בניילונים. באיפור התיישבתי בכיסא האח"מים, ועיני לא שבעו משלל הצלליות, האודמים, המייקאפים. "וואו!" אני אומרת למאפרת, חגית אחת, נורא מאמי.

"כן, אה?" היא עונה כאילו היא מהקאסט של "הבורגנים", ובוחנת את הפנים שלי מקרוב. "בוא-הנה, מאמי, יש לך פנים מד-אי-מות!" ומתחילה למרוח לי את הפרצוף. "איזה עור מד-אים יש לך, בעזרת השם. את נראית מה זה צעירה... בת כמה את בעצם?"

אחר כך אמרו לי להיכנס לאולפן, ופתאום – מה את יודעת – רעד לי התחת, בחי" שומאכר! רעד לך פעם התחת מרוב התרגשות? (טוב, אני לא ממש רוצה לדעת.) בכל אופן, אמרתי לעצמי: "תחייכי, אוליב. לא משנה מה אומרים לך, את מחייכת."

וזה בדיוק מה שעשיתי. המנחה הזחוח והמדושן, שמשחק אותה אמפטי-סימפטי עם כל מרואיניו, הציג אותי בשמי, ואני תיקנתי לאוליב, מה שמייד עורר צחקוקים בקהל. הוא הקריא מהעיתון את הפיוטים שלי כאילו הוא מורה ללשון, ולאחר מכן שאל אם הייתי חוזרת בי על משהו או עושה את אותו הדבר בדיוק.

חייכתי, הינהנתי, ובלקוניות מתי כספית הפטרתי: "כן." הקהל מחא כפיים. זה דווקא מצא חן בעיני, אז חייכתי חיוך עוד יותר גדול והינהנתי שוב, הפעם לקהל, הנהון סחבקי כזה של: וואלה,

חבר'ה, אתם בסדר אתם! משום מה זה עוד יותר הצחיק אותם, ומאותו רגע לא ממש שינה לאף אחד מה הוא שאל ומה אני ענית.

וואו, רונית, את לא מתארת לך מה הלך שם אחר כך! אני יוצאת מהאולפן, מחפשת את המונית של הנהגוס שאמור להחזיר אותי העירה, אבל אנשים מהקהל חוסמים לי את הדרך! הם ביקשו חתימות מהשפנפנה הציונית הראשונה שהתארחה לפני, ומהדוגמן שהוא שמשחק עכשיו ב'בית לסינ', ואז, כשהם קלטו אותי – את לא מאמינה, בחיי זקנו של הנביא! – הם התנפלו עלי שאתן להם חתימות! את קולטת? רק זאב זקן ומסופלס אחד צעק בגרון ניחר מסיגריות: "את אנורקסית, את. תאכלי משהו. שיהיה מה לתפוס!"

"כן, אה?" ענית לו בבורגנית, נכנסתי למונית ונסעתי ל'שושו פאב', שם קבעתי עם כמה חברים. אפילו דודי שמחוני עשה טובה והגיע. וכולם אמרו שהייתי גדולה מהחיים. צחקתי המון. לא שמעת אותי צוחקת – מזלך. יש לי צחוק של חמור ברוורס קטלני, מה שמקדם תמיד צחוק כללי וגורם לכולם להיות שמחים וטובי-לב. אפילו לא התבאסתי לחזור לביתי הריק. הרגשתי תחושה של כוח וחופש שלא היתה לי הרבה זמן. ואגב, נחשי מי כיכב אצלי על המזכירה שלוש פעמים ברציפות? עמוס, הכריש שהתברר כתולעת, שחזר בו מעזיבתו הפתאומית! והנה עיקרי הדברים:

"אוליב???"... "לחשוש רמוס, שלאחריו שטף דברים: "את כוכבת, את! היית מגניפסן, אוליבצ'וק! אני מציע שנשכח מה שהיה ונפתח דף חדש. הייתי אידיוט ואני מתנצל. בינינו, צ'וקי, עכשיו יותר מתמיד את צריכה ייצוג. איך תדעי לאיזה עיתון נכון להתראיין ולאיזה לא? ואגב, העבודות שלך, המחירים? עכשיו לא יהיו אותם מחירים, אוליב. זה ברור לך, נכון? ומי ימכור אותן, מי? עבדך הנאמן, מוסי. את צריכה אותי, פייס איט. יאללה צ'וקי, מחכה לטלפון ממך."

למחרת התקשרתי אליו והוא, נוטף דבש, הזמין אותי לצהריים במסעדת 'הנמל'. אני מגיעה כמו גדולה, מקפידה על עשר דקות איחור אופנתי, והנה, יושבת איתו לא אחרת מאשר אהובתי משכבר הימים תמי קסלר! קרבי נשאבו היישר לתוך הסנדות, ונתקעו שם.

"מה קורה?" אני שואלת את עמוס בשיא הנונשלנט שהצלחתי לגייס. הקסלרית מחייכת אלי חיוך מבעית ומצמית.

"אוליב, "אומר עמוס באבהיות מזויפת, "יש לי הפתעה קטנה בשבילך. עוד כמה דקות יגיע הצוות של היי-גיא ויצלמו אתכן עושות סולחה! גדול או גדול?"

אני, בדום שתיקה. קסלר, בהנהון: "כו-ל-נו נרוויח מזה, אוליב. שבי, יקירה." אני מתקפלת לשלושה חלקים זוויתיים על הכיסא שלי, עדיין לא מסוגלת להוציא מילה, אבל שומעת את המוח מייעץ לי בנחירות רמות: "אל תדברי, אל תדברי עכשיו, תצא לך טמטומית." תוך דקה מופיע איזה בדחן רדיואקטיבי, מצויד במיקרופון, צלם וסאונדמן. פונה אלי הבדחן ושואל: "אז מה, אוליב, סולחה?"

"כן, אחוקי, וואללה בסדר. אבל איפה הביתות והכבש? פה אוכלים בירות-ים, פה. בוא, בוא אחווה, תטעם מהתמנון של תמי קסלר."

הרדיואקטיבי טועם בסבבה היישר מהמזלג שאוחזת ידה המטופחת של המבקרת. "מממ..." הוא מתענג ומחביא כרכום פרצוף. "מעדן..." הוא מלעלע. כעבור רבע שנייה, השף, מלווה בשלושה מלצרים רחוצים למשעי, נעמדים ברוב הדר ליד שולחן המריבה והסולחה. השף מושיט לי צלחת

ענקית שבטבורה מונחת דוגמית של משהו שחרחר ודק, שהזכיר לי ממתק גומי מאלה שהילדים מתים עליהם. "פור טוא!" אומר לי השף בצרפתית-מרוקאית אסלית.

"מרסי בוקופ," אני מחזירה ומחייכת חיוך אלים לעמוס, ולא מעלה על דעתי לטעום מהנחשון שלפני. קסלר לעומתי ולעסת ולעסת באון את המפלצת הימית שלה, תוך כדי השמעת ביקורות נפלאות לשף: "מממ... זה כל כך נימוח, כריסטיאן, כל כך אני... והמנה, כל כך אסתטית... ושילוב הצבעים, הטקסטורה... ממש יצירת אומנות... מאסטר פיס!"

כבר ממש ריחמתי על המעלה-גרה הזאתי, שלא מצליחה לבלוע את הבליל המגעיל שבפיה שוחר-הטובות, וכשהבדחן הדגנרט שאל אותה אם היא סולחת לי, מה את יודעת, היא השפריצה חברמניות מהפלמ"ח: "יקירי, היא לא אוכלת! איך אפשר לסלוח על זה? פלא שהיא כל כך רזה?!" צחוקים לבביים וחיוכים מדושנים. לחץ חברתי עלי ועל צלחתי. אני, הנידונה לגועל, מנסה לחתוך את הקללה השחורה שלפני, תולה חתיכה על המזלג ומכניסה לפה בכוח. כולם במתח.

"זה בייבי צלופח אה-לה-כריסטיאן," מעדכן בגאווה השף המרוצה. ואני טועמת את תינוק הגומי כאילו היה סוכריית במבליק, רק בלי שום טעם. הצלופח העולל מתמקם לי בלוע כאילו מצא חיק חמים וחשוך לגדול בתוכו, ואני לא יכולה לבלוע ולא להקיא. לא חראם על היתום? רק המראיין הרדיואקטיבי משועשע להפליא: "נו, אוליב, מה אומרים? טעים?"

אני מהנהנת ומחייכת למצלמות, מערסלת בלשוני את הצלופח הנעול שבפי, בתקווה שהוא יימס מעצמו וייעלם מבלי שאצטרך לבלוע.

"אתן מוכנות ללחץ ידיים מול המצלמות?" שואל הצלם, איזה שמנמוך ממורמר ומזוקן. תמי קמה בתיאטרליות ומושיטה לי יד. אני מושיטה לה חזרה.

"יופי, יש לנו את זה!" חותך האידיוט הרדיואקטיבי, ואץ לחסל את כל מגש הפטיפורים. "עכשיו אפשר להתקפל."

מייד טסתי לשירותים והקאתי את כל נשמתי הזולה. אחר כך רחצתי פנים, התאפרתי באיפור המשובח שהרמתי למאפרת מהטלוויזיה, ויצאתי החוצה בלי לומר שלום לצלופחים. אבל עכשיו אני בסדר, באמת! אני סלבריטי. הכול קטן עלי. כדאי גם לך לנסות פעם. בון נווי, אוליביה דה-הבילנד

אלונה, וואו!

אז את ממש סלבריטי! חבל שלא ביקשתי חתימה כשהייתי בפתיחה. זה עוד יהיה שווה הרבה כסף. כדאי שאספר עלייך לאקי. לפעמים הוא קונה יצירות של אומנים צעירים. הוא אומר שפעם הוא עוד יעשה מזה בוחטה, ואם לא הוא, אז הילדים... מה אגיד? טוב שיש לו על מה לחלום.

הוא מין אספן כזה, אקי. אוסף הכול: אמנות, רהיטים, בולים, כלי מטבח, בקבוקים, משחקי ילדים, מנועים של מכוניות מרוץ, אובססיבי לאללה. הוא בדיוק חזר מנסיעת עסקים קצרצרה בגרמניה, ולא תאמיני מה הוא סחב משם! גרמפון ישן שהוא קנה באיזה שוק פשפשים, ביחד עם פקטת תקליטים של 78 סיבובים לדקה, עם כל מיני שירים נאציים משנות הארבעים.

כשהוא פרק את הקנייה המוצלחת בחיך של מיליון דולר, לא התאפקתי ואמרתי: "אז מה, עכשיו כל מה שתשמע לי בבית יהיה לילי מרלן? זה מה שצפוי לי וילדים? זה החינוך הליברלי שלך?" האמת שאמרתי את זה בצחוק, אבל הוא לקח ללב כאילו זרקתי אותו מכל המדרגות.

"את כל כך מתה להיפטר ממני?" שאל בקור סיבירי.

"למה להיפטר כשאתה ממילא לא בבית רוב הזמן?" החזרתי סיכה.

אז הוא ענה בקול נעלב: "אם את רוצה שאני אזרוק את זה, רק תגידי. אבל אחר כך, שהמחירים יעלו, אל תשאלי: 'אקי איפה הפטיפון הענתיקה שקנית בגרמניה?' תזכרי מה קרה עם המיטה הצרפתית של לואי ה-14, ההיא עם הפיתוחים, שאת מכרת לאלטעזאקן בחמישים שקל, ואחר כך התברר שמישו קנה בדיוק כמוה אצל עזריאלי הרמאי ב-3000 דולר."

"הצרפתייה הנהדרת שלך", הפטרתי, "היתה מתולעת עד קצה זנבה."

"מה זה קשור?" הוא ענה באותו טון נעלב על שלא מעריכים את הבנתו הממולחת בעתיקות. "הייתי מוכר אותה למישו לפני שהוא היה מרגיש."

"אז מה שאתה אומר בעצם, זה שהיית מרמה את החבר הכי טוב שלך?" אמרתי ברשעות.

"איי... ענה אקי בכעס עצור, "לפעמים את יכולה להיות כזאת קלעפטע."

"נכון", עניתי בהתגרות, "ואתה התחתנת איתי. אז מה זה אומר עליך?"

את תשובתו כבר לא שמעתי, כי בשלב הזה הוא יצא בהפגנות מהחדר ופטיפונו העבש איתו. ובבקשה אל תתחילי לצרוח עלי שאני נקבה סרסנית. כי כל "הענתיקות המצוינות" האלה מתבררות תמיד כג'אנקים שאף אחד לא רוצה לקנות, ורק אקי חושב שהוא מצא את הדיל של החיים שלו. ככה הוא קנה את המיטה הצרפתית המסופלסת; כל מיני עבודות מצ'וקמקות של אמנים צעירים שבוודאי מתפרנסים עד היום ממלצרות, שהכרחתו אותו לזרוק והוא הלך ותקע אותן בערמות בחניה; משחקי פאזל שהוא קנה מאיזה זקן שהלך לעולמו לפני שהשלים את הפאזל האחרון (לפני שנפח את נשמתו, סיפר הזקן לאקי שהוא מאמין שכאשר יסיים את הפאזל ימות, לכן הוא מושך את הזמן בשביל להערים על מלאך המוות); תיבת עץ ובתוכה מכשירים רפואיים של גניקולוג שפשט רגל, שנראו לי כמו מכשירי עינויים של האינקוויזיציה הסינית, וגם צרור של בובות רוסיות שהוא קנה מאיזה עולה חדש שעבר אצלנו פעם בשכונה, עם שק על הגב, כמו הפחמי מהסיפור "חנה'לה" ושמלת השבת".

כשפתחתי לו את הדלת הרגשתי ממש כמו חנה'לה, העוזרת לרוכל המסכן לשאת את צלובו העלוב. חשבתי שהוא רוצה נדבה או מחפש איזו כתובת, אז שלפתי את אוצר המילים הדל שלי ברוסית (למדתי קצת מהאחיות במחלקה), אבל אקי קלט את האירוע מהסלון ובא מייד לדלת, וכשראה את שק היוטה על גבו של הרוסי אורו עיניו, והוא מייד תיחקר אותו אם יש לו משהו טוב למכור.

לא עבר רגע והם התיישבו להם על הארץ, שכם אל שכם, שמחים וטובי-לב כמו אחים אבודים שמצאו זה את זה אחרי חמישים שנה, הרוסי שטח את כל מרכולתו על רצפת הכניסה שלא מזמן שטפתי, ואקי בדק בחמדה כל פחית עבשה שבוודאי בישלו בה בורשט מיליוני פעמים במאה הקודמת, כל תער משומש ששימש את ד"ר זיוואגו, כל טרנזיסטור מקולקל מעודפי הקומסומול, כל מצלמת זורקי חורקת ששימשה את צלמי המהפכה החרוצים, וכמובן, את אותו צרור בובות בבושקה מייגעות – ואת זה אני אומרת מבלי לפגוע באחינו העולים החדשים מרוסיה, ירחם עליהם השם.

את ודאי מבינה עכשיו באיזה בית-נכאות אני נאלצת לחיות! איפה הסלון הדני בגווני שמנת מרגיעים עם כתמי בורדו ואוקר פה ושם, ההוא שתוארת מדמיוןך שונא הבורגנים לפני כמה וכמה מיילים, ואיפה הסלון שלי, שמרוב ענתיקות מכל שוקי הפשפשים באירופה, הוא מסריח כמו חדרה של הזונה הבלה מ"כל החיים לפניו". לפעמים נדמה לי שבעוד שנייה היא תדדה מהחדר השני, מסריחה פרפום זול מקילומטר, תתיישב ליד הקמין ותשתעל בתערובת משובשת של צרפתית-רוסית נבוקובית.

היום כבר לא אכפת לי. למדתי לחיות עם זה. הבנתי שאם אני רוצה שלום-בית (איזה ביטוי ארוור!), אני צריכה לתת לו לקנות את כל העולם ואשתו, אם זה מה שעושה לו את זה. וזה עושה לו, אין מה לדבר! אחרי כל קנייה כזו אקף הוא לביא במיטה. שמת לב שגברים מזיינים בהרבה יותר מרץ ותאוה אחרי הצלחה כספית או מקצועית? זה כאילו שלא אותך הם מזיינים, אלא את ההצלחה. או את יריביהם, לכי תדעי מה יש להם עמוק בצ'פים של המוח. המיטה כמעט נשברת בזיון כזה. כאילו שכל האנרגיה האצורה בגופם בעקבות העסקה המוצלחת העלייה בדרגה ההצלחה במבחן\בעסקת המניות\בהנפקה לבורסה – נשפכת בתוכך. מסתבר שאת בסך הכול כלי לפריקת לחצים.

ולא סיפרת לי עדיין על הבחור שלך.

מתה לשמוע, רונית.

רונית,

סיפרתי לך שיש לי קטע פסיכוסוריאליסטי עם ריחות? זה משהו כמעט מיסטי. ריחות שונים ומשונים, על תבליניהם וגווניהם הספציפיים, יכולים לעלות באפי באופן מוחשי לחלוטין גם אם מושא הריח איננו בטווח ראייתי. כשתוארת לי את הסלון שלך – זה שדמיינתי אותו שטנץ קריית-אוונו והתגלה למרבה הזוועה כמוזיאון לגרוטאות של זונות וקלושרים מתחילת המאה, נשבעת לך, בא אל אפי ריח עובש מעופש ומאובק! מסכנה, בחיי, אבל כל אחד והבחירות שלו. והאקף הזה שלך? למרות שלדברייך עומד לו מפטיפון נאצי או ממכונת גילוח מהאינקוויזיציה (בכל זאת עדיף על ויאגרה, לא?) – נשמע לי יותר ויותר טיפוס מסקרן! אולי זה באמת רעיון לא רע לעשות היכרות בינינו מתי שהוא? הוא הרי אוהב אמניות.

טוב, סליחה שמשכתי זמן. אני יודעת שאת סקרנית לגבי "הבחור שלי". (נשימה. עוד נשימה). אני

מתחילה.

מממ... אולי תעשי לך כוס קפה? אני פה. מחכה. יש לי זמן.

טוב.

אורי - פרק א':

הפעם האחרונה שראיתי אותו היתה בחורף. ירד גשם רגזני, ואני התקוטטתי עם המטרייה הטפשית שהתהפכה כל הזמן. עמדתי במעבר חציה רועדת מקור, עם מעיל הגשם האדום שלי שאני נורא אוהבת (מתנה מצרפת, מדוליש), מחכה שיתחלף סוף-סוף לירוק. אחרי שטבלתי את הגפרורים יפה-יפה במים שמילאו את כל שולי הכביש, והגרביים היו כבר רטובות לגמרי (מה שתמיד עושה חמים-נעים), אני רואה אותו, את אורי!

מרב התרגשות יצאה לי צווחה בקול ערב כעורב: "אורי!!" כל כך שמחתי לראות אותן.
אורי שתק. אחרי שנייה הוא העלה את החיך המפורסם שלו, שמסדר לו קמטים הורסים ליד
העיניים, ואני השרמוטה, ללא כל מצפון נראה לעין, לקחתי אותו ביד היישר לבית-הקפה הקרוב.
כמה שנים לפני כן, בעודי גוחנת בספריית הווידיאו לעבר מדף הסרטים המוזיקליים, מחפשת בקריז
את "צלילי המוזיקה" כדי לצפות בו בפעם השבעים ושמונה בערך (וכל מה שמצאתי היה את "גריז"
המטופש), אני חשה מעיכה איומה של כף ידי, כאילו עלה עליה סמי-טריילר. שאגתי "איה!" וראיתי
שמדובר בנעל טרקטורית עבה במיוחד, שלקחה רברס במהירות.

"אוי, סליחה! אני נורא מצטער, דרכתי עלייך," אומר קול מאוד סימפטי. אני מרימה את עיני
ומסמיקה כמו ג'ולי אנדריוז. "אתה נורמלי, למה לדרוך על ידיים של אנשים?"
"תגידי תודה שזאת נעל שמאל. ימין דרכה על חרא של כלב לפני שנייה," הוא אומר, מנסה
להצחיק אותי ומצליח, המניוק.

"תודה," אני אומרת, מחזיקה עם השיניים את השפתיים, שלא יבצבץ לו חיך עוועים מסגיר לב
יהודי.

"אפשר לראות מה הנזק?" הוא שואל, ונוטל בחן ובחמימות את כף ידי המרוטה. ואז הוא מכסה
עליה עם זו שלו. "עוד כואב?"

אני מהנהנת. עיני כבר בעיצומו של תהליך היפנוטי, כמו הנחש מ"ספר הג'ונגל". תוך כדי כחכוך
גרונ ענוג אני אומרת לו: "אהם!... אני צריכה קפה..."

"קפה!" הוא נזעק, "בטח, בטח."

אני פוסעת לצידו ולבי הולם: בום שגדגדגבום! בום שגדגדגבום! מזמן לא ראיתי מישהו כמוהו.
כלומר, השילוב הקטלני הזה בין גופו הארוך, השרירי והחזק והפנים האלה, עם העיניים החומות,
הפה הקטן והאף הגרנדיזי, שבקעה מהן הבעה כובשת עולם של טוב וחוכמה. כשישבנו לשתות
קפה, הגיעה המבוכה כמו עננה סדיסטית, ונעמדה מעלינו לבחון איך אנחנו מתפקדים במצבי חירום.
אורי לא נתן לה למחוק את החיך מהפנים הסימטריות שלו. אבל אני, כפי שכבר סיפרתי לך, במצבי
לחץ מלהגת בטמטומית רהוטה, ממלאת שתיקות מעיקות במתן אינפורמציה מביכה על עצמי בעבר
ובהווה, מתלהמת בנאומים חוצבי להבות על התרבות הישראלית לאן, וכו' וכו'.

בסיטואציה הנוכחית – ראוי להודות על האמת - לא סתמתי את הפה לרגע. כל מה שרציתי היה
ששוב, כמו מקודם, הגבר המקסים הזה יחפון את כף ידי בשתי ידי. כשקמתי לשירותים הוא שלח
את רגליו הארוכות קדימה בשביל לתת להן מקום, וכשחזרתי ולא ראיתי שום דבר מרב התרגשות,
למעט פרצופו הנהדר, מעדתי ברוב שלומיאליות, מה שחשף את התחת שלי לעיני כל היושבים.
(לבשתי חוטיני, כרגיל).

בימים כתיקונם, ועל מישהו אחר, זה יכול היה להיות מראה די משמח ומבדח. אבל אני הרגשתי
איום ונורא, מפודחת אול אובר זה פלייס, אז מילמלתי משהו ססגוני בערבית מדוברת וקירטעתי
החוצה. אורי דלק אחרי. (סוף-סוף הזדמנות להשתמש בביטוי המצוין הזה).

"חכי," הוא התנשף בקול נכאים, "חכי רגע, אוליב. אני לא מאמין לנזקים שאני עושה לך." (הוא לא
ידע שזה שום-כלום לעומת מה שיבוא בהמשך).

אז סתמתי את הפה, והוא ליווה אותי הביתה. כשעלינו במדרגות הייתי מודעת היטב לעובדה
שישבני נחשף בשנית, וחשבתי מה הוא חושב עליו. לא ייתכן שהוא אדיש. במטבח, כשעמדתי (עדיין

בשתיקה) להכין לנו תה, הוא התכופף אלי, תפס בעדינות את סנטרי, הרים את פני הירח ונישק כאילו אין מחר.

אוי רונית, זו היתה נשיקה מ"סיפורי אלף לילה ולילה"! הלשון המתוקה שלו גמעה את שלי לאט-לאט, משמיטת קרקע (ובלי סאונד אפקט של מצמוצים). כשהוא נישק לי את הצוואר כבר הייתי שלולית גנוזה, וכשהוא ליטף לי את הגוף ואמר שאני "דובונות אכפת לי" שלו, כבר הייתי מאוהבת בו ללא חת. לא יכולתי שלא לטרוף אותו, עם העור החמים (נטול השערות בגב! הו-אה!) והאפטרשייב הנהדר בבתי השחי.

שעות הוא מיזמז אותי, שעות. טרף אותי חיים. וליטף, כשכל הזמן הוא מביט בי מחויך, מה שמאוד הלם אותו, בגלל הקמטים הקטנים ליד העיניים. רק לפנות בוקר הוא נכנס לתוכי, כל הדרך לתוך הבטן לתוך הנשמה לתוך הלב.

זהו, זה היה הלילה הראשון. אחריו באו עוד הרבה לילות כאלה, שבהם התחשק לי להמיס אותו מתחת ללשון.

אבל כמו שאת יודעת (אה, אולי את לא יודעת) החיים דינמיים. ההמשך היה משובץ בבוחני פתע, ואני לא התכוננתי ל'שיעור'.
אוליב.

יו אוליב,

איזה רומן-רומנטי! תוציאי, תוציאי לי את העיניים, למה לא. טוב שאת לא יכולה לראות דרך המחשב איך הורקתי מקנאה. כמה טוב לכן, הרווקות. מיכין מי ורדים ולילותיכן סוגים בשושנים. אנחנו הבנות הנשואות יכולות רק לחלום על דברים כאלה. אצלנו במחלקה יש רוב מכריע לנשואות, עוד כמה גרושות, ובעצם נשאר רק שלוש רווקות, וגם הן מתות ל... המילה המגונה הזאת.

בשנים האחרונות היו אצלנו לא פחות מחמש-עשרה חתונות, מה שאומר הכבדה רצינית על הארנק. אז עשינו תורנות מתנות, ובכל פעם מישהי אחרת קונה מתנה גדולה בשם כל המחלקה. ככה הבאנו כמה מקררי ענק, מקפיאים משוכללים, תנורי טורבו, קיטורוני טורבו, מדיחים, שואבי אבק, אפילו קנינו פעם למישהי שבוע דה-לוקס על ספינת אהבה מסביב לים התיכון, עם עגינה ב'קלאב-מד' בסרדיניה.

בשבוע הבא עוד רווקה משלנו נפרדת מעולם הרווקות הסוער שאת מתארת, כדי לתבוע במי המדמנה של השירותים. הן חושבות שזה בילוי ביג-טיים, נישואים. שהבעלונצ'יק שלהן יישא אותן על כפיים כל החיים, ובשארית אונו ינגב כלים ויעשה ווקס לרצפה. טוב שאת, אוליביה דה-האבילנד, הבנת את השקר והרמייה, את אחיזת העיניים של עיתוני 'לאישה', והכנסת לעצמך טוב-טוב לראש שאישה בגפה וטוב לה. גם אני, בגלגול הבא, אדע טוב-טוב במה לבחור.

ואה-פרופו בעלים. אקיי מיודענו עושה לי לאחרונה ביג צורעס. האמת שזה בכלל לא מצחיק. אני לא יודעת למה אני מנסה להתבדח, כשכל מה שבא לי זה לבכות.

לבכות, כי זה לא קשור אלי. אני יכולה להתמודד עם גחמותיו של חובב הענתיקות שלי. לבכות, כי זה קשור בנועה, בעתידה, בחיים שלה. אני כל כך מודאגת. היא התייצבה מולנו השבוע והכריזה

שהיא לא ממשיכה לשמינית. היא רוצה שנחתום לה על התחייבות ללשכת גיוס שהיא תחזור לשירות במועד, ומייד בסוף הקיץ היא תיסע לשנה למזרח לחפש את עצמה.

אני, דבר ראשון, הכרזתי וטו. מה פתאום להפסיק תיכון לפני הבגרות? ומה פתאום, ומי הכניס לה לראש היפה, את הודו? בחיי, הודו! תיכף היא תגיד שהיא נוסעת לירח!

אמרתי שאני את ההסכמה שלי אתן על גופתי המתה. מייד התחילו צרחות ובכיות מהגיהנום. אקי, כרגיל, שכב בסוטול על הספה כמו פסל של בודהה, ולא התערב במלחמת העולם השלישית שפרצה בזעם קדוש בסלון שלי. רק כשנגחתי בכתפו כמעט באלימות, הוא פתח את הפה ואמר: "מה יש לך? תעזבי את הילדה."

"בכלל שמעת מה היא מתכננת לבצע בפרוטות שאתה מרוויח?" זעקתי.

"זה לא הנסף שלכם, זה כסף שלי," מחתה נועה. "אני אעבוד כל הקיץ במלצרות ואאסוף בוחטה בשביל הטיול במזרח."

"נראה לך???" בשלב זה כבר צרחתי את שארית נשמותי.

"אבא, תגיד לה!" צרחה נועה.

ה"אבא תגיד לה" הוא שהקים סוף-סוף את אקי הקדוש מהספה. (אר-נובו, רוקוקו, או השד-יודע-מה, שהוא קנה באנגליה אצל מסכנה אחת שמכרה את כל תכולת דירתה לפני צו עיקול).

"אמרתי לך לעזוב את הילדה," פלט אקי בלאות.

"מעניין אותך בכלל מה קורה לילדה שלך, שאתה נזכר להתערב?" חתכתי.

"את," פנה אקי לנועה בקול שלפני הסערה, "צאי מכאן עכשיו. לכי להתאמן קצת בפסנתר. אני רוצה לדבר עם אימא. ואת, גברת נכבדה," פנה אלי, "תישארי פה ותשמעי מה יש לי להגיד לך. ואני מציע לך לפתוח את האוזניים האטומות שלך טוב-טוב, אחרת יהיה כאן רע."

"אתה מאיים?" שאלתי בקול הכי שקט שלי.

"למה מאיים?" כך אקי האנין.

"שתדווח לי בזמן, שאספיק לקרוא למשטרה," כך אני.

"תפסיקי כבר, את וההתחמיות שלך," אמר אקי בשאט-נפש. "אני מבקש שתקשיבי לי עכשיו כמו בנאדם מבוגר ולא כמו מתבגרת היסטורית. את לא הבת שלך, את לא בגיל שלה, אז את תגייסי עכשיו את שארית ההיגיון שנותרה בך כדי לטפל במצב בהיגיון."

"בהיגיון?!" צרחתי. "בהיגיון?! אתה מדבר על היגיון? מי כאן מבזבז את פרוטותיו העלובות על מיטות ברזל חלודות מימי המנד"ט? מי קונה את כל שאריות המכרזים של ההוצאה לפועל?"

"את שלא תדברי לי על בזבזים, גיברת מכינרת. מי, אני שואל, מי קונה כל היום תכשיטי זהב? מי עשתה מנוי בבורסת התכשיטים? ואני כבר לא מדבר-" וכאן חששתי שעוד דקה הוא בטרנזיט לאיכילוב, "על הממון הרב שאני עושה בעמל רב, שמבזבז על כל קרטל הקוסמטיקה של הסופרפארם."

"מה זה קשור לנועה?"

"זה לא קשור," הפליט אקי בכעס.

"אז מה אתה רוצה להגיד?"

"אני לא רוצה להגיד. אני מודיע לך שאנחנו לא נתערב לילדה בחיים, ולא נתכנן לה את העתיד, כי אז את תשיגי את ההפך ממה שאנחנו רוצים."

"ומה אנחנו רוצים?"

"אנחנו רוצים אותה לצידנו. אנחנו רוצים שהיא לא תברח מהבית בגלל שאימא שלה מבלבלת לה את הביצים. זה מה שאנחנו רוצים. את זה את מבינה, גברת נכבדה?"
"אדון נכבד," כאן כבר ממש פקעה סבלנותי לנוכח פרקליטם האציל של בני הטיפש-עשרה. "כל הכבוד על הנאום המחכים, אבל לא בביתי ולא על חשבון ילדי. את רעיונותיך הליברליים הנאצלים תיישם במקום אחר. למשל," וכאן כבר ממש החלטתי להיות קלפטע עד הסוף המר: "אצל המאהבות שלך."

"???"

"???"

בשלב זה הופנו מבטי האשמה משני הכיוונים, שלאחריהם נטרקו ברעם היסטרי כמה דלתות פיתוחים צרפתיים.

לא שאחר כך התבהרו הדברים.

מאוחר יותר, בשיחה חורקת במיטה זוגית עוד יותר חורקת, שנמשכה עמוק לתוך הלילה, הוא לחץ ולחץ ולחץ, עד שכמעט נתתי את הסכמתי לנסיעתה ההזויה. לא אמרתי "כן" סופי, אבל גם לא "לא" סופי, ומבחינת אקני זה ניצחון אחד בדרך אל הבנק.

זה הרג אותי. עד הרגע זה הורג אותי. זה שורף לי את המעיים. וזה מזכיר לי, אלילי לי, איך זה היה בדיוק ככה כשאני הייתי בת שבע-עשרה, וכשאבא שלי היה נוהג בדיוק ככה, בוויכוחים מרים עם אימא, שבסיומם היא הלכה לבכות בשקט במרפסת, מאחורי התריסים המוגפים למחצה.

אז, כשהמצב היה הפוך, כשאני הייתי בת שבע-עשרה מרדנית ואימי היתה הקלפטע, שמחתי שאבא נזעק להגנתי ונותן לי רשות לעשות את כל העולה על רוחי. בדיוק כמו אקני. אם אני לא אפקח לרגע על המצב, הוא ייתן להם ללקק גלידה ולאכול במבה כל היום, ולעולם לא ללכת לישון. כל מה שחשוב לו זה להיות סחבק של הילדים. הוא משוכנע שהוא נוהג בחוכמה, בהגינות, באדיבות, כי גם ילדים הם בני-אדם קטנים שצריך לכבד. לכבד כן, אני אומרת, אבל באיזה מחיר? מה עם קצת גבולות? איך נדע שאנחנו לא טובעים, ותוך כדי כך מטביעים גם אותם, מרוב טוב-לב ליברלי? מה נעשה עם ילדים מגודלים שמנפסים כל היום על הספה ורוקדים במועדונים? זה יהיה טוב לך, אני שואלת אותך תשובה, אגב, לא קיבלתי ממנו עד היום. הוא אוטם אוזניים כמו אבא שלי.

לפעמים בלילות לא הצלחתי להירדם כששמעתי את הוויכוחים הכבושים והמרים שלהם. המנטרה שחזרה על עצמה, בלאדינו שהבנתי ברבות השנים, היתה: "דָּשָׁה לָהּ, תעזבי אותה." ותמיד ידעתי שמדובר בי או באחותי.

אין מה לדבר, הוא היה רחמן בן רחמן, אבא שלי. ובאמת שאין לי שום דבר נגדו. אני מודה שאהבתי אותו הרבה יותר מאשר את אימא. אבל לולא היא השליטה מעט משמעת בכאוס הרומנטי שהוא הנהיג ביד ברזל (בטח, איתנו, נסיכותי, הוא היה יכול להיות רך כחמאה, רק לא עם אימא. היא ספגה את מיטב הרפרטואר של לשונו הארסית, לא יום ולא יומיים אלא רוב ימות השנה) – אז אני לא יודעת מה היה יוצא ממני. אולי הייתי מתגוללת היום ברחוב 60 עם מחט נעוצה עמוק בזרוע. אולי הייתי גומרת בפונה, מתולעת ומדמדמת כמו רינה שני. אז על הודו הוא מדבר לי?!

כשהוא היה מפליט את "הדשה לה" הקדוש שלו, אני הייתי נרגעת ומתמלאת שמחה כי ידעתי שעכשיו כלום לא יעזור לאימא, שתבכה עד מחר מול התריסים שלה! רק כשגידלתי בעצמי ילדים, הבנתי מה בדיוק קרה שם. סרחון עצום עלה פתאום באפי! איזו כפיות טובה שמנסים לכפר עליה פעם בשנה ביום המזויף הזה, "יום האם". זו הטובה? זו הברכה? איזו קרנפיות! מי, מי מאכיל? מי מנקה? מי מקפיד שהילדים יעשו שיעורים ולא יישארו בורים גמורים? מי דואג שהבנות לא ייכנסו להריון עם כל ארחי-פרחי שחולף בשכונה? למי יש מספיק דיגניטי לעמוד בפרץ מול צווחות ותחנונים של מתבגרים זבי-חוטם?

נו, טוב, כנראה שלא היה לה מספיק כוח, לאימא שלי. בדרך הארוכה גם היא התעייפה, או שהתייאשה, והניחה לו להשליט בבית את הכאוס הליברלי הנשגב, החביב כל כך, כך שמעתי, על ההורים בני הדור החדש.

פעם, בשבת, הוא לקח אותנו לים. אימא נשארה בבית. ידעתי שזה לא בגלל "הבעיות הנשיות החדשות", כמו שלחש אבא ספק בצחוק ספק בגועל, אלא פשוט מפני שלא בא לה לראות את הפרצוף שלו לכמה שעות טובות, ורצוי עד הלילה.

צחקנו, נהנינו, חפרנו בורות, שיחקנו מטקות, השתכשכנו בגלים הקטנים שהתאבדו בקו המים, ואז אחותי נשארה על החוף לשחק עם הילדים ועם החברים המבוגרים של ההורים, ואני נכנסתי עם אבא למים. היה נורא נעים להשתכשך איתו, והוא גם סיפר לי סיפורים יפים ולפעמים ניענע אותי בתוך המים ועשה לי מצוף מזרועותיו, כדי שאוכל כאילו לשחות, כי בעצם לא ידעתי עדיין לשחות.

באיזה שהוא שלב נכנס גם החבר שלו למים, והם התחילו לדבר ולדבר ולדבר, ואני המשכתי להשתכשך לצידם. לאט-לאט הרגשתי שהמים מתחילים לטפס לי עד לפה, ואז עד לאף, ולרגעים טבל כל ראשי במים. חירחירתי לאבא, מנסה להסב את תשומת ליבו למצוקתי, אבל הוא רק אמר: "מה קרה, רונית? תכף הולכים", והמשיך לדבר עסקים עם האבא השני. ושוב הרגשתי שהמים הולכים ומטביעים אותי, ושוב צווחתי בקול קטן לאבא, שהמשיך לקשקש שאננות עם האבא השני. ושניהם לא שמו לב, לא האבא השני ולא אבא שלי, שהיה צריך להגן עלי ולשמור שלא אטבע, שלא אלך לאיבוד, שלא יאונה לי רע.

אני זוכרת את הפחד שמילא אותי ברגע מסוים, כשכבר כמעט הנחתי לעצמי לטבוע כי הרגשתי שאין לי יותר כוח להילחם במים ההולכים וגובהים. הרגשה של פחד וליאות וייאוש, ועלבון עצום על שאבא מתעניין בקשקושים של החבר שלו יותר מאשר בי, בתו הקטנה, משוש חייו, שעומדת לטבוע בכל רגע.

אני עדיין כאן, סוחבת את עצמי ואת צלובי על כתפי, אז את יכולה לתאר לעצמך שלא היתה שם טרגדיה. אבל רגשות בגידה קשה למחוק, אפילו בגיל ארבעים. שלך, רונית.

אוי רונית,

לא תאמיני. אתמול הייתי במסיבה מהסרטים! ואני מתכוונת ממש מ-ה-ס-ר-ט-י-ם. התקשר אלי איזה יחצ"ן רירי ובאלו המילים, רונית, נשבעת לך בתשע נשמותיו של שומאכר, הזמין אותי: "אני מדבר עם אוליב?..."

שתיקה מצדי.

"כאן מושון לב."

כאן הייתי אמורה לומר: "היי, אהלן, מה נשמע." אבל לא היה לי צל של מושג מי הוא, אז שאלתי: "מי?"

מהעבר השני נשמע צחקוק של צבוע בראותו פגר טרי. "מושון לב, מפגרת. אני מעריץ גדול שלך... מה את עושה בחמישי הקרוב, מאמי?" הוא שואל בקולה הנוזלי של אם כל הצלופחים. מאמי, אחוזת גועל, עונה שהיא לא יודעת.

"אז את באה לקוקטייל-פארטי לכבוד הסרט החדש של חגי חובב! אנד איי וונט טייק נו פור אן אנסר, מאמי. תבואי. יהיו שם כל ההוז אנד הוז, קטרינג של ה'טוש', אלכוהול, אקסטות. כל הגודיס. וזה גם במקום חלומי. אז את באה?"

לא יכולתי לסרב, נכון? אז שאלתי שמלת מיני קטלנית מוויי, חברה שלי, שמעצבת בגדים מטורפים למידות קטנות מטורפות, והגעתי לוויולה מדהימה בכפר שמריהו, ככה, סוליקו. (עלה על דעתי להזמין את מגד, אבל לא הצלחתי בשום פנים ואופן לדמיין אותו מרגיש שם בנוח).

כבר שירדתי מהמונית אפף אותי ריח רענן-אפל-ג'ונגלי-רוק-כהה. לרגע חשדתי שהגעתי בטעות למסיבה לכבוד כריתתו של יער הגשם האחרון. אני מדדה לתוך החצר על עקבי העשרים סנטימטרים שלי, ורואה צמחייה טרופית ואלפי גחליליות מנצנצות מהענפים. רק מקרוב ראיתי שאלו סתם מנורות זעירות.

הרגשתי כמעט כמו עליזה בארץ הפלאות החודרת לארץ הליליפוטים, כשהופסל'ה – שלושה צלמים, פלוס יצור שנראה כמו אביה הרוחני של התמנונה קסלר, הגיחו מהג'ונגל ואיגפו אותי מהצדדים.

"אוליב!!! אבא תמנן הושיט לי יד. "מושון. מושון לב!"

יד לחה ורכה כמו... (נכון!) צלופח! קליק-קליק ושוב קליק. מצלמים אותי מחובקת עם התמנן האב. אבל את האמת? ממש לא אכפת לי. אז הוא רירי ומבחיל, אז מה. הגעתי למקום חדש, מרתק, ו...אה...???. זאת לא...אה...? ג'וליה רוברטס???

"מה היא עושה כאן?" אני שואלת גברבר אטרקטיבי שנשען על הבר בקוליות.

"השתתפה בסרט... אגב, אני רפי טולדו, המפיק."

"אוליב."

"יודע. רוצה להכיר אותה?"

עורכים היכרות ביני לבין ג'וליה. מספרים לה שאני אמנית קונטרברסלית אקסטרורטרית מהחשובות שפועלות היום בארץ. ג'וליה ואני לוחצות ידיים. היא מחייכת את החיוך הטרויאני שהשיק מיליוני דולרים. יש לה, בעזרת השן, שיניים מהודרות ורבות, מסודרות באופן מושלם בתוך שפתיים גדולות, חבוטות מעט, צבועות בליפסטיק עדנדן. הקומפלקס ממוקם בתוך פרצופון קטן ורזה שמזכיר עכבר מרהיב. גם אני רוצה חיוך ג'ולייטי כזה, אז אני מוצאת את עצמי מחייכת חיוך-מרפסת, וככה,

ג'וליה ואני, שיניים מושלמות מול שיניים צהבהבות, מנהלות שיחונת על התרשמותה מציון, ארץ זבת חלב ודם. איזו פרסונה מרשימה!!!

ג'וליה נראית מד-הים. בגלל הצילומים שהתקיימו בים המלח היא שזופה, יש לה עור בוהק ושחום, בדיוק כמו זה שרציתי שיהיה לי כשהייתי בת שלוש-עשרה והשתזפתי לבזוקה צלוי. (רק אחר כך מגלה את אוזני המאפרת מהטלוויזיה, שזה לא שמש ציונית ביצעה בה אלא מייק-אפ חדש שגם לי נורא כדאי לקנות.)

בשביעות רצון עילאית אני חותכת לכיוון הבר, ונתקלת חזיתית בפרונט הפלינאי של איזה סלביט. "אויש..." נושפת המונרואית תוך החזרת מחשופה הסורר למקומו, בואכה הפופיק: "למה את לא מסתכלת לאיפה שאת הולכת?" אבל כשהיא מרימה את עיני הברבי, היא צוחחת: "יו... את לא ההיא? נו... זאתי שכיסחה ת'צורה לאיזה מנהלת מוזיאון? את מה זה מ-גניבה. דווקא אחלה כוסית." היא קוראת לאסקורט שלה, אחד קרח ומחויט עם משקפיים עגולים, ועורכת בינינו הכרה: "תכירי, קוטי אביגור, מ'אביגור- שרנסקי-קורן, וזאת... יו, איך קוראים לך מאמי? ברח לי מהראש, איזה פדיחה. אני מה-זה מסטולה... נו, שם של סרט מצויר."

"מאמא קס, "אני עונה וחושפת חיוך-מרפסת.

"מי?" פוערת הפרתית עיניים מצויצות.

"לא'משנה".

הבלונד בוהה בי זגוגיתית, אבל קותית דווקא נורא משועשעית. "מאמא קס! חה-חה-חה! טוב, טוב..." הוא נואק מצחוק ומבקש כרטיס-ביקור. "כל מה שאת צריכה, "הוא מגלח אותי בעין מקצועית, "זה הלבנה ושיוף. לא היית אומרת, מאמי?" הוא שואל את עצת הבלונד שמהנהנת בטירוף. מסתבר שהמשרד עובד עכשיו על קמפיין מאוד שושן, והוא, תראי איזה צירוף מקרים, חשב עלי לתפקיד הראשי! רק שלא אשכח לטפל בשיניים, טוב, מאמי? דנית תרים אלי טלפון תוך כמה ימים לתאם פגישה.

"וואו! שמעת?" אני שואגת לתוך האוזן (אה... מה זה? שערות? איכ... של רפי המפיק.

"שיחקת אותה אוליב, "אומר רפ-הגירו כשבכל אישון שלו מרצדת בחורה ערומה: "אם קוטי חשב עלייך זה אומר שאת אין, בייבי. תוכלי לגרד איזה חמישים, שישים אלף." (חבל, חבל שיש לו שערות באוזניים. אם באוזן נפלה שלהבת, מה יגידו אזובי הגב?)

רפ-הגירו דואג לי לשמפניה חדשה בכל פעם שמתאדה לי אחת. אנחנו צוללים טנדו לכיוון הבופה, ואני נדלקת על השזיפים הממולאים בכבד אווז, טורפת אותם בזה אחר זה ונהנית מכל רגע. ליד בר הקוקטיילים, השעיר לעזאזל עורך לי היכרות עם הקאסטים של כל תוכניות הטלוויזיה המובילות, שמתאבדים בזלילת כולוסטרול וטריגליצורידים און-דה-האוז. בפניה עומדת עיתונאית צמרת ובולסת קוביות חמאה בהנאה מזוכיסטית משונה, בולסת ובולסת כאילו לא אכלה שבעים שנה. והנה מגיח גם הבדחן הרדיואקטיבי מ'היי-גיא! הוא שועט אלי ומדביק לי נשיקה על כל לחי. אנחנו הרי כבר סחבקים.

פתאום אני שומעת טטטט-טטטט! טטטט-טטטט! שכמעט עושה לי חור פרמננטי בעור התוף. רקדנית בטן מגיחה משום מקום, עדויה במצלצלים, צמידים וצמיגים מוזהבים כעיניו של אללה על ספידים. היא מרטיטה אגן ים-תיכוני לרווחת הים התיכון כולו, ולחרדתי נדמית כצוללת לקראתי

בענטוז פראי. אני, הקרש עם הסנדות, נשתלת במקום, מה שמאתגר אף יותר את פאטימה, בראותה את פאטימה, אחותה האנורקסית האבודה ממצריים התיכונה.

פאטימה כורכת צעיף חרוזים סביב צוואר הקיסם שלי, ומעודדת אותי לקום ולרטוט ביחד איתה. הקרש קמה, מבוסמת כלוט, מודעת היטב לכך שהאגנה, בתזוזתו ימינה, דוקר את רפי ובתזוזתו שמאלה דוקר את הרקדנית הדשנה. וכולם מסביב כפיים-כפיים. רפי כבר קצת נוגע בי פה ושם, ואני נמרחת עליו בכיף וכורכת את רגלי סביבו. (עוד קליק. מה אכפת לי.) הרקדנית מתאדה לכיוונו של איזה פרצוף מוכר במעומעם, אולי איזה שר לשעבר ממפלגת הימין, והולכת לרקוד בחיקו, לשמחת חלציו המזדקנים. בינתיים, אני ורפי בחצר. הוא מציע לי מנת חגיגת, ואני - מה 'כפת לי כבר - חוגגת! מסובבת, מחוזרת, מרוממת, חוזרת הביתה בשלוש לפנות בוקר. לבדי. למרות המניפולציות הכמעט-מצחיקות של רפי, שעושה חיקויים של דודה פולניה.

אה, ועוד יומיים אני מוזמנת לפתיחה של מסעדה חדשה בעין-כרם. לשם כבר אקח את מגד-מגדים. מי יודע, אולי ג'וליה תהיה שם ותתאהב בו על-המקום, מה יש? כרגע הכול נראה לי סוריאליסטי ואפשרי בהחלט.

שלך, ונוס דה-מילו

אוליב, אוליב, אוליב!

אני כבר לא מכירה אותך! איפה האומנית הזועמת, שונאת הזיופים והליקוקים שהכרתי פעם? בקרוב כבר לא תירקי לכיוון שלנו, בני-האדם. ומה נגיד אנו, בני-אנוש פעוטים, שפופים וקטנוניים שכמונו? מה נגיד כשתלך מאיתנו אלילית האהבה, אוליב דה-וינצ'י?

אוי, אוליב, אוליב, איך את מוצצת את החיים, ובאיזו תאוה. אבל מה אגיד? בכיף שיהיה לך. אנחנו, בני-התמותה, מבלים בדרכים קונוונציונאליות ואפרוריות בהרבה, מקסימום בקפה. אה, א-פרופו קפה. השבוע עבר עלי בדממה רועמת. אקי ואני לא מדברים מאז מקרה נועה, שבסופו של דבר הסתיים בנצחוני המוחץ. הילדה לא תיסע - לא להודו, לא לטימבוקטו, מצדי גם לא לפסטיבל המחולות בכרמיאל. אחרי שיחת-נפש שבה הדגמתי לה מה קורה לילדות יפות כמוה בארצות ניכר, קצת הפעלתי לחץ וגם הבטחתי הונדה-ספורט אדומה, היא הסכימה לוותר על החלום הטפשי. למקרה חירום שקלתי לתת לה לקרוא את הסיפור שלי על נערת המועדון המסטולית שגמרה על רצפת השירותים, אבל למזלי הדברים נגמרו בטוב, כך שלא נאלצתי להשתמש בטקטיקות בזוויות.

כתוצאה, אקי החליט על דום-שתיקה. אמר שהוא לא מסכים עם שיטות ההפחדה בסגנון ה'שטהזי' שעשיתי לבתו. (למרות שאני בטוחה שלו הוא השיג את כניעתה, זה היה בסדר. זה שאני השגתי הודנה, זה מה שהרס אותנו!) בכל אופן, כל השבוע עבר עלי בתחושה שאני גרה בבית-קברות. הגדולים נעלמו מהבית כמה שיכלו, והקטנה ביקשה לישון כל ערב אצל חברה אחרת. אתמול נשבר לי מהמצב, אז כשתירזה חברתי היקרה התקשרה כדי שאציל אותה מדייט כושל, הוריתי לה: "אל תזוזי לשום מקום, אני תכף באה! אני כבר אנפנף את הטרדן."

את חייבת לפגוש פעם את תירזה. היא באמת פרסונה מרשימה. גבוהה, יפה, עצמות לחיים, אף מפוסל, מזכירה את השחקנית ג'יין טירניי. יופי קלאסי קריר אך בה בעת עדין ונוגע ללב. משהו-משהו

האישה הזאת. וגם חכמה פחד. היא גנטיקאית, מוזמנת להרצאות בכל העולם, שואלים את פיה, דמות הזדהות פאר-אקסלנס לכל הנשים באשר הן.

ומה? עדיין רווקה. חורשת דייטים כמו שאני חורשת אתרי סקס. כבר סיפרתי לך על הטרגדיה שלה? איך איבדה את אהוב נעוריה בלבנון? הם היו ה-זוג של התיכון, לקנאת כולם, אבל כעבור כמה שנים הוא היה שלושה מטרים עמוד באדמה, והיא הפיצה את חוכמת ישראל בגלות. אחרי שגמרה להתאבל, נסעה ללמוד בחו"ל. כשחזרה עם תואר דוקטור, ועדיין היה סיכוי קלוש שתתחתן, הוריה רשמו אותה לכל סוכנות שידוכים אפשרית, לכל טיול פנויים-פנויות, רצו לכל מקובל ולכל פותחת בקפה. הללו הציצו בתמונה של הכוכבת ההוליוודית, ומייד סיכמו שהבחורה בררנית מדי. שתפסיק כבר לחפש את הנסיך על הסוס הלבן, כי גם סוס אפור זה בסדר. אבל הלב השבור סירב להתאחות, ככה שלא עזרו שום לחשים ושיקויים של הבאבא סאלי.

עכשיו היא יושבת בקפה, מול בחור שנראה כמו אחרי תאונה, הכלאה משונה בין הציורים של מודליאני ופרנסיס דרייק.

נכנסתי פנימה בתנופה, ניגשתי לשולחן שלהם ופרצתי בצווחת שמחה: "יו, תירצה, כמה שנים!" כאילו קיבלה אות ממני, פערה תירצה עיניים כחולות ענקיות וצרחת גם היא: "יו, רונית, כמה שנים!"

"זה פשוט לא להאמין!" אמרתי, והפניתי מבט רב משמעות לתאונה האקולוגית הקרויה הבחור מהדייט.

"אז אתה הבעל?" שאלתי קוממיות יכנעית. "אני רונית, חברה של תירי מהשומר הצעיר. היינו יחד בהכשרה. נעים מאוד!"

ראו על הבחור שהוא לא מבין מאיפה נפלתי לו. במקום לשכר ולחשש את היפיפייה שמולו, הוא צריך עכשיו להתרכז בשאלותיה הטרחניות של הדודה מפתח-תקווה.

"נעים גם לי," מילמל.

"איזו אישה יש לך, איזו אישה!" צרחת ינטעאית.

"זה... היא... היא לא... אשתי," כיחכח פרצוף הפיצה.

"אוי, סליחה, סליחה, איזו טפשה אני," המשכתי לצווח בעברית צברית. "אבל בטח יש משהו באופק, לא? אתה נראה לי אחד עם ספירת זרע משהו-משהו. אתם בהריון?" המשכתי את ההטרדה עם חיוך של אשמאי זקן מאופרטה זולה.

"לא... מה פתאום... זה רק... פגישה ראשונה," נדהם הבחור, ואז הפנה מבט לתירצתו החד-פעמית: "אבל כמובן שהייתי שמח מאוד ל... להיפגש עוד הרבה-".

"פעמים?" צווחתי. "אח, אני עוד ארקוד בחתונה שלכם! ואת, יפתי," פניתי לתירצה, שראו על פניה שהיא מחניקה את צחוקה ביחד עם הפיפי, "מה איתך? זה יהיה השמיני שלך, לא?" בהתלהבות פניתי שוב לפרצוף נעל הספורט המעונה והשווצתי: "תירצה היא הבחורה היחידה בכל המחזור שהתחתנה שמונה פעמים. ממש אליזבת טיילור."

עכשיו הבחור כבר היה שבז לגמרי.

"ומה?" המשכתי לצווח, "את כל הבנים שלנו היא פיתתה. אחרי שגנבה לי את הבעל זרקת אותי והתחתנה עם בעל של חברה משותפת. וככה עם כל הבנים מהגרעין. בזה אחר זה. סדרתית

הבחורה שלך, סדרתית. כדאי לך להיזהר, "וכאן קרצתי וחיכתי חיוך דודתי מלא רחמים והשתתפות בצערו.

הבחור נאלם דום. (שמת לב שגברים תמיד נאלמים דום? טוב, יש גם את אלה שלא מפסיקים לברבר, ואני חושדת שהם אפילו יותר גרועים. אגב, במשאל "מה עדיף? גבר ניאנדרטלי שלא תוציא ממנו מילה, גם לא באיומי אקדח, לעומת הגבר החדש שלא סותם את הפה ולא מפסיק ל"לל", במי היית בוחרת?)

פתאום הפיצה הפליצה. הס מצחין הושלך מסביב לחרדת הדייט המבוהל, שהציץ בשעון בפאניקה ואמר שהוא חייב להגיע לאימא בזמן כדי להזריק לה אינסולין. ציקצקתי בלשוני ואמרתי: "תמסור לה החלמה מהירה, בעזרת השם."

הבחור עף מהקפה כמו טיל שיגור בליסטי, ושתינו פרצנו בצווחות צחוק, עד שתירצה נאלצה לרוץ לשירותים. כשהיא חזרה שוחחנו לנו בנעימים, ואני שאלתי אותה כיצד, כגנטיקאית מומחית, היא מסבירה את הולדתן של מוטציות כה משונות כמו הבחור שהתכווץ לפני רגע ליד שולחן הדייט. תירצה תיארה בהנאה את תולדות הדייט, מראשיתו הדלוחה מול הקפה הדלוח, עד חצי שעה לאחר מכן, כשפרצתי בסערה לבית-קפה. "את צריכה לקבל את פרס רובינא לשחקנית המצטיינת," שיבחה תירצה.

"ומי ייתן לי, מי?" שאלתי במבטא אידישאי, "אקי? אני אראה ממנו משהו?" ותירצתי שוב פרצה בצחוק ועפה לשירותים.

ככה אנחנו, בנות התמותה, מבלות את שעות הפנאי שלנו. אולי תסדרי גם לנו הזמנה לפגישה עם הרוברטסית? שנראה קצת עולם, שנטבול באור הזרקורים.

שלך, רונית החצרונית.

נ.ב. הבטחת לי את המשכו של הרומן-הרומנטי, ואני ידועה כאחת שגובה הבטחות, תשאלני את אקי.

י-הו רונית,

דיווחים מהשטח:

1. ג'וליה חזרה בשלום ללוס-אנג'לס. היא הזמינה אותי לבקר אותה מתי שהוא כשאקפוץ לסטייטס. אם במקרה את ואקי תהיו בסביבה (שמעתי שיש שם מכירות פומביות מצוינות מהעזבונות של אריק פון-שטרוהיים), אז למה לא, תבואו גם אתם בכיף.

2. שלחו לי הביתה רופא שיניים פסיבי-אקסלוסיבי שמבריק כתרם רק לכוכבים. הוא ביצע בי הלבנה מושלמת ולא לקח גרוש. המשרד שילם.

3. קיבלתי בחינם סט פינוקים לאמבטיה: מברשות משיער סוס-יאור, ספוגים מים-סוף, שמני אמבט מעור של יק, פצפוצי אמבטיה בריחות יער ובמבליק.

ולגבי שאלתך המה-זה אלמנטרית, רונית, איזה בעל-חי אני מעדיפה: ניאנדרטלי שתקן או דברן שמ"לל, אני מעדיפה כמובן את המ"לל. באחד כזה, שמגיע בתודה מראש כרכיכה מבעבעת, אפשר להתעלל ללא נקיפות מצפון, לתלות אותו בסלון בתור שק חבטות ולהוציא עליו את כל הקריז שיש לך

על גברים. באמת, רונית, איזה מין שאלות אלה? עוד לא קלטת, מותק? אין, אין גבר כמו שאנחנו רוצות. היקום עוד לא מוכן לאחד כזה.

מה אנחנו רוצות, את שואלת, מאמי? אנחנו רוצות בעל-חי אינטליגנטי, קו-מו-ני-ק-טי-בי, צריך לאיית? שלא יבהל מכל אוושה לא צפויה. שלא יתכנס לתוך שריון השתיקה ושלא יברח לאנטיפטיה. שיקשיב לנו. שיתחשב בנו. שיהיה גם אסתטי אם אפשר. שיריח טוב. גם זו בקשה גדולה? זה מה שאנחנו רוצות.

אה, מה שמקפיץ אותי בנרב חינני להמשך הסיפור העקוב מדם על אורי. זהירות, הכיני את הממחטות!

אורי – פרק ב':

עברתי לגור אצלו אחרי משהו כמו חודשיים. נגמרה לי השכירות על הדירה המרוהטת והשנואה בבוגרשוב, הרחוב הכי מתועב בעיר. היה זה אך טבעי שאעבור אליו, כי ממילא ישנו יחד כל לילה. העברתי לשם את כל הציוד הכבד שלי (צבעים, מכחולים, בדים, חומרים), והם התווספו לבלגן שלו. סדר מעולם לא היה הצד החזק של אורי, ולמעט הספרים שעמדו כמו חיילים בספרייה הענקית שלו, כל הרהיטים, הניירות, הבגדים, הנעליים ומכשירי החשמל התחכנו אלו באלו, בדיסהרמוניה כעורה.

אבל לי זה לא היה אכפת. מצאתי במרפסת שולחן מתקפל קטן, שאורי לא זכר את קיומו, והנחתי עליו את הציוד: הסטודיו החדש שלי. גודלו היה חצי מטר על מטר. נוח זה לא היה, אבל אמרתי לעצמי: "מה יש אוליב, לו חייתם כמו קלושרים בעלית-גג בפריז, היה לך יותר מקום?" ואוליב המאוהבת עד כלות נשמתה צרודת העבר צרחה בפראות: "מה פתאום!"

אבל כבר בימים הראשונים השתנה משהו. כאילו שעם כניסתי לדירתו נכנסה ללא שום הזמנה גם רוח קרירה. החיוך הכובש שלו קצת נעלם.

"מה יש?" הייתי שואלת אותו, "יש לך מצב-רוח?"

התשובה: המהום מכחיש.

"אני מפריעה...?"

הכחשה המלווה בהבעה נזופה, ואין מבט לעיניים.

טוב, חשבתי, הוא רגיל לחיות לבד, והנה אני באה, משתלטת על המרפסת שלו, על הסייפס הגברי הקדוש – כנראה שעברנו לגור יחד מוקדם מידי. אבל אז הוא היה תופס אותי פתאום, מגלגל אותי על הרצפה בואכה זיוניוני זלילה מטורפים. מסתיים הזלילזיון ואני רוצה להמשיך להשתולל, אבל אורי צריך להכין את ההרצאה שלו למחר, הוא צריך שקט, ריכוז, אה – ושאים לב, הדפים שליד המחשב, המקושקשים האלה? שלא אגע בהם, כי זה הדוקטורט של ידידו ועמיתו, אדי מכנס, "שלקח על עצמו פרוייקט כזה, לערוך השוואה בין דיקרט לניטשה!"

"אה, בטח, בטח. אני אזהר, אני לא אגע." אני מתקפלת כמו מיטת ברזל.

"דיר בלק, אוליב! לפעמים את לא שמה לב איך הידיים המלוכלכות שלך נוגעת בכל דבר."

"אבל יש לך מדפסת," אני מנסה בקול קטן. "אז דף אחד התלכך קצת בצבע, אז מה. רק רציתי

לראות מה כתבת."

ובפעם אחרת: "אז מה חשבת על "כה אמר זרתוסטרה? את מחזיקה מניטשה?"

"מחזיקה, בטח מחזיקה, אלא מה?" בעיה קטנה: אני לא זוכרת כלום מהספר. כלום. חור שחור. קראתי את זה פעם, אבל זה היה לפני המון זמן, כשהייתי בת עשרים, בתקופה הפילוסופית שלי. "אני צריכה לקרוא את זה שוב," אני אומרת לו ומנשקת בעוז את הצוואר המלוח והחם. הוא זז קצת, ממש טיפה, ונותן בי מבט כזה, שיש בו אומנם משהו מן החיוך, אבל רק משהו. שריד.

והיה ערב אחד אצל "העמית", מר אדי המכנס העילוי, שאם הייתי במאית, והיית רואה את הסרט שעשיתי עליו, בטח היית אומרת לי: "אולי, בחיך, עשית ממנו קריקטורה, קלישאה! הלבשת אותו במכנסי קורדרוי חומים! וסוודר כזה עם מעוינים, והפייפ – נו באמת, זה לא אמין!" אבל כזה בדיוק הוא היה, אדי מכנס, שרשור בקורדרוי, ולצידו בילי אשתו, דוקטור לבילוגיה, שעל פניה התנוססה הבעה פרמננטית כאילו היא מריחה משהו מבאיש.

ישבנו בסלון שלהם, המואר באור נגוהות רומנטית של פלורצנט (!) והמרוהט בסגנון שנות השבעים (זאת לפני שהסגנון המכוער להפליא הפך לרטרואופני), ועל שולחן הפורמייקה היו מונחים בייגעלך שמיניות ומיץ פז.

אני יושבת כפופה על צלחת הבייגעלך, מסתכלת על אורי, רואה את שפתי נעות, איך הוא עונה משהו לאדי ולאשתו החמוצה, איך מתפתחת בין שלושתם שיחה ערה על קיומו של האל, במהלכה מוצא אדי לנכון לצטט מדברי דיקרט: "...שכל מה שאומרים הכופרים, בעיקר כדי להמחיש את מציאותו של האל, קשור תמיד, א': במה שמייצרים את האל כבעל הפעולות אנושיות, ב': במה שמייחסים לשכלנו כוח וחוכמה במידה כזו..." בלה-בלה-בלה.

אני שותקת, משתוקקת להשתתף בדיון, לומר משהו מבריק שישתול אותם על ספתם המכוערת, אבל שום דבר לא עולה לי... נו, תחפרי כבר בג'לי האפור הקרוי מוח, הרי תמיד היו לך דעות על אלוהים, יש לך מה להגיד, יא טפשה! ואז היא, גלאי הסרחון, פונה אלי בחביבות של עוגית פטי-בר ושואלת: "ואת, אלונה, את מאמינה באלוהים?"

"כן," אני אומרת, "כלומר, אני לא מאמינה שיש שם בשמיים איש עם זקן ארוך, אבל במהות אלוהית, כן, מאמינה."

תודי, רונית, שלא יכולתי למצוא תשובה יותר קלישאית ורדודה מזו. שלושת המוס-קוטרים חיינו בסלחנות. רציתי לקבור את עצמי חיים בקבר-אחים בשואה. הם חושבים שאני בורה וטפשה. הם, כולל אורי. כולל אורי! תאמיני לי, הוא שם את הצרעה הקסלרית בכיס הקטן.

על כל דבר היתה לו ביקורת: לא זו בלבד שלא פתחתי אפילו ספר אחד מכל מאות ספרי הפילוסופיה שהביטו בי בעינינות מהספרייה, אני גם חסרת סבלנות וסובלנות, אני קולטת אנשים על השנייה הראשונה ומחליטה אם "נאה לי לדבר איתם או לא," אני מעשנת יותר מידי, אוכלת פחות מידי, מתלבשת פרובוקטיבי, "אז אל תתפלאי אחר כך אם זורקים לך הערות ברחוב."

המשבצת היחידה שבה לא היתה לו שום ביקורת עלי היתה בסקס. בתוך המשבצת הזו, שהתרחבה לדרך הלבנים הצהובות, הייתי מלכתו. שם, מקאפו אינטלקטואל הוא הפך למרשמלו לוהט שמעריץ אותי – המדורה שצולה אותו. היו יוצאים ממנו זרמים של חום, התגססויות קסם מחרמנות אלוה ואהבה. האדים ליוו אותי שעות, והעלו על פני חיוך דבילי לגמרי. זה כמובן בתנאי שלא הייתי רואה אותו ביתר הזמן, כי אם יצא שהוא נשאר בבית ולא הלך ללמד באוניברסיטה, מייד היתה נכנסת רוח קרה לתוכו ומקפיאה כל חלקה טובה בדירה הקטנטנה.

זה היה כאילו חייתי עם שני גברים. נהייתי רק בזמן הסקס, ולכן משכתי לשם יותר ויותר, כדי שיהיה לי חם ונעים. הייתי ממיסה אותו לגמרי, כמו שידעתי לעשות.

בחודשים האחרונים לפני הפרידה, אורי ואני כמעט לא דיברנו. רק הזדיינו. בדבקות, באהבה, בשנאה, בצער ובנואשות כמו הזוג המחובק למוות של אגון שילה. ואני כל כך השתוקקתי לחיבוק השני, לזה שצייר קלימט, שמפזזים בו הרמוניה ואהבה שמימיים.

ופתאום איחר לי המחזור. זה לא משהו רגיל אצלי, אז מייד ידעתי. עשיתי בדיקה, קפואה מהתרגשות, והתוצאה היתה חיובית. יש! יש! קפצתי בבית, לא מעלה על דעתי את האפשרות לעשות הפלה. אנחנו מתחננים! סיפרתי לעצמי אגדה ג'ולי אנדריוזית, נעבור דירה, נסדר חדר לתינוק, אורי ימות כשהוא ישמע על זה!

אבל כשסיפרתי לו, מלעלעת מהתרגשות, כשפרצוף הירח מחייך מאוזן לאוזן, הוא לא חייך חזרה אלא נד בראשו. אוי לא. אוי לא.

"את בטוחה?" הוא שאל אותי, מבטו אפור כבטון.

"כן..."

כך, הבוחר שנכנס לחיי כמו שתיארתי לך, שהציף את כל חדרי ליבי באור (סליחה על ההתפייטות), הציף את אותם החדרים, זמן לא רב לאחר מכן – בחרא.

בוקר בהיר אחד, כשהאסימון עדיין תקוע אצלי בוושט, הודעתי לו שזה נגמר. אורי פער עיניים: "מה זאת אומרת?" הוא שאל, "למה?" לא עניתי לו בכלל. מה, הוא לא מבין כלום? "לא, תעני לי." (אחרי הכול מדובר בגבר). "אני אוהב אותך, אולי, אל תעשי לי את זה," הוא התחנן. אבל אני כבר הייתי בדלת. "אוליב!" הוא זעק, ואני בחיים לא שמעתי אותו זועק.

"אוליב... לא..."

ולא ראיתי אותו עד אותו יום גשום, כשסחבתי אותו לקפה. בכלל לא היה אכפת לי שכפות הרגליים שלי כבר סגולות מרוב קור, ואוטוטו עומדות לנשור. רציתי להתחמם בקרבתו (מה שכאמור, מאז ומתמיד היתה אצלי מטרת-העל ביחסינו). רציתי לחמם גם אותו, את הלב שלו שריסקתי לחתיכות עם עזיבתי.

אבל אורי שתק כדרכו, מה שהתניע את הלוע שלי לייצר מילים בכמויות, כשאני צובעת אותן במניפולציות מהגיהינום, או בהתחננויות ילדותיות עם גוון תלתי מרנין, והכל עטוף – שופי איזה קסם – בסגנון קרבה חברי... כאילו, עכשיו אנחנו 'ידידים נורא טובים'. ועל מה מדברים ידידים נורא טובים? אחוקים? על האהבות החדשות בחיינו, כמובן. הוא שתק ושתק, אז אני דיברתי ודיברתי, אפילו התבכיינתי קצת על המאהב החדש שלי, כל מיני בעיות של בינו לבינה, את מבינה.

מוכרים לך קצת הסיפורים ממילים עתיקים? אני הייתי אורי, המאהב הווירטואלי שלך. היה לי כנראה צורך פסיכי להיות הוא. לדבר מתוכו, להבין אותו לעומקו, ואולי, אולי לשים תחבושת היגיינית על רגשות האשם שהיו לי בעקבות העזיבה החדה כתער שלי. זה החיים. אוליביה.

אוליב מתוקה,

למה, למה אנחנו תמיד חושבות שנצליח להציל, לתקן, לרפא? הרי אם זה על-פנים, זה על-הפנים. מה ישתנה? מה יקרה? פתאום תצליחי לשנות אותו? פתאום הוא ירקוד לך סמבה במיטה? פתאום ינשק את כל הגוף נשיקות קטנות תמות? פתאום תחשקי בו למרות חולשותיו, אותן חולשות שבגללן את בזה לו?

טוב, את האמת, לא נעים לי להגיד, זה באמת קרה השבוע. כנראה שצריך לדפוק להם קורנס שבעים טון בראש כדי לעורר אותם לחיים.

בשבוע שעבר החלטתי לסגור עניין. אני חושבת על זה כבר הרבה זמן, ודחיתי ודחיתי ודחיתי את שעת הקץ. אבל פרשת נועה טילטלה אותי. למה שאחיה עם אימבציל? למי אני עושה טובה בזה? את מי אני שומרת בנפטלין? לא חשבתי שהוא יגיב כפי שהגיב. חשבתי שהוא מקסימום ילך לחדר השני, לשמוע את התקליטים הנאצים שלו, ולמחרת אקבל צו גירושים מעורך-הדין.

"להתגרש?! הוא חזר על דברי כאילו אני מדברת סוהילית.

מייד זה עשה לי נקיפות מצפון, אז הורדתי קצת את הטון. "אפשר גם ל... לנסות פרידה... אה... משהו לניסיון... קצר... לא מוכרחים לחתוך עכשיו, אפשר לדבר על זה." ככה המשכתי להתפתל איזה חמש דקות, והוא שותק ונועץ בי מבט.

"למה את רוצה להתגרש?" הוא אמר לבסוף.

לא ענית. (הם באמת לא מבינים כלום, או שהם רק עושים את עצמם?)

הוא עדיין לא ענה, רק מילמל שהוא רעב, אז הכנתי לו חביתה עם פטריות, בצל וגבינת קצקבל, כמו שהוא אוהב.

אחרי עוד שתיקה ארוכה, שבה כמעט שמעתי את גלגלי מוחו חורקים בעצבנות ביחד עם לעיסותיו הקצובות, הוא אמר בשקט שפוי כאילו הרצה בחוג לפסיכולוגיה: "את מודעת לכך שגירושים זה הצבעת אי-אמון בבן-הזוג?"

"תמיד האמנתי שפיספסת את הייעוד שלך", אמרתי: "עריכת-דין."

"מה?" אמר אקי, כלא תופס מה זה קשור. לפעמים הוא באמת קשה-תפיסה. הוא, שגמר אוניברסיטה קומה-סום-לאודה. הוא, שעזר וייצמן שיבח אותו בסוף קורס טייס, ואמר שמחומר אנושי משובח כזה מורכב החיל. (לא משנה שכעבור חצי שנה הדיחו אותו בגלל שחדר בטעות או לא למרחב האווירי של ירדן, ובנס לא ירטו אותו החולירות).

"לא ענית לי עדיין, למה את רוצה להתגרש?"

"אני חייבת תשובה מפורטת עכשיו, או שאפשר להגיש לך עד מחר פרוטוקול בשלושה העתקים?"

"אפילו עכשיו את מתחכמת?" אמר אקי בקול מיואש, כמורה שמסיר ידיו מתלמיד מפגר.

"אני לא חושבת שזה הולך בנינו. זה מספיק מפורט בשביל כבודך?"

"לא, זה לא מספיק. אני רוצה שנשב ונדבר על זה כמו שני בני-אדם תבוניים, לא כמו קופים

בג'ונגל."

"חשבתי שתשמח", העזתי.

"למה שאשמח?" תמה אקי.

"לא יודעת. חשבתי שזה מה שאתה רוצה."

"ממתי התחלת להתחשב בי?"

"חשבתי ש..."

"שמה?"

"ש... שיש לך מישהי... שאתה רוצה החוצה."

"למה חשבת את זה?"

"בגלל כל ההיעדרויות, הנסיעות, מצבי-הרוח המוזרים."

"גם לך יש מצבי-רוח."

"לי מותר, גיחכתי, לי יש וסת."

"את מוכנה לדבר רגע ברצינות?"

"כן, עניתי כמו תלמידה נזופה."

"אז עכשיו אני מדבר ברצינות, ואני מודיע לך שאין לי אף אחת, ואני אומר לך שאני לא רוצה

להתגרש."

אחרי שהוא סיים את החביתה, עלינו למעלה, ואקי הציע שנחליט לא להחליט שום דבר כרגע.

למחרת הוא חזר עם חיוך מאוזן לאוזן והכריז: "נוסעים לסופשבוע בגליל. הזמנתי לנו צימר. צל

הרים."

"ניר קבע עם חבר ותשכח מזה שנועה תבוא, הגבתי יבשושית. "אז זה רק אני, אתה והקטנה?"

"שום קטנה, אמר אקי, את הקטנה נשאיר אצל אימא. אנחנו נוסעים סוליקו, רק את ואני. לא מגיע

לנו קצת שקט פעם בשנה? חוץ מזה, אמר כעבור רגע, "עוד מעט יש לך יומולדת, אז החלטתי

להקדים קצת, מה יש? שאחר כך לא תספרי לבנות במחלקה שבעלך לא מפנק אותך, חייך חיוך

מחניף ועיווה את פניו כמו ילד.

בדרך לא דיברנו הרבה. אקי לא אוהב לדבר כשהוא נוהג, אז קראתי עיתון ושמעתי מוזיקה

בדיסקמן. כשהגענו לצימר, אקי הפליט: "נו, אכן צל הרים כהרים."

"זה לא צל הרים כאנשים?" תיקנתי.

"את חייבת להרוס את הבדיחה?" חורר לי אקי באוזן, בזמן שאיזה רוסי קטן הכניס עבורנו את

המזוודות לחדר.

'צל הרים' התברר כמשהו מפואר וטבעי-רוחני בו זמנית: אח מבוערת מול ג'קוזי משוכלל, ארוחת

בוקר אורגנית מול פטיפורים משמינים מהגיהינום שמכין השף הצרפתי – דברים מקוטבים כאלה. אני

מניחה שזו משמעות הפיז'ן שכולם מדברים עליו עכשיו גדולות ונצורות, אז כנראה שאני לא מבינה

כלום, אבל משהו בקיטובים המטורפים האלה הציק לי. אבל בחדר היפהפה היה אגרטל עם חבצלות

לה – הפרחים שאני אוהבת, סלסלת שוקולד גודאייבה ובקבוק שמפניה מצונן. אקי הזמין מראש,

וכשראה שהכול נעשה כדבריו צ'יפר היטב את הרוסי מהמזוודות.

אחרי ארוחת הערב (אולי בתור מגה-סלבריטי, תסבירי לי, אולי, מה זה לב חרשף מאודה קלות

ממולא באנדיב מוקפץ?) טיילנו קצת בגינה הענקית, וכשהתקרר אקי הציע שנחזור. כשנכנסנו פנימה

הוא מייד הוריד בגדים וצלל לג'קוזי, ואילו אני צללתי למיטה והתכסיתי כמו רבנית בשמיכה קלה.

הדלקתי את השבעים אינץ' וצפיתי באיזו תוכנית מציאות מפגרת. כעבור איזה זמן אקי אמר: "את לא

יודעת מה את מפסידה. תיכנסי גם, צריך לנצל כאן כל דבר עד הסוף. את יודעת כמה שילמתי?"

"לא, ואני גם לא רוצה לדעת, אמרתי, ומיקדתי עוד יותר את מבטי במתחרים, שבלסו עכשיו בלסת

מלעלעת עכביש מטוגן, העיקר שלא אחזה בגבר העירום המשתכשך לצדי באמבטיה כמו תינוק

שאנן. אגב, הוא כבר כמעט חיסל את בקבוק השמפניה.

"רוצה קצת?" שידל אותי לטעום.

לא התחשק לי לשתות, כי ידעתי שאם אני שותה, אני מייד פורצת במחול צ'רדש ערומה, וזה יהיה הסימן לאקו שאני מרוצה ומתרצה, ולא התחשק לי לצ'פר אותו בניצחון הקטן הזה. "בואי למים," שיהק אקו שיהוקי שמפניה לחים. בינתיים כבר הוקרנה סדרת מציאות חדשה, שבה שתי אימהות נמרצות החליפו בתים, זו הלכה לגור בביתה של השנייה, ולהפך. חשבתי איך מגיבים הבעלים. האם נעים להם שפתאום נוחתת על ראשם קלעפטע חדשה? האם השינוי מרענן או מבעית? ומה לגבי הנשים? האם בתום שבוע ההחלפה הן מגלות שאותו גומבה רובץ גם על ספתה של האישה השנייה?

"נו, בואי למים," שידל אקו, "אל תהיי רעה."

בסוף הוא זרק עלי ספוג מלא מים ונרטבתי כולי, אז נאלצתי להוריד את הבגדים, לקול צווחות השמחה שלו: "ופי, סוף-סוף רואים משהו. תורידו הכול, אני רוצה לראות את מה ששייך לי." עכשיו כבר הבנתי שהוא באמת שיכור. פתאום נזכרתי איך פעם, אחרי איזו מסיבה שבה הוא שתה כמו זיפזיף, הוא נשכב על המיטה כמו אבן ואמר לי בקול שיכורים: "בובה, כבר לא ייצא לך ממני הרבה הלילה." או בפעם אחרת, כשלא רציתי, והוא ניסע לשכנע אותי בקול של ולנטינו לו היה לו קול: "אל תראי אותי ככה, אני עוד יכול להפתיע הלילה," וטופף על חזהו כמו טרזן.

גם זה רק עוד תמונה מחיי הנישואים שלי, חשבתי לעצמי במין עצב: אקו השיכור מקפץ בג'קוזי, מחורמן כמו נער בגימנסיה למראה דדיה הענקיים של המורה לתנ"ך, שחושפת את גופה הלבן בבריכה הלימודית ומכניסה רגל חוששנית ועוד רגל חוששנית לתוך שפת המים, פוחדת להירטב ולהיחשף לעיני כל.

"העיני כל" האלה היו עיניו החודרות של אקו, שגם בשעת שכרות אינן מאבדות מהחודרנות המעיקה שלהן. "בואי, שבי, תתרווחי," אמר בשיכורית, "שילמתי על זה הון." התיישבתי במים, ותהיתי אם מן הראוי שאניח לעצמי ליהנות מהמעמד המבזה, או שאולי עלי לראות את זה בעיניים אחרות, אחרי הכול אנחנו זוג על סף פרידה, עוד מעט מתגרשים, אז אולי אנחנו באמת כמו זונה וקליינט, ולא נורא אם נשתעשע לנו קמעה. מה גם, שאם מסתכלים על זה ככה, אפילו לא צריך להעביר לערוץ פלייבוי, כי מין בין זונה לקליינט זה בהחלט לא מין בין בעל לקניינו.

מרוצה מההחלטה הקטנה לזרום עם העניינים, אפילו בלי היתר האלכוהול, שיקעתי את צווארי במים, עצמתי עיניים וצפתי בנעימות. פתאום אני מרגישה רגל חודרת לי בין הירכיים וננעצת במפשעה. אוי לי, קליינט שובב! הקליינט ביצע את זממו והתקרב, חפן את שדי כאילו הוא שוקל את כובדם (ואלל' לי, למנקת הכובסת יש מה לתפוס), ואמר בקול צרדרד לשמחת המעמד: "אוח רונית, אני מת על השדיים שלך."

בתוך שניות הרגשתי שגם אני בתוך הערוץ. אולי אחרי הכול גם אני השפנפנה הציונית הראשונה שמשדרת ומבייצת בו-זמנית. כאשר אבדתי-אבדתי, ניחמתי את עצמי, והלכתי לאיבוד בין ידיו, שחפנו שדיים ואיברים אחרים, בתוך פיו שבלע את לשוני, מתמזגת עם אצבעותיו שחפרו בי עוד ועוד, עד שגמרתי איזה חמש פעמים וכבר כמעט כאב לי. וכל הזמן הזה הוא הביט בי לעומק, לראות את השפעת קסמי ידיו על פני, להבחין בכל זיק של עונג המשתנה לכאב.

לא יכולתי להיות כפויית טובה, אחרי הכול הקליינט יצא מעורו לענג את הפרוצה, אז התכופתי ונתתי לו את מציצת חייו, נהנית לשמוע את גניחותיו שלא איחרו להגיע, ונזכרתי איך בהתחלה לא אהבתי למצוץ לו (טוב, אפשר לחשוב לכמה אחרים מצצתי), אבל עם הזמן התחלתי לאהוב את זה, להתחרמן מזה ממש, ואני לא יודעת איך, למה ומתי הפסקתי.

ושבו לא יכולתי שלא להיזכר בעוד תמונות מחיי הנישואים שלי בגרסה הלא-מצונזרת לפלייבוי. איך פעם, כשרק עברנו לגור יחד, עשיתי את הכביסה שלנו בפעם הראשונה, ואיך כשהוצאתי את סרבול הטיסה שלו מהמייבש ומתחתיו אותו על השולחן כדי ליישר אותו (אקי שונא קמטים), הרגשתי פתאום ערגה איומה שגבלה בכאב, חשק עצום להזדיין איתו כאן ועכשיו, עד שנאלצתי לאונן בעמידה. אבל מה שהכי הפתיע אותי, שהפנטזיה היתה הרבה יותר עזה ומענגת מהזיונים בחיים. מאז לא נגעתי יותר בסרבול הטיסה, שמא אתחרמן שנית, והכול בגלל חתיכת בד, לאומית ומפוארת ככל שתהיה. אז הפסקתי לכבס בעצמי לאיזה תקופה ושלחתי הכול למכבסה, ואקי התלונן שהוא לא מבין בשביל מה הוא קנה לי מייבש ומכונת כביסה.

ואולי, חשבתי עכשיו, בשכבי מעולפת בג'קווי של הצימר 'צל הרים כהרים' – אקי של היום אינו שונה בהרבה מאקי של אז, עובדה, תראי איך הוא מחשב אפילו את ערכו הכספי של הנוף. אחרי שנגמר דידינו למיטה, שכבנו כפיות ואקי לחש: "אני שמח ששיכנעת את נועה. הייתי צריך לעשות את זה בעצמי, אבל באמת פחדתי שהיא תפסיק לדבר איתנו."

אחר כך הוא לחש: "חזרת לכתוב," ואני ענית: "כן", והוא אמר: "אני שמח, זה עושה לך טוב." מאוחר יותר, מתוך שרעפי כמעט שינה, הוא לחש כמו נחש: "באמת חשבת רונית שתצליחי לברוח ממני?"

לפנות בוקר התעוררתי למגעו החם. זרועותיו ורגליו לפתו אותי תמנונית והוא לחש לי תינוקית: "קושי רוצה למצוץ את השדיים של מושי... קושי רוצה לדפוק... קושי רוצה לזיין עמוק..." בדיוק כמו תמיד כשלא דיברתי איתו, והוא היה מתמוטט עלי בלחשים האינפנטיליים האלה ודוחף לי את הזין בין הרגליים, ואני הייתי מרווחת אותן מעט כדי לתת לו לעשות את מה שהוא צריך ולעזוב אותי במנוחה. אבל עכשיו נענית לאינפנטיל בשמחה, ליניקותיו הרעשניות, למעיכותיו הדשנות, לנשיקותיו העמוקות שכמעט הוציאו לי את שארית האוויר מהנשמה. הזדיינתי איתו בתחושה שעכשיו הכול מותר, הרי אני ממילא רק הזונה שלו, אני לא האישה החוקית, אין לי מטלות על הראש, אני לא צריכה לרוץ לבדוק שאיזה תינוק לא מת מות עריסה, אני לא צריכה לקום בבוקר לרוץ לאגם כדי לכבס חיתולים, אני לא צריכה לבשל ארוחות על פתיליה ולשאת דלי מים בידיים מוכות קור. מה אכפת לי? אני לא אשת-איש, אני מגישת-הרצף של פלייבוי.

קמנו רק בצהריים ורצנו לחדר האוכל, כי אקי לא רצה לפספס את הארוחה – הבטיחו שף-אורח מכפר דרוזי סמוך. אחר כך שיכשכנו קצת בבריכה, ואחר-הצהריים חזרנו לארמון הניאופים, ואני לא יכולתי שלא לחשוב על כל הזיונים האולימפיים שבוודאי התרחשו כאן לפנינו, וכמה זה אירוני, כל הזוגות המתפייסים האלה, לפני, בשעת ואחרי איזה ירח דבש דמיוני.

הפעם כבר התמכרתי לגמרי לגופו של בעלי החוקי, ומה אגיד לך, אולי, נהנית לגמרי. ואת צריכה להבין שלא הזדיינו איזה חצי שנה. עכשיו לגביו, אני לא יודעת, אבל לגבי אני מבטיחה לך שלא עשיתי את זה עם אף אחד, גם לא עם שום ויברטור או עץ רענן. ככה ששמחת הזיונים היתה

אמיתית, לפחות לגבי. אבל אני חושבת שגם אקני נהנה לנסס לעצמו בשנית את בתולת הקש הקטנה שלו.

הפינאלה שלו היה מדהים. כאילו רצה להראות לי מה הוא יודע לעשות כשהוא רוצה, ושלא מוותרים על גבר כמוהו כל יום. הוא זיין אותי כמו שהוא אף פעם לא זיין אותי אולי, תחילה בהדיפות עמוקות ומחושבות שהגיעו לי עד לקורקבן, ואז בפראות מסחררת. חורר אותי עמוק כל כך, שפחדתי שעוד רגע הוא יחדור דרכי ויעשה חור במזרון היוקרתי, ואני אתפרר לחתיכות ואתפזר בכל רחבי הגליל, ויצטרכו לחפש אותי פיסות-פיסות.

אוי אוליב, אוליב, איזה זיון פראי אבל מענג. אני חושבת שגנחתי חייתית, והוא, שמח על תגובתי הלוהטת, המשיך לזיין כאחוז טרוף, חם ואדום מהשמש, עד שהתחלתי לחשוב שאולי הוא קיבל מכת-שמש ופשוט נטרפה עליו דעתו שהוא מזיין בכזאת תשוקה את מנת הבשר החוקית שלו. אבל כנראה שזה לא היה הכול. כי כשהוא גמר, הוא גנח כמה פעמים "רונה, אוי, רונה", והוא לא קרא לי ככה איזה מיליון שנה, עד שהתחלתי לחשוד שאולי הוא באמת עדיין אוהב אותי.

דוליש, דוליש,

אולי את יכולה לבוא לארץ לקצת? בבקשה, תבדקי אם זה אפשרי לך. אני מאוד רוצה שתבואי, טוב? 'בבקשה, דוליש. אם זו לא בעיה בשבילך ואת לא באמצע פרוייקט חשוב, אז תשתדלי, בסדר?

עכשיו תשמעי את החדשות של אוליב הקטנה והמסכנה:

רונית הודיעה לאקני שהיא רוצה להתגרש, אבל הוא – לפי מה שהיא כתבה לי – לא רוצה.

ממש... חה-חה!

אם היא רק היתה שומעת איך הוא מדבר עליה מאחורי הגב, איך הוא לא יכול לסבול אותה, את העקיצות שלה, את היומרות. הוא חושב שאם היא באמת היתה כזאת מוכשרת, כמו שהיא מחשיבה את עצמה, מזמן היא כבר היתה מוציאה ספר. בעומק ליבה היא כנראה יודעת את האמת, שהיא לא יותר מגרפומנית מתוסכלת ואינפנטילית! והוא גם לא נמשך אליה בכלל. מ-מ-מ-מ.

אם היא היתה שומעת מה שהוא לוחש לי במיטה כשאנחנו ביחד: שאני אהבת חייו, שהוא לא יכול לחכות לרגע שנעבור לגור יחד, שנחיה כזוג לכל דבר, זוג שהולך יד ביד בשמש – היא לא היתה מוכרת לי את החרטוטים האלה, נכון? נכון? תגידי שנכון, דו-ליש!

אבל אקני הוא רק גבר, נכון? ולגברים לוקח זמן להגיע לרגע הנכון ולחתוך. הוא מחכה. ואני, דוליש, מבינה אותו לגמרי. לא פשוט לפרק משפחה, ועוד כשיש לך ילדה חולנית. הוא בנאדם נורא נקי, אקני. אני מכירה אותו, יש לו לב טוב. הוא רק לא רוצה לפגוע בה, לעשות את הדבר הנכון. אני לא אתפלא שכל מה שהיא כתבה לי – למעשה אני בטוחה בזה – הכול שקר וכזב! שקרים מטונפים ומלוכלכים של זונה פריג'ידית! הלא מדובר בפנטזיונרית מטורפת עם ראש כחול שלא היה מבייש את צ'יצ'ולינה והנחש-בריוח המסכן שלה. את לא מתארת לך מה היא כתבה לי החולת-נפש: איך היא השתכשכה איתו בג'קוזי בצימר בצפון, 'צל הרים' (נו, באמת, מי היא חושבת שהיא, אמילי ברונטה?). איך הוא מיזמז אותה במים, איך הוא ירד לה ואיך היא מצצה לו. אחר כך היא טוענת שהוא זיין אותה ככה שהיא גמרה עשרות פעמים בצריחות ששמעו אותה מהגליל עד סיני.

אני לא מאמינה. אני לא מאמינה. אני לא מאמינה. אני מסרבת לקנות את השקרים המטונפים שלה! עוד כשהתכתבתי איתה בתור גבר חשדתי שהיא חולת-מין מסוכנת שצריך להזהיר מפניה את כל הגברים. אוי, דוליש! דוליש!

אבל אתמול קרה משהו מוזר. אולי את תביני מה קרה כאן, דוליש, כי אני כבר ממש לא מבינה. בשמונה בערב אקי מופיע אצלי עם חבילה ארוזה יפה. עכשיו, אני הרי כבר חודשיים מסתירה ממנו שאני בקשר הדוק עם הארונית שלו, אבל יודעת בדיוק עם מי יש לי ולו עסק. אז אחרי המייל החולני שלה, החזקתי בבטן צחוק בגלל עוצמת הפנטזיות של הטיפוסה הזאת.

והנה אקי מופיע אצלי בבית, עם מתנה ענקית בשבילי! יום אחרי שהוא חוזר מירח הדבש החלומי עם אשתו! לא ממש מסתדר עם הזוגיות המתחדשת שלהם, תודי.

"מה זה?" אני שואלת.

"תפתחי", הוא אומר לי בצרידות משונה.

אני פותחת את האריזה מהר, ונחרדת לגלות את הגרמופן שרונית כתבה לי עליו. דוליש, היא שפכה קיתונות של נאצה על הפריט הנאצי שהוא קנה, ותאמיני לי, היא לא חסכה גם ממנו את קטילותיה. (ואחר כך הן עוד מתפלאות שהבעלים שלהן רועים בשדות זרות!)

ישר בא לי לאף ריח של דקדנט. הסתרתי אותו מהר וניסיתי לחייך. "תודה", אני אומרת לו מופתעת ומבולבלת, "לכבוד מה זה?"

"זה..." הוא אומר, כמעט נחנק מהסרחון של עצמו, "...מתנת פרידה".

ניסיתי להגיד שלא שמעתי טוב, אבל לא יצא לי קול מהפה. אקי התכרכם, התיישב על הספה והליט את פניו בידיו היפות והמחורבנות.

"תשמעי, אוליב..." הוא אמר בקול לא לו, שהלך ונשבר בקצוות. "אני חושב שמיצינו את הקשר... את לא חושבת? היה נחמד, היה מרגש, היה אפילו מושלם להיות איתך ביחד, אבל מגיע לך משהו יותר טוב. למה את צריכה פירורים? את בחורה אחלה, אוליב, בחורה על רמה, יפה, חכמה, מוכשרת. מגיע לך גבר שיהיה רק שלך, שיעשה לך ילדים. איתי את הרי יודעת שזה לא יקרה. לא חבל על הזמן שלך, חמודה?"

הוא אמר עוד כל מיני דברים, אבל אני לא שמעתי יותר. ידעתי רק דבר אחד: שהפאניקה מדברת מגרונה. עוד יומיים הוא יחזור אלי, והכול יחזור להיות כשורה. מה עם כל ההבטחות והתכנונים? הבית שנשכור ונשפץ בביצרון, עצי הלימון והפפאיה שנשתול בגינה? אפילו דיברנו איפה נתחתן. מה, אני לא ממציאה. לא יכול להיות שהוא שיקר לי לאורך כל הדרך, נכון דוליש?

אחרי רבע שעה הוא רכן קדימה, שם את כפות ידיו על ברכיו ואמר: "טוב...אז אני אלך לי." הוא קם, עמד מין עמידה מתנצלת כזאת שהפכה את גופו לסימן שאלה רכרוכי, התקרב אלי, נתן לי נשיקה דודית על הלחי ויצא.

מה? ... מה את חושבת, דוליש?

אני כאן. מחכה לתשובה. תתקשרי אלי כשאת מגיעה הביתה אפילו אם זה יהיה באמצע הלילה.

אוליב.

נ.ב. את חושבת שאולי תרצי את הפטיפון הזה? אין לי מה לעשות איתו ואני גם שונאת אותו!

רוניתית!!!

רק עכשיו קראתי את המייל שלך. הייתי בוויק-אנד בלונדון, (אורחת של רפי, אלא מה). ו- וואו, אני נורא שמחה בשבילך! זה רק מוכיח שאת ואקי, אחרי הכול, מתאימים בול. איזה יופי! איזו חדשות מעולות!

לדעתך? עלית על פטנט גאוני בלי שהתכוונת אפילו. המניפולציה במלוא הדרה תוקפת ממקום שאיש לא יכול עליו – האמת! את מבינה מה שאני אומרת, מותק? את שיכנעת את עצמך שאכן זה מה שאת רוצה, להתגרש מהגבר איקס. עשית את זה כל כך משכנע, שהתרנגול נבעת, טולטל ונעמד דום, מוכן לקרב על קניינו "המוטל בספק"! קוקוריקו!!!!
שאפו!

את גדולה, בובה! בכל פעם שיימאס לך מהשמעטס שלו, כמו למשל מהפטיפון הגרמני שבא לך להקיא מריח השמעלץ שלו, או מהדיבורים שלו על כסף – תאיימי עליו מייד בגירושים. הוא, כמו כלבלב הו-בידי-בם-בם, ירוץ ויזמין לכם מקומות בצימרים מרפדי זיונים כמו 'צל הרים'!

טוב, אני לגמרי מותשת, מאמי. אני עוברת ימים מ-טו-ר-פים! הרפי לא יורד לי מהווריד. סוחר אותי לכל הפתיחות ולכל המסיבות הכי פנסי-שמנסי. מתקשרים אלי מכל מיני מקומונים וצהובונים וירוקונים ומבקשים ראיון, ושואלים אם רפי ואני אייטם, "כי נצפנו מחליפים נוזלים ב'מון'", (ואני בחיים לא החלפתי איתו לא נוזל ולא נזלת, מאז התצפית המזעזעת של השערות באוזן). מזמינים אותי לכל מיני תוכניות טלוויזיה, שעשועונים, לייט-נייט, כאלה. גם רוצים לצלם אותי לשער של מגזין-נשים חדש ואיכותי, לא מאלה הזבלה. וברחוב?! והתגובות?! אני בקושי יכולה ללכת למכולת. כל שנייה עוצרים אותי, מבקשים חתימה, שואלים מאיזה תוכנית טלוויזיה אני, והטלפון, רונית, לא מפסיק לצלצל. אני חושבת להתקשר ל'בזק' לבקש שיסדרו לי מספר חסוי. מזל שבשבת ניתקתי את הטלפון ונרדמתי איך שאני, ככה, עם הבגדים והאיפור מול הטלוויזיה.

אגב, מה קורה עם הכתיבה שלך? מה עם המזדיינת החבוטה, היא עוד חיה?

טוב, יקירתי, אני חייבת לתפוס קצת שנת יופי. נופלת מהרגליים,

שלך בחפוזון, אוליביה.

אוליב, אולה!

אני רק יכולה לחלום על סיפורים כמו שלך! זה נראה לי כמו פרק מאגדות סינדרלה. אני חושבת שהייתי מתה אם היה קורה לי דבר כזה. לא הייתי יודעת מה לעשות עם עצמי, אני פעורת פה. ואני מבטיחה לקנות 'לאישה' כדי לקרוא על כל מעלליך. כבר השווצתי בפני כל הבנות במחלקה שיש לי חברת ידוענית. יש אצלנו רוסייה קטנה מכוח-העזר שמייד שאלה: "מי זה דועני, אני להכיר?"

נו טוב, מספיק עם הצחוקים. יש לי דברים יותר חשובים לספר לך. אולי את צודקת במה שאמרת, אולי לא הייתי צריכה להעלות בפניו את נושא הגט, אולי זה היה מוקדם מדי. יותר ויותר מסתבר לי

שגידלתי מפלצת. מה לעשות?? הצילו!

הנה עיקרי הדברים:

בשבועות האחרונים אנחנו בהפסקת אש. כל ערב הוא בבית, אין יותר ישיבות אל תוך הלילה, אין נסיעות אל מחוץ לעיר. בערבים אנחנו מתקרבלים מול הטלוויזיה, ואקי ממשש את פרוותה של סם ומלטף לי את החזה, בתורות, כשהילדים לא מסתכלים או כשהם לא נמצאים. ליומולדת הוא קנה לי טבעת עם יהלום ענקי, ונתן לי אותה במבט מתחנף במסעדה נורא מפוארת ונורא יקרנית, לבנה כולה, שנפתחה לאחרונה בעיר הגדולה. אנחנו מזדיינים יום-יום, בלילה או בבוקר, ולפעמים גם בלילה וגם בבוקר. אין כמעט זיון אחד רגוע, כמו של שני דובונים שמתגוללים במיטה, או כמו ערמת ילדים שובבית. אין כמעט זיון אחד רך ורומנטי. הכול הפך פראי, אלים כמעט. כל הגוף שלי מלא סימנים כחולים. גם ההבעה הוורבלית שלו השתנתה. לפעמים הוא קורא לי במיטה זונה שלו ושפחה שלו. היית מאמינה? תירזה אומרת שאני צריכה לשמוח על שיש לי בעל חדש במיטה. אבל הכול כל כך חדש ומוזר, שקשה לי לעכל את השינוי.

אתמול בערב סם שכבה בזרועותי ואני ליטפתי אותה, ואקי הביט בנו. בהתחלה חשבתי שהוא כועס על הבוגדת שמתחרמנת איתי במקום איתו, אבל אז שמתי לב שהוא מביט על החזה שלי, ממש נועץ מבט. אחר כך, במיטה, הוא נעמד מעלי ערום ואמר: "מה את רואה?" ואני אמרתי: "זין", והוא אמר, "לא, מה את רואה?" ואני אמרתי: "את הזין של בעלי." פתאום, כאילו הוא מתייאש ממני, חלף בו מבט מוזר, מפחיד, והוא הורה: "אז תכניסי אותו לפה ותמצצי", ואני אמרתי בהתפנקות, ואולי בתחילתה של פאניקה: "לא רוצה", אז הוא התעצבן ואמר: "תעשי מה שאומרים לך", ואני אמרתי שוב: "לא רוצה, מה תעשה לי", אז הוא התרומם לרגע כאילו הוא מתכוון לברוח, וכעבור שנייה חזר בו וכרע מעלי, שם את ידיו על צווארי, תחילה בעדינות, ואני עצמתי עיניים וחיכיתי לבאות, אבל אז בכוח, עד שכמעט חנק, ואני צווחתי שיעזוב אותי שכואב לי, והוא המשיך, אטום לסביבה, למחאותי, עד שהרפה פתאום ונשכב על הגב. ואני נכנעתי וכרעתי מעליו, מבצעת את המוטל עלי באברו של בעלי.

לפעמים חולפת על פניו הבעה כאובה כאילו הוא עומד לפרוץ בבכי. לפעמים הוא מדבר אלי בחוסר סבלנות, למרות שברוב הזמן הוא מנסה להיות מנומס ולא להשמיע הערות או לבקר. ובכל זאת, לפעמים נדמה לי שעוללתי לו משהו, שקיפחתי אותו במשהו, שהוא נאלץ לוותר למעני על משהו, שהערבים על הספה הם רק מס שפתיים. לפעמים עולה על פניו הבעה מרוחקת, כאילו הוא טובע בעולם פרטי משלו, מתמקם בו בעקשנות ולא מרפה, עד שמשהו, בדרך כלל סם שמטפסת לחיקו ומתמקמת בנוחות בין זרועותיו, מחזירה אותו לחיק הסלון.

בלילה, אחרי המציצה שהוא כפה עלי, התעוררתי פתאום לריח של חרא. הסבתי מבט וראיתי את הישבן השעיר של סם, ששכבה ביני לבין אקי. לפעמים אחרי שהיא מחרבנת היא לא מנקה טוב, ואין לה שום בעיות לתקוע את התחת שלה בתוך הפנים שלנו. לקחתי אותה וניקיתי את שיער הישבן המלוכלך במגבונים חד-פעמיים, כי לא רציתי שאקי יתעורר מהריח ואולי שוב יעלה לו בראש לבצע עלי מעשים מגונים, כאילו הוא מוכיח משהו לכל העולם, אולי לי, אולי בעצם רק לעצמו. אחרי שניקיתי אותה, לא הצלחתי להירדם שוב. שכבתי בחושך וסם מעלי, פעורת עיניים, עוכבת אחר כל זיק של פני, כאילו היא מוודאת שאני בסדר, שלא יאונה לי רע, שלא אתאבד חלילה. בהיתי בפסי האור מפנס הרחוב, שחדרו מבחוץ ורצו בשורות על הקיר, עד שכמעט נרדמתי.

פתאום אני שומעת יללה כבושה. חשבתי שזאת סם, אבל הקול היה אנושי מדי. בתוך שניות התבררה התעלומה: אקי בכה מתוך שינה.

שלך, רונית.

רונית!

תגידי, ניסית לברר מה קורה איתו? שאלת אותו מה קורה לו? הבנאדם, לפי מה שאת מספרת, התחרפן לגמרי! איך את לא שואלת אותו מה עובר עליו? אני ממש לא מבינה אותך! אין לך לב? הוא לא בעלך? מה את, מפלצת?

ומה קורה לך? מה, את מטורפת? למה את יורדת על הברכיים כמו שפחתו החבוטה ומוצצת לו, אם לא בא לך? כי הוא אמר לך? והתירזה הזאת, שטוענת שהיא חברה שלך, אותה "פרסונה מרשימה", היא עוד אומרת לך לשמוח על הבעל החדש שיש לך במיטה? מה אתן שתיכן, מפגרות? אתן צריכות טיפול, בחיי. שאקבע לכן תור במעון לנשים מוכות? למה את מזדיינת איתו זיונים אלימים יומם ולילה, כשבעצם מה שאת רוצה זה לעשות איתו אהבה? את בכלל רוצה לעשות איתו אהבה? אה, תגידי לי? אני מתה להבין.

או שמא אני טועה ביג טיים, וזה בדיוק, אבל בדיוק מה שאת רוצה – שאקי יזיין לך את הצורה.

אה???!!!!!

ומה הקטע עם הסימנים הכחולים? לא אכפת לך שהילדים יראו? מה את מספרת להם? שקיבלת מכה בפולקעלע מהקצה של השולחן? או שאולי התחלת להתמרח במייק-אפ? בחיי שאת מטורפת! אני מתחילה להאמין שחשבתי עלייך טובות בלי הצדקה. איפה "הנפש החופשייה" הענוגה והפיוטית שהכרתי?

תגידי, רונית, את בכלל מספרת לי את האמת? ואם כן, זה באמת מה שאת רוצה? ככה את רואה את עצמך, בתור הזונה שלו? אבל למה? את אישה חכמה וחזקה. מה, את מפחדת ממנו? את מפחדת ממה שתגלי?

תגידי, את בכלל אוהבת אותו? כי זה לא נראה ככה מאיפה שאני עומדת. למה לא שאלת אותו למה הוא בוכה? איך לא שאלת אותו!

סליחה שאני ברוטאלית, אבל אני חושבת שאנחנו מספיק קרובות בשביל שאוכל להגיד לך את זה. ובתור חברה שלך, אני מציעה לך לעשות חשבון נפש, שלא לדבר על בדיק בית ר-צי-ני! טוב, אני מאחרת בגללך לפגישה במשרד הפרסום בקשר לקמפיין, אוליב.

אוליב, אוליב,

מה את חושבת, שאין לי לב? שאני בהמה? שאני לא מנסה להגיע אליו, לדובב אותו? אבל אין עם מי, אין עם מי, זו הבעיה. שאלתי, בחיי ששאלתי, אני נשבעת לך, אוליב, אבל הוא אמר שהכול רק נדמה לי, שאני רגישה מדי ומדמיינת דברים. שבגלל זה כל כך קשה לחיות איתי, כי כל מה שאני יודעת לעשות זה רק לדמיין ולדמיין ולדמיין. וכשהוא אמר את זה הפנים שלו נהיו כל כך קשים ועצבניים, שמיד הצטערתי שבכלל שאלתי.

אז אמרתי לו, אם ככה, אם הדעות כל כך חלוקות, למה שלא נלך לטיפול זוגי? אז הוא אמר שהוא לא מבין מה הבעיה שלי, כי הוא לא חושב שיש בעיה, עובדה, אחרי הרעיון המפגר שהעליתי, להתגרש, הוא לא יוצא מעורו בשביל להיות הבעל שאני חולמת עליו? אז עניתי שאני בעצמי לא יודעת מיהו הבעל שאני חולמת עליו, שכבר מזמן איבדתי את היכולת לחלום. אז הוא שאל אם הוא לא עושה הכול כדי לתת לי להרגיש טוב, רצויה, נחשקת? אז עניתי שלהרגיש רצויה ונחשקת לא קשור למספר הזיונים והאורגזמות שנספרות מדי לילה במיטה, שזה פונקציה של משהו אחר לגמרי, שאם הוא לא מבין אותן, אז אני גם לא יכולה להסביר. אז הוא שתק. ושתק ושתק כל הערב.

אה, והפעם כבר לא היה זיון בלילה, גם לא בבוקר – אות וסימן שאקי נעלב. וכשאקי נעלב, שעת הזאבים זוחלת למיטה הזוגית ומחלקת אותה לשניים בסד דמיוני. את זוכרת אולי סרט ישן על גבר ואישה שנפגשים בדרכים ונוסעים יחד בטרמפים, ובערב, באכסניה, הם מחלקים את החדר לשניים בעזרת שמיכה? ככה בדיוק אני מרגישה, כאילו קיר זכוכית חוצץ בין הצד שלי לצד שלו. אלא שבסרט, זה רק מעין פור-פליי של הגיבורה המתוקה והגיבור השרמנטי – וכמובן של הבמאי השובב, מעין ויאגרה מנטלית, טיזר סקסי שמבשר על המתח המיני העצום שאפשר לחתוך לשניים בסכין.

ספרתי את ימי הזיונים. הם ארכו חודש. ירח. מזמן הבנתי את זה, אגב, שתשוקה בוערת לא מחזיקה מעמד יותר מחודש ימים. כנראה שאבות-אבותינו ידעו את זה, ולכן הם קבעו חודש תמים למניינו של הדבש. אלא שמהר מדי, יותר מדי מהר מגיע העוקץ.

מאז 'צל הרים' עבר חודש. ירח. ותמו ימי השירים והריקודים והזיונים. עכשיו אני לא יודעת אם לשמוח או לבכות. בכל זאת השגנו איזה סטטוס-קו ביחסים. אז עכשיו לחזור אחרנית? לוותר על מה שהיה? (כולל על הסימנים הכחולים?) ובאמת, מה היה? אני עצמי ממש לא מבינה, אולי, ממש לא מבינה. בדרך חזרה מצל הרים הוא נעצר פתאום ליד מטע של מנגואים, ובלי להסביר מה הוא עושה ירד מהאוטו, טיפס על הגבעה הקטנה שליד הכביש, וכעבור כמה דקות חזר כשהוא מדדה על רגל אחת, שלל בידיו וחיך ענקי על הפנים – הוא הרי יודע כמה אני מתה על מנגו, ושפך את תכולת ידיו הריחנית לחיקי – מתוק אחד, המנגואים היו כאלה בשלים וטעימים, לא התאפקתי וזלזלתי אותם בדרך, נותנת גם לו לטעום ביסים טעימים, והוא, המיץ נוטף על סנטרו, צחק כמו משוגע כשסיפר איך איבד כפכף גומי אחד בתוך מטע המנגואים, ואולי בשנה הבאה כשנעבור כאן יגדל שם עץ כפכפים.

אני באמת כבר לא מבינה שום דבר, אולי, בחיי.

בערבים אני משאירה אותו לבד על הספה ובורחת למעלה, למחשב. לפחות הכתיבה יצאה נשכרת מהיעדר בעלי בין ירכי. חזרתי גם לטפל בתינוקות הנטושים בבית-החולים, פעמיים בשבוע בערבים, העיקר להימלט מחיק השתיקה הטובה במיצרי משפחת תבור. ועוד צפויים לי ערבים ולילות רבים לשרוף, כדי לא לראות את פרצופו הסובל מרוח כמו זומבי על הספה.

ואת עוד שואלת אם אני עוד אוהבת אותי! איזו מין שאלה זו, אולי, אה? איזו מין שאלה? מה את, ילדה קטנה? לא למדת כלום מחייך עם אורי? זה מה ששואלים אנשים נשואים, מבוגרים ומיושבים? את הוריך שאלת דבר כזה? את חושבת שמישהו מהצדדים מעז להעלות את הנושא? זה משהו שחיים איתו, כמו פטרת רגליים. אוהבלא אוהב. מה זה משנה, אני שואלת? זה יעזור לי נגד כאבי הגב, הוורידים ברגליים, ההתקפים של דסי? אני לא שואלת את עצמי את השאלה הזו יותר. היא חסרת משמעות בדיוק כמו השאלה למה הורים נוטים את המתוקים הקטנים בבית-החולים. דבר אחד אני יודעת: הוא בעלי ואני אשתו. וזהו זה.

רוניתוש...

אופסלה! סליחה! סליחה ששאלתי אם את אוהבת אותו! איזה אינפנטילית אני. לפעמים אני כל כך טפשה וחסרת טקט שזה לא ייאמן. אם לא הייתי מכירה אותי אישית, הייתי אומרת ששאלה כזאת מעידה על אדם שהוא או אוטיסט או מפגר. אבל יו נו מי מאמי! אני רומנטיקנית, אווילה-משרישה, ושורשי האוויר שלי מתאווים להינעץ עמוק באדמת ליבו של המיועד.

תביני אותי, אני הלא מעולם לא התחתנתי! מאיפה לי לדעת שזוגיות היא כמו פטרת רגליים? אגב, אני חייבת לשאול: בתחילת הקשר שלכם, גם אז היית כל כך רומנטית? איזה דימוי פיוטי היה לך אז לקשר המתהווה? תרשי לי לנחש: קיב-קיבה?

טוב, מה אגיד לך. לעניות דעתי? את צריכה ללכת חזק עם התחושות והרצונות הפנימיים שלך, בלי להיות כל הזמן מושפעת ממצבי הרוח של אקי-לקי ושות'. אם הייתי במקומך, הייתי הולכת על זה באש ובמים. כן, כן, מאמי. הייתי מתגרשת. את בשוק?!

תגידי, טוב לך איתו, או שגם זו שאלה מפגרת ונאיבית שלא שואלים? ואל תתנפלי עלי – אבל יש לי תחושה שהוא בוגד בך. את באמת חושבת שאקי שלך שונה מכל הגברים?

תראי, רונית, הגיע הזמן שאספר לך משהו. יש לי רומן. כבר שנתיים. עם גבר. נשוי. לא סיפרתי לך עד עכשיו כי לא לי היה נעים לספר לאישה נשואה כמוך שיש לי חבר נשוי. אתם הרי מין מועדון סגור כזה, בעוד שאנחנו, הבנות הרווקות, הרי מהוות איום על המוסד האקסלוסיבי הקדוש שלכם, לא? חוץ מזה ידעתי שאת, כמו דוליש, כמו כל החברות שלי, מייד תנאמי לי שיש לי דימוי עצמי נמוך, שמגיע לי משהו רק לעצמי, כל הבלה-בלה-בלה הצדקני... אני יכולה לשמוע אתכן שרות לי את המלל הצודק הזה עם פזמונים רקומי שיבולת.

אבל גם את, כמו יתר בנות הלהקה המצוינות, לא תצליחו לרדד לי את עוצמת הביטחון בקשר איתו. כן, כן, עם הנשוי. עם התפוס. עם זה שיש לו כבר משפחה משלו. כי אני יודעת את האמת! **אני יודעת שהוא אוהב אותי.** והאהבה מנצחת, רונית. בתור סופרת מתהווה את צריכה לדעת את זה. בדיוק כמו שכוחות הנפש יכולים למחלה קשה. את יכולה לצחוק עכשיו. תצחקי כל הדרך לרנטגן. כי לי יש סבלנות. כי אני יודעת שאנחנו נהיה ביחד. את תראי. אני יודעת את זה עכשיו יותר מתמיד. הוא תמיד כל כך עוטף אותי, כל כך מרגיע את הקשקושים שמטרטרים לי במוח, ואני, אני האנרגיה שלו, אני השמחה שלו, אני העלומים שלו.

שלא תחשבי, גם לנו יש עליות ומורדות כמו לכם, החבר'ה הנשואים. אבל אנחנו כל הזמן בוחנים זה את זה, עד כמה זה אמיתי, עד כמה זה חזק, עד כמה אפשר ללכת עם זה רחוק. הנה, לפני משהו כמו חודש הוא עשה לי בוחן קטן: הוא בא, הביא מתנה, ממש לא הטעם שלי והוא ידע את זה, הממזר. רצה לבדוק איך אני אגיב. בטח חשב שאעקם את האף או משהו, אבל אני חייכתי, רונית! אני חייכתי. אבל זה היה רק הפרומו. אחר כך הוא עשה לי הצגה שלמה שהוא רוצה לגמור איתי. לא ידעתי שיש לו כזה כשרון משחק, בחיי. זה היה כזה בידור, למות.

עכשיו, בגלל שהוא טיפוס מיוחד במינו, ממש לא גבר קונוונציונאלי מאלה שאנחנו בזות להם – הוא ממשיך את המבחן! לראות אם באמת יש לי סבלנות אליו, אם אני מקבלת אותו כמו שהוא, עם כל השגעונות שלו. אז הנה, בשבועות האחרונים, הוא לא הגיע. אבל אני מכירה אותו. מחר, מקסימום מחרתיים הוא יגיע, כרגיל, עם זר פרחים ענקי ביד ונשיקות מתוקות בפה. אוי, אני כל כך מתגעגעת אליו. ממש נשרפת מבפנים.

אוי אלוהים. אני מרגישה כל כך נהדר שסוף-סוף סיפרתי לך על קיומו! ירדה לי אבן מהלב. יש לי המון מה לספר לך עליו. **הוא אהבת חיי, רונית, אהבת חיי!**
אוליב.

רונית...!?

איפה את? חטפת בולמיית כתיבה ואת שוצפת כמימי הירדן? כן? אם כן, אז מצוין. אני גאה בך, רונית. קחי זמן לעצמך! תיצרי, תכתבי, תהיי!
אהם!

קודם כל אפצח בפינת האינטלקט (אורי ז"ל לבטח יוקיר פינה זו):

יש מייק-אפ חדש של 'צ'ומאל' (חברה צרפתית, אלא מה?), שאת חייבת לקנות. הוא מדהים! העור נראה כמו בוקר אחרי הגשם. והוא גם מכסה הכול. כל קמט בן-קמטון, כל כתם בן-כתמון. הוא אומנם קצת יקר, אני חושבת, משהו כמו 700 או 800 ש"ח ל-15 מיליגרם, אבל משתלם בטירוף. קיבלתי אחד כזה במתנה בערב ההשקה שאליו הזמין אותי היחצ"ן הרירי. הייתי עם השעיר לעזאזל (רפי) שהזמין אותי (את יושבת? קומי!!! תעמדי דום!) לנסוע איתו לפסטיבל קאן! בעל רעמת השיער באוזן גנוב לי על התחת, וכנראה חושב שאני בחורה מהדור הישן שלא נותנת עד החתונה. או שהוא חושב שאני לסבית לטנטית, וזה מטריף אותו עוד יותר.

אה, ואת לא מתארת לך איזה קטעים אני עוברת במסגרת הקמפיין. סיפרתי לך מה אני מפרסמת? סיפרתי או לא? יש לי התקף סניליות פתאומי. מדובר ב-*מגן תחתון*. רואים אותי בפתיחה של תערוכה, בה מצולמים פורטרטים בגודל מטר על מטר של כל מיני נשים, וכולן מכסות עם היד משהו בפניהן: זו את העין, זו את הפה, זו את האף וכן הלאה. אני, בחציאת מיקרו-מיני, מנגליניג בקהל, כשפתאום איזה גודזילה במראה מרגרט טאצ'רי שואלת אותי: "את לא מתביישת להסתובב ככה? לא קטנה עלייך החצאית? רואים לך את התחתונים!"

ואני, מה אני עונה לה?

"עם המגן התחתון של 'און זה רקורד' הכול קטן עלי, (ולמצלמה) כי אני מרגישה בטוחה ויבשה. (חזרה אליה) אפילו את קטנה עלי, " ואז אני דוחפת אותה, ובפס-הקול שומעים רעש של רעידת אדמה.

איך? נכון מגניב? אתמול צילמנו כמעט את כל הסרט (בסוף היתה איזה בעיה טכנית עם המצלמה), והיה אדיר! נראיתי כמו שבחיים לא נראיתי: איפרו אותי שיגעון, צבעו לי את השיער לכתום זרחני, והלבישו אותי – אוי גוועלד! – באיזה שמלונת נוציפת מנקרת עיניים ושדיים!

הצלם, נימי, אחד זיפונר חתיכי להחריד, כל הזמן עשה לי עיניים מהגיהנום, מה שלא השאיר כל צל של ספק מה הוא וסטסטורונו זוממים עלי. ומה אני אגיד לך? ... נהייתי מליטופיו של לוציפר הנ"ל שהיוו חיזוקית-פורטה לאגואי הנשי, ממש כמו שסם החתולה והשפם מתמכרת למגעו של אקי הקדוש המעונה. אך כשנגמרו הצילומים, וכשהבמאי בעל ראש הברוקולי (לידיעתך, בת פריפריה שכמותך, זו תסרוקת שינקינאית פופולרית: כל אחד שמחזיק מעצמו קול בסבבה ושיש לו שיער מתולתל, אוסף ברוב חשיבות את שערו למרומי הקודקוד ומשחררו לתפארה מעל סרט שחור ועבה, מה שנותן מראה דבילי להפליא של תפוחת ברוקולי). בכל אופן, כשהברוקולי צעק: "סיימנו להיום, איטץ א-ראפ!" לא העליתי על דעתי להיכנס עם לוציפר למיטה. כלומר, כן, העליתי, בטח שהעליתי. אפילו דמיינתי אותו עושה בי מעשים שלא יעשו, אבל כשהוא התקרב אלי מחויך ומסוקס כשבפיו מונחת כמו סוכרייה לשיגור השאלה: "רוצה לשתות משהו?" עשיתי לו לא עם הראש, א-אה, לא. "תפוסה?" שאל.

"אפ!" עניתי אפופת זוהר שיני המלוטשות. (האמת, המבחן הזה שהוא עושה לי, אהובי המטומטם, כבר קצת מתחיל לעלות לי על העצבים. צחקנו-צחקנו, נהנינו-נהנינו, אבל חאלס! אני מתגעגעת! מיציתי כבר את הקטע הילדותי).

הצלם מכורכם הביצים ממש התבאס: "וואללה נשמה? טוב, בסבבה... אבל אם תיפרדי ממני תרימי טלפון," נתן לי את כרטיס-הביקור שלו והתקפל. נפרדתי בנשיקות מהמאפרת, מהמלבישה, מקותי – "המעריץ הכי גדול שלך" – אביגור, והלכתי להיפגש בנווה-צדק עם מגד-מגדים לאיזה דרינקל'ה. אגב, המגדים וחוטם התות-שדה שלו ממש חזרו לעצמם. ישבנו איזה שלוש שעות, דיברנו וצחקנו כבימים-ימימה, למעט שינוי קטן אחד: השם דוליש לא עלה בשיחה אפילו לא פעם אחת. מה שאני לא יכולה להעיד על שמו של אהובי, שעלה גם עלה. מגד יודע על הרומן הסוער שלי מחיתוליו, והוא היחיד מבין חברי שמעולם לא ציקצק בלשונו או העלה גרה משפטים חלולי פסיכולוגיה שוחרי טובות ומשעממי תחת. תמיד הוא מוצא משהו נחמד להגיד, משהו מנחם, אבל הפעם הוא כל כך הצחיק אותי שכמעט נפלתי מהכיסא. סיפרתי לו על מבחן הוויפאסנה המגוחך שאני עוברת עכשיו, ונחשי מה מגדים אמר? הוא הרי תמים כמו דנונה, אמרתי לך. הוא אמר – תשבי טוב, רונית! – שאולי המאהבון דה-לה-שנסון התכוון ברצינות!!!

אם היית שומעת איזה נחירת חמור שיחררתי! מייד אחריו התפרצו לי מהפה נעירות וגעיות שלא היו מביישות עדר שלם. כל האנשים בבר חשבו שאני לא נורמלית, ונדבקו בצחוק שלי. את לא מתארת לך איזה בידור זה היה. ממש בכיתי מרוב צחוק.

אוי. גברים. אוי טמטומים. אני, אגב, מתכננת לו מבחן בחזרה: מעולם לא התקשרתי אליו הביתה, והסלולרי שלו לא זמין כבר כמה ימים. אני מחכה עוד יום, ואולי תתבצע חדירת בזק לטריטוריה הביתית. או שאני אטגן לו את הארנבת של הילדה על מחבת, או שאני אמרוט את השערות למעיל פרוות הדוב של זוגתו. מה דעתך?

נו, אולי תעשי הפסקה מהרומן על חבוטת הזיונים ותתפני אלי קצת? נו נו נו! מי בסופו של דבר לא שם קצוץ על מי? חשבת שעכשיו, שאני סלב, אני אפסיק להיות בקשר, שלא יהיה נאה לי חברה רנטגנאית? ובסוף מי שמתנתקת זו את! פויה.

ב".

נ.ב. תעני כבר!

אוי אוליב,

אל תשאל, להדס שוב היה התקף! אחרי יותר מחצי שנה שהכול היה בסדר, וכבר חשבנו שזה מאחורנו. גם הרופאים מאוד חיזקו אותנו, ואמרו שבגילה זה די נדיר, וסביר להניח שזה יחלוף עם הזמן ושלא נילחץ. אקי כל כך שמח שהיא בסדר, כשכאשר זה קרה הוא רעד כמו עלה נידף ליד המיטה.

זה קרה ביום שישי בלילה. בערב אקי הזמין חברים, כדי שלא נישאר לבד עם עצמנו, עם השתיקות האיומות, עם מבטי ההאשמה ההדדיים. הוא עושה הכול כדי לא להישאר לבד איתנו: מבשל ארוחות מפוארות לילדים, מכריח אותם להישאר בבית ולראות איתנו טלוויזיה, מציע לשכנים ערבי ברביקיו, ממש מתחנן לחברים שיבואו אלינו. הפעם הוא הזמין את חבר שלו מישו, שהגיע עם החתיכה החדשה שלו, איזה בת ארבע-עשרה וחצי ששוקלת קילו.

מאז הגירושים לפני שלוש שנים מישו מחליף בנות בקצב טורבו, אבל מה שהכי הורס זה היחס שלו לילדים. הוא כמעט לא רואה אותם, לוקח אותם לשבת אחת לשבועיים, וגם אז בקושי זורק מבט לכיוון שלהם. את אקי זה כל כך מחרפן, אפילו יותר ממני. לפני כמה חודשים הוא בא לביקור ביום שישי עם הילדים, ואחרי הארוחה לקח אותנו הצידה וביקש בשקט שנארח אותם אצלנו עד מוצאי-שבת, כי הוא רוצה לטוס לאילת לעשות סקי-מים. כמובן שהסכמנו, אפילו שאקי כמעט התפוצץ מעצבים ולקח אותנו לגינה, להעניק לו את אחד מנאומי ההטפה הידועים שלו. מישו עישן את הפייפ שלו, הביט לשמיים ויצא מההטפה כמו שנכנס אליה, ברגליים נקיות. ככה זה, יש אנשים שנולדו בלי מצפון. ככה אקי אמר אחר כך, בלי שהילדים המסכנים של מישו ישמעו. כמובן שאירחנו אותם, ובלב מלא צער ורחמים, זרוקים ככה אצל חברים, אפילו לא אצל קרובי-משפחה. ומה שהכי הורס, שמישו ביקש שלא נספר לתמי אשתו שהילדים היו אצלנו כל השבת בעוד שהוא נסע לכיף באילת!

בשנים האחרונות לנישואיהם, אקי עקב מהצד, משועשע, אחרי התנהגותו הגחמנית של חברו הטוב, ונהג לספר לי כל מיני אנקדוטות מצחיקות על המאהבות שלו. לפני הגירושים, אקי שאל אותנו למה הוא רץ להתגרש, והציע שאולי יחכה, אולי ישתנה משהו לטובה עם תמי, שילכו לייעוץ, משהו, אבל מישו אמר בטון מתפנק שהוא לא מסוגל, הוא מרגיש שיש לו שתי נשים, והוא הרי גבר של אישה אחת! שמעתי את זה מהצד וצחקתי: כן, בטח, גבר של אישה אחת לדקה וחצי בערך.

אבל מאז הגירושים זה כבר ממש נהיה פארסה. אנחנו כבר לא מצליחים לעקוב אחרי מצעד החתיכות. אקי מונה את הבימבוס של מישו, ממש סופר אותן במחשבון. לפני חודש הוא הגיע למשהו כמו שלושים וחמש בנות, מהגירושים עד היום. מה שאומר בממוצע, כך חישב אקי: בחורה לחודש. (הוא נולד עם מחשבון ביד, אקי. סיפרתי לך שהוא מודד גם את ערכו הנספי של הנוף? כשאנחנו במסעדה, הוא ישר מחשב את התמחיר, את הרווחים, והאם משתלם לבעלים להחזיק את העסק או רצוי שיפשוטו רגל).

אבל הפעם הוא באמת תפס מישהי על רמה, מישל הזקן. אחרי האוכל, כשישבנו לדבר, אקי ומישו הלכו לגינה, כי אקי לא מוכן שיסריחו לו בעשן את בית-הנכאות, ומישו לא מוכן לוותר על הפייפ

הצמוד כמו בסופר-גלו לשפתי הזולו שלו. (כאלה שפתיים מפוארות יש לו, יותר מלג'וליה רוברטס שלך). אני והקטנה נשארנו בסלון ודיברנו. היא באמת משהו, הקטנה. בת 22 בסך הכול, אבל חכמה, אינטליגנטית, מעמיקה. לומדת קולנוע, כותבת, מציירת, מלמדת נוער במצוקה. ממש התפעלתי ממנה. דיברנו עמוקות על ספרים וסרטים, והיא השמיעה דעות מקוריות, לא כל מיני סרטים משומשים שמדקלמים סטודנטים לקולנוע. באמת, ממש-ממש התפעלתי. רק לא הבנתי איך היא כל כך מאוהבת במישו, מביטה בו בעיניים מעריצות, ממש מלקקת אותו בעיניה הכחולות הענקיות, וכשהוא יושב לידה ומניח את ידו בבעלתנות על הירך שלה, איך היא מטה את גופה אליו ונכפפת כאילו הוא אדונה. ואיך נוצצות עיניה כשהוא מביט אליה בחיוך אבהי ומתנשא, ומלטף לה את הראש כמו לילדה קטנה. רציתי להגיד לה: הרי את בחורה על-הכיפק, אינטליגנטית, מה את, שייכת לו? ומשהו בתוכי אמר לי שכן, ככה היא מרגישה, היא מרגישה שהיא שייכת לו. זה סוד המשיכה.

כשהבנים חזרו לסלון, השלושה המשיכו לקשקש, ואני רק הבטתי על תופעת הטבע העל-גילית שהתיישרה בארבע רגליים על הספה. איך הוא מחשש, והיא נכפפת, איך הוא מלטף, והיא מעריצה. ממש ראו עליה שהיא חושקת בו בטירוף, ואם זוג הגלמים שרבוץ לידם בסלון לא היו שם, היא היתה מחששת את החטייאר על ספת הרוקוקו המפוארת של אקי.

ישבתי שם, ופתאום נזכרתי במשהו שבאמת פרח מזכרוני הרפה. משהו מלפני המון שנים. מהצבא בעצם. היה לי בוס מבוגר, כבן חמישים אני מניחה, אף שכנערה את מתקשה מאוד לקבוע את גילם של המבוגרים ממך, כי כל מי שעבר את השלושים נראה לך כמו אבא ואימא שלך גם יחד. הוא היה איש מתוק, עדין מאוד, שקט כזה. עבדנו יחד באותו חדר ולא הרבינו לדבר, אבל הרגשתי שהוא מחבב אותי מאוד, וגם אני חיבבתי אותו. פעם, ואל תשאלו אותי איך זה קרה, ממה זה התפתח, הוא נתן לי פתאום נשיקה, לא סתם נשיקה קלילה על השפתיים, ממש סחף אותי לנשיקה צרפתית עמוקה, רטובה, ממושכת. הוא לא חיבק אותי, רק אחז בכתפי ונישק, ואני לא התנגדתי, להפך, נסחפתי, ומה אני אגיד לך, גם מאוד התחרמנתי.

פתאום הוא הפסיק, בדיוק כמו שהתחיל, ובעיניים אשמות ומבושות אמר שהוא לא יודע מה קרה לו, אני פשוט כל כך חמודה והוא כל כך מחבב אותי, והבטיח שלא אדאג, זה לא יקרה שוב, ורץ לשולחן שלו להיקבר מאחורי ערמת הדוחות. ואני נשארתי לעמוד כמו מטומטמת, חרמנית פחד, כשכל מה שרציתי זה שהוא ישכיב אותי על השולחן המשרדי ויזיין בטירוף. ולא היה אכפת לי ששערו כסוף, ופניו קצת קמוטות, שעיינו עצובות וכבויות. רציתי את הכמיהה שלו אלי. להרגיש שוב כיצד כל כולו, כל תא בגופו, מרוכז בפי, בלשוני, בבלוטות הרוק שלי. הייתי כל כך מחורמנת עד שממש כאב לי למטה, שנאלצתי לרוץ לשירותים ולאונן איזה חצי שעה. מסכן, הוא בטח חשב שנגעלתי או שנבהלתי ממנו, ורצתי לבכות בשירותים. מעניין אם הוא היה עושה משהו בנדון לו ידע את האמת.

באותו ערב עדיין הייתי במצב רוח מיני מאוד. הלכתי לדירתו השכורה של אקי, שכבר למד בשנה א', וזיינתי לו את הצורה, ואקי שאל איזה דבר טוב הוא עשה שהוא זוכה ליחס כזה ממני. והרי לא יכולתי להסביר לו שהתחרמנתי מאיזה זקן, ועכשיו אני פורקת עליו את יצרי האפלים. אז רק רכבתי ורכבתי על הגבעול הנוקשה של אהובי עול-הימים.

אחרי שמישו וריבי, זאת הקטנה שלו, הלכו, נשארנו למטה לנקות את הסלון ולרחוץ כלים. הפעם היה לנו נושא שיחה מצוין: מישו והבחורות, הבחורות ומישו. אפילו ציחקקנו קצת והתבדחנו, ואקי דיווח על השטויות התורניות שמכר לו מישו, בסגנון הברקתו הנודעת: "אבל אני גבר של אישה אחת".

אחר כך עלינו למעלה, ובזמן שאקי התרחץ ואני ישבתי לכתוב קצת, פתאום אני שומעת השתנקויות וחרחרורים מהחדר של דסי. ישר רציתי לשם וראיתי את הקטנה רוטטת ומכחילה, גולות עיניה הפוכות, בעיצומו של התקף קשה מכפי שהיה לה אי-פעם. ישר צרחתי לאקי שיבוא, והוא רץ מהאמבטיה ערום ונוטף מים, ורעד כמו עלה נידף ליד מיטתה. אחרי שההתקף עבר, חזרה לפנייה ההבעה הרגועה, כאילו כלום לא קרה, כאילו היא רק ילדה קטנה שקטה מוגנת ומתוקה שחיה בבטחה בבית מלא אהבה.

לקראת הבוקר, כשהבית חזר לדממתו, שכבנו במיטה, נרגשים, לא מסוגלים לעצום עין, ואקי חיבק אותי, כמעט התכרבל בתוכי, וביקש שאבטיח לו שלעולם לא אפרק את המשפחה. שלך, רונית.

הי

לא הצלחתי להירדם בלילות האחרונים מרוב בילויים מטורפים אז לקחתי כדור שינה וישנתי וישנתי וישנתי כמו איזה דובת חורף חסרת דאגות ולא שמעתי לא את השעון המעורר ולא את הצלצול באינטרקום של הנהג שבא לקחת אותי לעוד יום צילום ולא את הטלפון שכפי הנראה צילצל וצילצל. כשהתעוררתי מקודם לא היה לי צל של מושג איזה יום היום ומה השעה בכלל ואז ראיתי שהמזכירה מהבהבת והקשבתי להודעות ולמרבה הזוועה קוטי אביגור השאיר לי ארבע הודעות שעולות בהדרגה בדציבלים כשבאחרונה הוא נבח כמו רוטוויילר על ספידיים שהוא הולך לתבוע אותי ואת האמאמאמא שלי על הפרת חוזה ושאתכונן כי אני הולכת להפסיד את הכסף שאין לי. אחריו באו בסט שש הודעות היסטוריות מעמוס הכריש המתולע... אפשר לחשוב איזה פשע עשיתי, בחיי! אנשים פשוט מטורפים בארץ הזאת. אז ניסיתי לדבר איתו עם הקוטי אביגור הזה התקשרתי אליו לנייד והסברתי לו שלא שכחתי או משהו אני לא איזה תינוקת חסרת אחריות, שמתי שעון מעורר אבל לא התעוררתי קורה, מה, לו זה לא קרה אף פעם? אבל הוא, המעריץ הגדול שלי, השמן זית זך הפך פתאום לשתן מודלק: תקשיבי לי טוב-טוב מאמלה, ירק ארס בקריז, עלית לי מאות אלפי דולרים ממש לא מעניין אותי למה לא התעוררת, מצידי תישני לנצח אבל לא על חשבוני. טוב, עמוס מנסה לדבר איתו עכשיו יהיה בסדר. ניסיתי לתפוס את רפי טולדו שידבר איתו גם הוא, הם חברים הוא וקוטי, אבל רפי עסוק באילת מצלם על יאכטה שלוש דוגמניות מלקקות לארטיק. מחר אני נוסעת איתו לאירוע בעין-כרם. איזה מקום חלומי זה, אה? שקט טוסקנאי שורר שם. בכל אופן חברים של רפי פתחו שם בית-קפה, את הקפה הם מייבאים מצרפת ואת המאפים הם אופים במקום הכול טרי ונימוח, אי אפשר לא להיות אופטימיים במקום כזה אלוהי. שלושה נגני ג'אז הופיעו בגינה וניגנו שירי אהבה של גרשווין. בית-הקפה ממוקם בתוך בית עתיק ששייך למשפחה של האישה, עמליה שמה עמליה שדה, פסלת בעלת שם עולמי שעושה פסלים נהדרים מברונזה כל פסל הוא תנוחה אחרת של גוף נשי דשן ומלא כל טוב חמוקים. עמליה, בת חמישים פלוס, עם פנים מאירות וטובות שמזכירות חמנייה הוציאה אותי לגינה המטופחת והריחנית והסבירה לי איזה עשבי תיבול היא קוטפת בשביל הכריכים שהיא תכין לנו. מזל שבאנו מוקדם לפני כל הסלבס הירושלמים ככה שיש לנו זמן לפטפט. לדבריה, הם (הסלבס) הם עולם אחר ממה שאני מכירה בעיר החטאים. יותר צנועים, היא אמרה, ואחר כך הוסיפה אגב צחקוק שאולי בעצם גם זו פוזה, היא מזמן פרשה מ"הברנג'ה המתישה הזאת" לטובת חיים טובים ונורמליים

בעין-כרם עם יצחק בעלה שיחיה. סיפרתי לה שתהיה לי בקרוב תערוכה בניו-יורק ב'מומה' ושיקציבו לי שם חלל ענקי ואת לא מאמינה: עמליה הציעה לי להתארח אצלם מתי ולכמה זמן שיבוא לי אם יתחשק לי קצת לנוח מהעיר הגדולה ואמרה גם שהסטודיו שלה עומד לרשותי. היום היא מפסלת רק להנאתה והרבה יותר מתאים לה לבשל, אין לה כוח יותר למתחים האלה. איזה פרסונה מרשימה, אני אומרת לך, ובאיזו חמימות היא קיבלה אותי! כאילו אני בת-משפחה. בעלה, יצחק עיתונאי בכיר הסתובב בבית במראה הסופר הירושלמי האסלי (מכנסי קורדרוי בגוון חרדלי, משקפיים ופייפ, אבל בשום אופן לא מזכיר את השרשור אדי מכנס) ואז הלך למטבח לחתוך את הלחמים תוך שהוא מזמזם SOME DAY HI'LL COME ALONGTHE THE MAN I IOVE, ואני התכרבלתי לי מול האח (יש להם אח, את מתארת לך?) והתנמנמתי לי.

אז מה שלומך? מה שלום הדס? נועה? ומה שלום אקי האייקון שלנו? אה, לא הוא האייקון, זו את. את! אני מעריצה קדושים מעונים, באמת! כי לא יעזור כלום ושיקפצו מהגג כל הציניקים: אני, מאז שאני ילדה, חושבת שלא לה יש הכי הרבה כוח. תחשבי: מדובר באנשים בשר ודם המוכנים לוותר לחלוטין על חייהם ואפילו למות! למען מטרה נעלה! שמתי לב, וזו הגדולה של כל הקדושים החכמים האלה, שהם תמיד היו וימשיכו לנצח להיות מוקד עלייה לרגל והערצה המונית (במיוחד כאלה שפתאום מתחיל לטפטף להם דם מהעיניים), אבל המטרות שעליהן הם נלחמו ומתו נשכחו ודהו ברוב המקרים. חכי רגע אני קמה לשתות משהו יש לי קצת סחרחורת זהו עבר אז מה את אומרת על זה שעדיין לא שמעתי מאהובי? איך את מסבירה את זה? ובבקשה: תחשכי ממני הסברים מלומדי עוגות גבינה פסיכולוגיות של קופת-חולים כללית. לעשות או לא לעשות זו השאלה. להיות או לא להיות זו השאלה-אוליב.

אוליב היי,

את בסדר? נשמע לי שלא קל לך עם החיים החדשים והסוערים בקצב הסילון. אולי כדאי שתאטי קצת, תיקחי אוויר לנשימה? אולי באמת כדאי לך לנסוע להינפש ולהירגע אצל החברה הירושלמית שלך? אוויר הרים צלול כיון תמיד עושה טוב לנשמה. (יש לו סגולות רפואיות, זה ידוע, בגלל זה לא מוכנים לוותר אצלנו על השטחים, לא ידעת?)

אז מה את אומרת, יקירתי? את מדאיגה אותי. אני באמת חושבת שהחיים על הקצה לא עושים לך טוב. אז מה את אומרת? אולי את רוצה שניפגש? שנישוחח טט-א-טט? נשב לנו באיזה בית-קפה קטן ומתוק, בצל עצים ירוקים ומטיבים, נשתה קפה מצוין ונשמין מעוגות שמרים. לך באמת לא יזיקו קצת פחמימות. (אני, לעומת זאת, בדיאטה כבר שבועיים. אקי הממזר צוחק ואומר שעם תאוות הממתקים שלי הוא לא צופה לי עתיד גדול. אמרתי לו שנעשה התערבות: הוא לא קונה שום ענתיקה במשך חודשיים, ואני לא אוכלת שום עוגה במשך חודשיים. מי ינצח, לדעתך?)

את יודעת, יש לי רעיון! אולי תבואי אלי? נשב בגינה, נשתה איזה משקה דיאט. (אקי מכניס לדירה כל מיני ספרינגים הממזר, כי הוא רוצה שאני אשבר). ומה את יודעת, אולי אני אוכל לעשות משהו למענך? באמת, מתוקה, תירגע, לא חייבים לבלוע את העולם במכה. את יודעת איך היתה אומרת

הפסיכולוגית האנגלוסקסית שלי, במבטא אמריקאי מגוחך? "שוויה, שוויה", ככה היא אמרה לי כשרציתי כבר אז, בגיל שלושים, להתגרש.

אולי באמת תתקשרי למישהו? אם את רוצה, אני יכולה להמליץ לך על כמה פסיכולוגים טובים באמת וגם לא יקרנים. באמת, לא כדאי לך להתחיל עם גלולות שינה, אני יודעת על מה אני מדברת. גם לי היתה תקופה מחורבנת, אחרי שדסי נולדה והיו לנו הרבה בעיות בזוגיות, שבה רציתי לשכוח מכל הסובב אותי וקצת התמכרתי לכדורים. ובשביל מה? החיים יפים, מותק. אז הוא לא מתקשר האהוב שלך, אז מה? מי צריך אותם? אני שואלת. הרי יש לך את שובל מוקירייך ומעריציך. למה שלא תיסעי עם ההוא, השעיר לעזאזל, לקאן? תחליפי קצת אווירה.

מצד שני, אולי לא כדאי לך. ממה שאני שומעת, נשמע לי שעדיף לך כרגע להירגע בארץ, הרחק מהאורות הנוצצים. ותורידי ווליום, מותק, לא יזיק לך. הכתר לא יפול מהראש שלך כל כך מהר. אני כאן לרשותך בכל עת, רובית.

יורו רוביתי!

תודה רבה על שפע הצעותייך לאיזון הדין של הפורפריד אוליבי, אבל אני ממש-ממש בסדר! אין לך מה לדאוג לי. אם צריך כאן לדאוג למישהו, זה למאהב המיסתורי שלי, כי אני חוששת שהוא עובר התמוטטות עצבים. הוא לא החזיר טלפונים לשתי ההודעות שהשארתי לו (שתי הודעות! חח... למה לא חמישים ושבע?). אפילו ניסיתי בחיל ורעדה להתקשר אליו הביתה איזה ערב. ענתה הבת שלו (בעלת הארנבת. חח!), אז ניתקתי מייד. אני לא מבינה מה קורה פה. הוא צריך טיפול דחוף, אשפוז. אפילו כפוי! כי אני אומרת לך, הוא מסוגל להזיק לעצמו. אם מגד ניסה להתאבד בגלל אהבה נכזבת, אז הוא על אחת כמה וכמה! ואת יודעת למה? בגלל חליפת השפיות שהוא לא מוריד מעצמו לרגע. הוא תמיד אובר שפוי, לא מאבד שליטה, תמיד יציב ומאוזן שבא להקיא. הוא, בלי לעשות עניין גדול ובלי לבלבל את המוח, מיישם הלכה למעשה את פילוסופיית החיים של כל הרוחנים שהיו חצי דקה בהודו והפכו למוארים... מכירה אותם? אלה שלא מפסיקים להטיף בטמטומית רהוטה למסכן שהם מכירים בדיוק דקה וחצי (שכל חטאו שהיה במקום הלא-נכון, בזמן הלא-נכון), איזה "שיעור" הוא צריך לקחת איתו לדרך. דווקא אנשים כמוהו, היציבים-סלע האלה, עלולים להתפרק. או... אני צודקת! אמאל'ה, אני צודקת! לאלה שלא מאבדים שליטה אף פעם, יש הכי הרבה סיכויים לחטוף פתאום את הג'ננה ולגמור עם עצמם. הוא לא שלומיאל כמו מגד! הוא יצליח! הוא ימות לי! אם לא כבר מת. הרי אם הוא מתהלך בבית שלו כמו זומבי, זה היינו הרך – דוליש, מה אני אעשה? מה, מה? שש... להירגע.

בואי נדבר על דברים אחרים?

אני ברוך השם יתבויירעך, כבר עברתי כל מיני אירועים מוחיים בחיים שלי ועכשיו אני בשיאי! אני נורא עסוקה, מבלה המון, מזמינים אותי להרצות לפני סטודנטים לאומנות בארץ ובעולם על הקשר בין

קומוניקציה ואומנות (אין כל קשר במקרה שלי), כך שממש אין לי זמן לנשום. המוטציה המכונה עמוס, שמיום ליום אני יותר ויותר נגעלת מהוויתו הכרישתולעית, התקשר אלי שמח ומבדח ובישר לי ש-איזה יופי טופי! אביגור יותר על התביעה נגדי בתמורה להבטחה שאני נפרדת בסבבה מחמש-עשרה אלף הדולרים שהובטחו לי, שהרי עשיתי נזק שלא ישוער. מסתבר שביום שהברזתי הם לקחו במקומי כפילה שרואים אותה רק מאחורה. באמת יופי טופי! "יצאנו מזה בשן ועין, צ'וקי, גנחה התולעת במתיקות מבחילה. ("יצאנו!" קולטת? כאילו שאכפת לה, לתולעת, הרי כסף לא חסר לו לכריש). אם את שואלת אם זה מזיז לי, אז שתדעי שממש לא. אני אדישה וכהת חושים. (מה שאי אפשר לומר על המחושים. יש לי התקפי טמטום שבאים לידי ביטוי בסחרחורות א-ל-קונדה).

יכול להיות שאסע מכאן לקאן (היהודי היקר מנוסי חוזר ובגדול!), ואולי אבקר באותה הזדמנות חגיגת את דוליש, אם היא תואיל לכבד את פריז בנוכחותה. כרגע היא בבריסל, מתארכת אצל נדיה, חברה שלה, איזה סייקו אחת שהיה לי חוסר הכבוד להכיר אותה בביקורי הקודם בפריז.

הייתי זקוקה לחופשה הזאת עם דוליש כמו שהומלס זקוק לאמבטיה חמה. זה היה לפני משהו כמו שלוש שנים, כשהייתי בשיא הדיכאון בגלל אורי. ידעתי שכשאבוא אליה, לדירה הפיצית שלה ברו-סנט-דניס, נלהג נצחק וניילל שעות ימים ולילות תוך-כדי שתיית קפה במאגים המפלצתיים האלה שמגישים שם, או הליכה בגני לוקסנבורג, או ביקור במרכז פומפידו, או קניות בגלרי-לאפייט – בקיצור, פיזזה לי במוח תמונה יפה עם פילטר שירך לי את החיים.

חיבוקים ונשיקות בשדה התעופה. כמה שמחתי לראות אותה. בדיוק ככה דמיינתי את הפגישה שלנו. אבל בדרך לפריז מהשדה, תוך כדי כניסה זהירה לחי המטורללים והאומללים בשאלות כלליות כמו: אז איפה הדברים עומדים עכשיו? – היא פתאום אומרת ש-אגב, לא נהיה לבד בדירה, מתארכת אצלה עוד חברה, נדיה. נשנקתי אבל לא אמרתי כלום. למה לא אמרתי כלום – אין לי מושג. (הלם מהאכזבה? אי נעימות ממחזות פולניה האבודה להביע מורת רוחי כאורחת?) נכנסנו לדירה (קומה רביעית בלי מעלית), עם המזוודות, ואפילו לא הספקתי לספוג לנשמה את הריח של הבית שלה. ריח שאני כל כך אוהבת, של – אין שום דימוי לריח הזה. ריח של דירה בפריז.

חרגול משקפופר ישב על הספה בסלון ועילעל כלאחר יד בעיתון. "נדיה-אוליב, אוליב-נדיה", הציגה אותנו דוליש בעליזות. החרגול הרים את עיניו מהעיתון, חיך חיך רקטומי ונד בראשו. לו לפחות היתה קמה וכמו כל צרפתייה קוקטית היתה נותנת לי חמש נשיקות על כל לחי, הייתי מרגישה יותר טוב, אבל נדיה, את מבינה? היא טיפוס. מה לה ולגינוני נימוס. היא מיוחדת. מדיום! מה את יודעת. היא מפטפטת לה כל היום עם מתים, ויש לה דיבור עם ישות אחת בשם "נהרדע"! היא מתייעצת איתו בכל דבר, תתארי לך. "נהרדע", נוהמת נדיה, "כדאי לי ללבוש שמלה או ג'ינס היום?" (הנר כבה. התמונה שעל הקיר מתנפצת לרסיסים. סופה מתחילה בחוץ). "ג'ינס!!!". מרעים קול הצפרדע של נהרדע.

אבל היא גם מדברת עם אנשים רגילים שמתו, קרובי-משפחה, חברים, כאלה. ווי, עולה לי רעיון גדול! אחרי שאלך לעולמי אני אגיח מהגיהנום ואפתיע אותה באמצע סיאנס! אני אכנס לגוף החרגולי שלה, היא תתעוות ותרטוט, עיניה יתגלגלו לתקרה ובחזרה, ואז תשחרר פתאום נערת צחוק אוליבי ותאמר בקולי הצווחני: "את נדיה טפשה, חרגול פאסיב-אגרסיב! את רעה ואגואיסטית... אנטיפתית קטנונית ומסריחה... " וכולם יתעלפו. אני אהיה רוח רעה. או שאולי רוחו של המאהב הנעלם שלי תיכנס לתוכה ותסביר לי סוף-סוף מה קורה פה?

ובכן, לנדיה היו עניינים עם דוליש, שלי, הזרה, לא היה כל חלק בהם. הן קישקשו צרפתית בכיף, וכשדוליש נזכרה אחרי חצי שעה שזה לא מנומס כלפי, כי הידע שלי בצרפתית מסתכם ב-"ו"ו לה וו קושה אבק מוא?" נדיה עיקמה את פני החרגול המכורכמים שלה.

כל בוקר הן היו הולכות לכל מיני סידורים שקשורים לסידורים שמה יש לי להצטרף בכלל. אני הלא סתם אשתעמם. אז הסתובבתי לי לבד בעיר. שעות הלכתי והלכתי. אני לא יכולה לשכוח איך היא, החרגול, היתה חותכת את הלחם בארוחות בוקר: לאט-לאט, פרוסות דקות-דקות, ותמיד-תמיד זכרה לשאול אותי אם ארצה יותר מפרוסה אחת, כאילו איזו מן חזירה אני אם אני מבקשת שתיים בדחילו ורחימו.

השהות עם דוליש סוליקו הצטמצמה לערב אחד מסכן כשהנודה יצאה להופעה שדוליש כבר ראתה. ישבנו בדירה וניסיתי בכל כוחי להעלות מנבכי נשמתי כל מה שרציתי לדבר איתה, להתייעץ, לפתור, להקל, לשמוע ממנה שהכול יסתדר. אבל משום מה כל הבעבעע שגעש ורחש בי לפני שבאתי כאילו התאדה. התיק נסגר מחוסר עניין ציבורי. אז סיפרתי בחוסר ריכוז ובחוסר חשק על הפיאסקו עם אורי, ומה שנהיה ממני כתוצאה מהזוגיות: אסקופית רמוסה. דוליש ישבה מולי, רגליה מסוכלות על הספה, מחויכת במין רגיעה טוטלית כמו איזה קרם פנים משובח. ביום האחרון שלי בפרז היא קנתה לי את מעיל הגשם האדום ההוא, שעלה לא יותר מכמה גרושים ביטאטי, אבל בכל זאת התאהבתי בו על-המקום. לעולם לא אשכח מה עבר לי בראש באותו רגע: שזה כמו טיפול קוסמטי לחורבה מעושנת.

נורא כעסתי עליה, על חוסר הרגישות שלה, שלא אכפת לה ממני, שלא חשוב לה להיות איתי לבד בלי הנודה נדיה. אחר כך לא דיברתי איתה ולא כתבתי לה איזה חודשיים, אבל הגעגועים עשו בי כבשלהם, יחד עם פרוץ הרומן הסוער עם הנשוי התלוי.

אוווף! שוב אנקונדה. לא, אני לא מוכנה לראות רופא! תודה על הרצון לעזור אבל זה שום דבר. הנה. אופסלה! עבר!

טוב. כבר ארבע לפנות בוקר. אני אנסה לישון קצת. אוליב.

תירצה מאמי,

אז אנחנו קבועות למחר, נכון? עכשיו תשמעי משהו, האומנית הזו שאני מתכתבת איתה, לשעבר "מאהבי הווירטואלי", נשמעת לי מוזר יותר ויותר בזמן האחרון. המיילים שלה נעשו כל כך מבלבלים והיסטריים, שזה מפחיד. את זוכרת אותי בתקופה הארוכה ההיא, בדיכאון אחרי הלידה של דסי, ואיך כמעט השתגעתי לגמרי מהכדורי שינה? אז היא נשמעת לי בדיוק ככה. היא מחרטטת על כל מיני אירועים זוהרים שהיא נוכחת בהם, על תוכניות טלוויזיה ופרסומות, ואני עדיין לא ראיתי אותה בשום פרסומת. קראתי משהו בעיתון, לפני יותר מחודשיים, אחרי התערוכה ההיא שלה בשדרות רוטשילד, אבל כל הסמטוחות האלה שהיא מדווחות לי עליהן נשמעות מאוד מפוקפקות. באחד המיילים היא אמרה שהיא נוסעת או-טו-טו לפסטיבל קאן, אבל ביררתי, והפסטיבל הזה יתרחש רק באביב הבא. ובפעם אחרת היא אמרה שפגשה את ג'ולה רוברטס באיזו מסיבה, אבל לא שמעתי שהג'וליה הזאתי בכלל הגיעה לארץ הקודש. כל כך מוזר!

הצעת לי שניפגש, אבל היא דחתה את הרעיון. טוב, אחרי הכול אנחנו לא חברות קרובות, רק מתכתבות, אז אני יכולה להבין אותה. ויש גם איזה עניין מטורף של מאהב נשוי שהיא מספרת עליו, שכנראה זרק אותה לאחרונה. אני כל כך פוחדת עליה, אבל אני לא יודעת מה לעשות ואיך לעזור לה. וזה נורא מלחיץ. הלוואי והייתי יודעת מה לעשות. טוב, נדבר על זה מחר, אולי תהיה לך עצה בשבילי איך לברר מה קורה לה בלי לעצבן אותה. באהבה, רונה.

היי אוליב מותק, מה קורה?

תשמעי, בא לך לבוא לבוקר של כיף במסעדת "הרציף"? שף הבית, שיווא לאחרונה מאיזה מסעדה בעלת שמונה-מאות וחצי כוכבי מישלן שפשטה רגל, רוקח "ארוחת בוקר טעימות", שבה יוגשו איזה שבעת-אלפים טאפסים מיוחדים מעשה ידיו להתפאר. ותהיה גם רביעייה קאמרית שתנעים את האווירה, והבריזה הנעימה מהים, עם קרני השמש המלטפות של ספטמבר. והכול און-דה-האוז: אקי ישלם!

אז מה את אומרת? הולך? נשב לנו בשמש, נפטפט, נרכל, נשמע מוזיקה, והכי חשוב: נתפטם! (מותר לחלל פעם את הדיאטה, לא? אגב, רזיתי כבר שבעה קילו! עוד שבעה ואני נעשית כוסית. אז אקי הגאון לא פיספס עקיצה, ובאיזה הזדמנות אמר: "תיזהרי שלא תצטמקי לגמרי. התחתנתי איתך בגלל השדיים, לא בגלל השכל.")

ואם ישחק לנו המזל, אוליב, אפילו נתחיל עם חתיכים. עם הגופה החדשה שאני נושאת עלי עכשיו, אני דופקת לך מיני לתפארת. את עוד תיראי מה הארונית הקשישה מסוגלת לעשות. כמה דרינקים (השף מבטיח "קוקטייל מימוזה", שתהרגי אותי אם אני יודעת מה זה), וצפויה לך תוכנית בידור משובחת. אחרי הקוקטייל השני, אם אני לא רוקדת על השולחן מול הים, אל תקראי לי ארונית. (בעצם, לא תוכלי לקרוא לי ארונית יותר, חה-חה, כי כבר רואים לי את המותניים!) אחרי השלישי, אני נדפקת על השולחן עם המלצר הכוסון.

אז מה את אומרת? בא לך בשישי הקרוב? תודיעי לי ונארגן משהו. אני יכולה לאסוף אותך מהבית, אם מתאים לך. תהיה מותק ותבואי. יהיה אחלה, אני מבטיחה. שלך, רונת.

רונת, רונת, רונת,

בכיף הייתי באה בשישי לזלול איתך ארוחת שחיתות ומלצרים חתיכים אה-לה-קארט, ויותר מזה, רוקדת איתך למבדה על השולחנות, אבל מאמי, אני לא אהיה בעיר או יותר נכון בארץ הקודש בימים הקרובים, כי – את יושבת? תעמדי! את עומדת? בבקשה להצדיע. את מצדיעה? יופי. את יכולה לשבת חזרה:

אני נוסעת עם המאהב שלי המתוק היפה האידיוט שחזר אלי על ארבע -

לאירופה!!!

הוא לא רוצה לומר לי את היעד. "זו הפתעה", הוא אמר לי במתק שפתיים, אבל יש לי הרגשה שאני יודעת לאן הוא מתכנן לקחת אותי.

ישבתי לי בבית בשלישי בלילה מול הטלוויזיה, אפופה ברחמויינעס עצמיים כטוב ליבי בין, כשפתאום, באחת-עשרה בערך, אני שומעת צלצול בדלת. מי זה בשעה כזאת? חשבתי בנרוב. מגד? אין לי כוח עכשיו לאף אחד, אפילו לא למגד. אולי ועד-הבית?! הקלדרון הנודניק הזה, מה הוא חושב לעצמו?! לא, אני לא פותחת. אבל הצלצול ממשיך וממשיך. טר... טר... טוב, אני קמה בעצלותיים, מודעת היטב למראי המבעית (בלי איפור אני נראית כמו מסכת "הצעקה"), מציצה דרך העינית ו... נשנק לי הלב. הראות והלבלב מחאו כפיים. הרחם נדלק באור אדום.

"אה... או... חכה שנייה..." אני אומרת בהיסטריה כבושה.

ישר טסתי לאמבטיה, רצחתי פנים, שיפשפתי מהר בסבון מתחת לבתי השחי, גילחתי מהר את זיפי המרירות המסריחים שהצטברו לי שם, ומהר-מהר, בואכה פות – ה'בון אפטיט' שלי - סיבנתי וגילחתי מסביב, גם את הרגליים, מהר-מהר, אפילו נחתכתי קצת ושמתתי חתיכה קטנה של צמר גפן על הדם, ואז התאפרתי קלות, קצת אודם וסומק, שאיראה בחיים.

ואז, מתנשפת כמו צפרדע בקריז, פתחתי לו את הדלת. הוא עמד שם עם הבעה נזופה והושיט לי זר ורדים בצבע בורדו, מהריחניים האלה, שכל אחד מהם הוא בגודל ראש של תינוק.

"תודה... היית צריך", אני אומרת לו ומחייכת, מסמנת לו שיואיל בטובו להיכנס כבר. הלב דפק לי במהירות של רכבת אקספרס. עמדתי והבטתי בו אסירת תודה לאלוהים שנענה לתפילותי ולהורי האימוים, שלמרות שמעולם לא הסתירו ממני את היותי טעות, בכל זאת, על אפם וחמתם, נתנו לי את החיים.

"הייתי אדיוט", הוא אומר וקורס על הספה. "אני לא מסוגל לחיות בלעדייך. אני לא יודע מה עבר לי בראש. אין לי מושג מה אני יכול לעשות כדי לפצות אותך."

ואז הוא שולף מעטפת פלסטיק שחורה, כמו זו שנותנים במשרדי נסיעות, ומנפנף בה מול פני. "מה זה?" אני מיתממת.

"כרטיסי טיסה", הוא מחייך.

עכשיו, אני יודעת שזו תהיה טעות מרה ליפול אפיים ארצה היישר לזרועותיו ולזעוק: הו אהובי, חזרת אלי! אם אין אתה לי מי לי – כי בכל זאת, הבנאדם זרק אותי לכלבים. אז אני יושבת מולו ושותקת כמו ספינקס דבילי.

"אוליב..." הוא אומר פתאום בקול שבור, "את הולכת לזרוק אותי?"

"אתה מפגר", אני אומרת לו בפנים חתומות. והאידיוט קם וזז כמו קוקר-ספנייל לכיוון הדלת. חשב שהוא אכן מיועד לגירוש.

"שב, דגנרט", אני לוחשת וזוחלת אליו כמו חתולה. הוא מרים אותי אליו, מסובב אותי ונשכב מעלי, מחבק אותי חזק-חזק ולא נותן לזוז. "אני אוהב אותך אוהב אותך אוהב אותך", הוא ממלמל לי באוזן ומתחיל לטרוף אותי בנשיקות ליקוקים וביסים בצוואר, ואני מרוב אושר ממש משתבצת מתפקעת מתפוצצת, ופתאום אנחנו על הרצפה הקרה וזה נעים-נעים לגוף העירום כי חם כל כך והרוק המתוק והזיעה והזרע הכול בתוך אמבטיה של אופוריה.

אחר כך אני אומרת לו: "אני יודעת לאן אנחנו נוסעים."

"לאן?" הוא שואל, ומגיש לי כוסית יין.

"אוסטריה."

הוא מחייך, מרים גבה אחת, כאילו, על מה את מדברת גיברת, איזה אוסטריה בראש שלך? א-אה. הפתעה מותק. אני יודעת שניסע לשם, כי תמיד, מאז שאני קטנה רציתי לנסוע לזלצבורג, למקום שבו צילמו את "צלילי המוזיקה". והוא ידע את זה. רונית, אל תצחקי עלי בבקשה שאני פיגורית. כן, אני רוצה לטייל שם עם מישהו שאני הכי אוהבת בעולם, שיהיה הבעל שלי, האבא של שבעת הילדים שיהיו לי. טוב, שבעה כבר לא יהיו – שניים זה גם יפה, לא? בסוף הסרט, זוכרת? אחרי שהם הצליחו לברוח מהנאצים, הם עולים על הר ירוק על גבול שווייץ, הוא וג'ולי וכל הילדים, כולם מוארים, מאושרים-

... מה? בסדר, תצחקי. אני יודעת. פדיחה. רק דוליש יודעת מזה, הוא ועכשיו גם את. אז אני אינפנטילית! אז מה? כל אחד והפנטזיות הפסיכיות שלו. מחר בחמש לפנות בוקר אנחנו על המטוס. רק בשדה אדע אם צדקתי או לא. אבל בינינו, גם אם היעד הוא לונדון, ברצלונה, פריז או קטמון, אני לא אעקם את הירח. שלך, אוליבבבב.

אוי אוליב!

אוליב, אוליב, אוליב, כמה שאני שמחה בשבילך! שיהיה לך הכי פאן שבועולם, שתיהני מכל רגע בהרים השווייצרים או בסמטאות פריז או מרוקו או המוקטעה, מה זה חשוב, העיקר שאת נוסעת עם האהוב שלך, מה עוד אפשר לבקש? אני מתפוצצת מהנאה, זה לא יכול להיות, פשוט טלנובלה למתקדמים. חכי שאספר את זה לתירזה, היא עוד תרעד מהתרגשות.

ועכשיו תשבי טוב במטוס או בקפה אינטרנט או איפה שאת מקבלת את המיילים שלך, ותשמעי מה קרה לי אתמול בלילה. את פשוט לא תאמיני. סוף-סוף נפל דבר! אתמול שוב הייתי בכוננות תירזה. חיכיתי שהיא תתקשר מהדייט האומלל, שאבוא להציל אותה, מה שבדרך כלל קורה, כי הבחורה בררנית יותר ממבקר מסעדות עם טחורים. תוך חצי שעה בערך, טלפון בהול והסיגנל הרגיל.

הפעם החלטתי ללכת על המראה הזנותי (אני כבר יכולה להרשות לעצמי מיני!), אז הרבצתי שמלה אדומה עם גב חשוף ומחשוף, עקבי סיכה חמש-עשרה סנטימטרים ואיפור שלא היה מבייש את מדיאה לו יצאה לבלות ב-T.L.V. ביקשתי מנועה לשים עין על דסי עד שאקי יחזור, ואמרת לי לה שלא תדווח לו לאן הלכתי, שיישב קצת על קוצים, מה יש? כמה ערבים אני חיכיתי לו כמו אלמנת-קש, כמה? טוב, נעזוב את החשבונות הקטנוניים, זה לא לעניין עכשיו, ובטח שלא לעומת מה שאני הולכת לספר לך, מותק!

אני מגיעה לקפה ונכנסת בשופוני, ובאמת כל הגברים הרימו מייד עיניים מהצלחות הדלוחות שלהם מול הנשים הדלוחות שלהם, ולא הורידו אותן עד שעשו ויש מלא על כל הגוף שלי, בואך השדיים המפוארים, הארזים יפה-יפה בחזיית פוש-אפ חדשה, אדומה, הורסת, שקניתי בשבוע שעבר בטונה כסף באיזה חנות לנז'רה של כוסיות.

הקיצר, אני רואה שתירזה כבר הבחינה בי, וכמעט משתבצת עוד דקה על הרצפה, אז אני מזנקת לכיוון שלהם בצווחות הנאה כאילו פגשתי את בתי האבודה, או יותר נכון את הקולגה שלי מימי

החלונות האדומים. "לאיפה נעלמת?" אני זועקת אחוות אחים קורעת לב ונשמה. ותירצה, באותו קול בדיוק, צוחת אלי בשמחה: "יו, מוניק, לא תאמיני, בדיוק חשבתי עלייך אתמול בלילה!" וקורצת לי אגב כך.

"מה, בערב חילופי זוגות?" אני שואלת ופוערת עיניים ענקיות וצבועות על בן-זוגה, בקושי מטר חמישים וחמישה עם פלטפורמות, שיושב מולה בעיניים פעורות מאימה ותשוקה, ולא מצליח להוריד את מבטו המבחיל מהמחשוף שלי.

"אז אתה הבחור מאתמול בלילה?" אני שואלת אותו. והוא, מבולבל עוד יותר, מביט עמוק לתוך המחשוף ולא יודע מה לענות.

"מה, אתה לא הבחור מאתמול בלילה? אז מי אתה, אתה הקליינט משלשום?" ולתירצה, שמסתירה פלצת צחוק בסרעפת, אני קודחת באוזן: "יו, מאמי, איך לא סיפרת לי שיש לך היום קליינט מיוחד?" ושוב לבחור ההמום: "שתדע שאנחנו עושות גם זוגות, לסביות, אס-אנד-אם, ואם אתה רוצה גם ביזאר, אבל זה יעלה לך כפול. הסברת לו את התעריפים, מאמי?" אני קורצת לתירצה.

אבל הגמד לא אכל את התרגיל, ואולי אכל אותו יותר מדי, כי פתאום הוא קורץ לי בעין עקומה ואומר שהוא רוצה את המיוחד. בשלב הזה תירצה כמעט נתנה צרחה ורצה ושירותים, ואני נשארתי עם מטר חמישים וחמישה של צחוק צבוע וקווצות שיער בנחיריים. אז אמרתי לו: "תראה, מותק, אתה לא הטעם שלנו, אז תיקח את עצמך, עם הרגליים המניאטוריות שלך והבגדים שאתה קונה ב'פוקס קידס', ותעוף מפה. אה, ואני ממליצה לך לעשות דחוף שעווה בנחיריים."

הפעם זה עבד. הבחור הכחיל, החוויר, מילמל איזו קללה בערבית וברח מהשולחן בלי לשלם. כשתירצה חזרה, לא היה גבול לאושרה, למרות שהיא קצת נזפה בי ואמרה שאנחנו מתנהגות כמו ילדות בתיכון. הזכרתי לה שכבר עשינו את זה בתיכון, אז בגילנו זה כבוד גדול להיזכר בנעורים האבודים. מה יש, לא מגיע לנו קצת פאן? כמה שנים נותרו לנו עד שנירקב בגיהנום?

בזמן שאני מרצה לה על יתרונות גיל המעבר ומדוע כדאי ורצוי לנצל אותו עד תומו, לסחוט את כל המיץ לפני שהביציות יתייבשו, אני שמה לב שהיא מפזילה לעבר השולחן הפינתי. אני פוזלת לשם גם, ומה אני רואה? צמד חתיכונים שמשפדים אותנו בקרני הגאמא הלוהטות של עיניהם. עוד סיבוב קטן של מבטים, והחבר'ס צוללים ישר לעברנו, נושאים איתם את הדרינקים שלהם בידיים הלוטות. "אז מה, בנות, מבלות?" הם שואלים טנדו.

"אז מה, בנים, מבלים?" מחזירה תירצה. מסכנה, כנראה התחרפנה לגמרי, או ששתתה יותר מדי. הבנים התייבשו, הדרינקים הובאו, והובאו, והובאו, וככה אנחנו שותים ומפטפטים על הא ועל דא, באמת לא זוכרת על מה, כי שתיתי כמו זיפזיף עד שעמדתי לפרום את כפתורי השמלה. מזל שתירצה הצילה את המצב ודחקה בי מדי פעם בצלעות, שלא אעשה בושות יתר על המידה. אבל את הבנים זה דווקא הלהיב, והם השקו אותנו ביד רחבה, וביד השנייה התחילו למזמז. הבהיר יותר, זה שדומה לאקי במבנה ובצבעים, השחיל את ידו לתוך השמלה שלי, ואני לא ידעתי מה לעשות איתה, כי הרגשתי כאילו זוחל לי שם דג מלוח, אז צחקתי בקולי-קולות, וכולם בקפה בטח חשבו שאני בחורה עובדת שזה עתה התבשרה שהסרסור שלה מת בתאונת דרכים. באיזשהו שלב אמר הבחור של תירצה, אחד נורא חמוד וגבוה-גבוה: "מה דעתכן בנות לבוא איתנו למלון? נשתה, נהנה, נראה קצת סרטים. מה אתן אומרות?"

להפתעתי, תירצה אמרה מייד כן, ורק אותי היה צריך לשכנע. אבל הבהיר, זה שחירמן אותי היטב בין הירכיים עד שהרגשתי כמו גומי דביק, הסביר למה כדאי לי לבוא ואיזה גוד-טיים הוא הולך לעשות לי. בחיי שזה מה הוא אמר, אני נשבעת, ואני חשבתי שאף אחד כבר לא מדבר ככה בעיר החטאים. אבל זה היה כלום לעומת מה שהלך במלון.

הגענו לאחד המלונות הגדולים בטיילת, והבנים הזמינו לנו סוויטה לא רעה בקומה העשירית, שצופה אל הים. כל כך שיכורה הייתי, שהעוברים והשבים ברחוב נראו לי כמו גחליליות, אז אמרתי ליוסי, זה הבהיר שמיזמז אותי בלהט, שהוא חייב להשיג לי כמה כאלה כי אני רוצה לקשט בהן את החצר, והוא אמר: "מה את מקשקשת שם, מתוקה? בואי, בואי לאבא. אני הולך להיות נורא טוב אלייך הלילה."

מול ההבטחה הזו כבר לא יכולתי להישאר אדישה. לפתע חדר להכרתי המאורע ההיסטורי שאני נתונה בו. עד אז, אני חושבת שמתוך ענני שכרותי הרגשתי שאני בסצינה מ"אסקימו לימון". אבל פתאום קלטתי. וואו, המאהב הראשון שלי! לא וירטואלי, לא דמיוני, לא חלומי, לא בטיח. ממש-ממש, באמת התורה. סוף-סוף יקנן בתוכי איבר אחר שאינו אברו של בעלי. נורא התפעלתי מעצמי על שאני שולטת במאורע, אז מייד נתתי לעצמי אור ירוק ליהנות מכל רגע, דלוח או נפלא ככל שיהיה.

תירצה והגבוה כבר נסגרו בחדר השינה, ואני והבהיר, זה שמזכיר את אקי במידות ובגוונים, התחרמנו פחד על הספה בסלון מול ערוץ פלייבוי הפתוח. ברקע שמעתי את אנחות השחקנים, מחדר השינה בקעו נשיקות ומצמוצים, ואני כאן, שכובה על הספה די בסוטול, וגבר שאינו בעלי ממש את אברי כאילו הייתי סחורה בשוק הסיטונאי.

התכרבלתי על ספת הקורדרו (שואלת את עצמי אם אקי היה מתעניין במחירה ורוכש אותה לסלון הנכאים שלנו), ונתתי לבחור לטייל לי על כל הגוף, להסיר ממני את הבגדים, את הגרביים, את התחתונים והחזייה (ואת זה לא עשיתי מאז שהייתי נערה, מהזיונים הממש ראשונים עם אקי, כי אחר כך היינו ישר מורידים בגדים וצוללים למיטה. אקי שונא להפשיט, הוא אוהב להגיע ישר לעניין וחסל), ולכן היה די נעים שמישהו עושה עבורך את העבודה, מה גם שהבחור היה מאוד מסור, מאוד יסודי, וכמו שהסיר ממני את הבגדים והתחתונים אחד-אחד, ככה מיזמז אותי בעדינות חושנית, מהפנטת כמעט, עבר עם כף ידו הקשה לכל אורך הגוף והתעכב על המקומות הקדושים, מועך פטמות, מנשק עכוזים, לוחץ צווארים, מנשנש תנוכים, ממש-ממש נהייתי מהחגיגה.

באיזה שהוא שלב הרגשתי שמספיקים לי המזמזים וכבר בא לי לחתוך לעיקר, אבל הבחור, תקלטי, אוליב, עדיין לא התפשט, רק המשיך למזמז במקצועיות, שבשלב הזה כבר התחילה להעיק. עשיתי לו סימנים עם הידיים והרגליים שהגיע הזמן שיוריד את הסמרטוטים וירביץ הופעה, אפילו מיששתי לו עם כף הרגל את המפשעה, עד שהוא עשה טובה והתחיל להתפשט באיטיות של דוגמן. ובאמת היה לו גוף לא רע, שרירים כמו שאני אוהבת, וכבר אמרתי, מידות וגוונים כמו של אקי. רק את התחתונים הוא עדיין לא הסיר, אז חשבתי שהולך לבוא כאן פיאסקו נוראי ומייד הורדתי ציפיות.

וכל הזמן הזה הוא המשיך למשש לי את הגוף כאילו יש לו את כל הזמן שבעולם, מלקק לאט את השדיים אל הבטן בואך הטבור, ספק מוצץ ספק נושך את הפטמות, מה שעשה לי מאוד נעים אגב, אבל כבר התחיל לכאוב לי למטה מרוב תשוקה. ואז, סוף-סוף, רגע המופע התחיל: הבחור הוריד את התחתונים לאט-לאט, כאילו הוא ב'צ'פנדייל', ואני צפיתי לשמחתי בזין גדול ויפה משל בעלי, ונורא שמחתי שלפחות במאהב הראשון אני לא צריכה להתבזות עם גמדים.

עכשיו הוא כבר כרע מעלי וחיכך את עצמו בכוס המ-א-ו-ד רטוב שלי, עד שהרגשתי שאם עוד דקה הוא לא מזיין אותי, אני נשבעת שאני חותכת לו את הקצה בסכין קצבים. את חושבת שהוא קלט, אולי? אפה! הוא המשיך עם מבצעי החרמנות המלוטשים שלו, וזה אחרי ששמעתי מכל החברות איך בחורים תמיד מתים להגיע לעיקר ולא ממזמזמים אותן מספיק. אבל בשלב הזה כבר לא היתה לי סבלנות, ממש התחלתי לכעוס, והגעתי למסקנה שאולי באמת מגזימים בחשיבותו של המשחק המקדים.

התחלתי להתחכך בו יותר ויותר, הודפת את האגן שלי כלפי מעלה, אולי הוא יבין את הרמז ויכניס כבר, כל כך רציתי להרגיש אותו בתוכי ממלא ומתנענע, הודף ונהדף, אז נאקתי: "נו, תכניס אותן, תזיין אותי," כי חשבתי שאולי זה מה שמחרמן אותן, דיבורים, אז מה איכפת לי לשחק אותה נערת-אמצע לשתי דקות? מה לא הייתי עושה כדי להרגיש את המכשיר הנפלא הזה שיש להם בין הרגליים מבצע את העבודה שהטיל עליו הבורא. מה רציתי, לטבוע את עלבון הגוף או את עלבון הנפש? כבר לא ידעתי בעצמי, העיקר שיעשה את שלו, ואני אלך הביתה לנוח.

באיזה שהוא שלב במשחק הסיוטים המקדים הזה התחלתי לחשוב שנתקלתי בשונא-נשים. מי יודע, אולי ככה הוא מתעלל בנשים שלו? יופי, אני עם המזל שלי. כבר התחלתי להתגעגע לאקו הסטנדרטי שלי, שאני מכירה כל פיתול בזין שלו ובאיזה זווית בדיוק הוא נכנס לתוכי. ואז זה קרה. כמו בתולה חדר לתוכי הפרימדון המתמהמה, ואני נשנקתי מרוב עונג, שוכבת כמו ילדה בת שש-עשרה שמזינים אותה בפעם הראשונה, והיא נמלאת התפעלות רוויה בחשש על היצור המוזר והלחלוחי הזה שמטייל לה בין הרגליים.

אבל זה באמת היה נעים להתמלא בחתיכת הבשר הגדולה שלו – ויסלחו לי כל האיסטניסים על דימויי האטליז, אבל בשבילי, בתור בתולה כשרה בת ארבעים שידעה רק את הזין של בעלה, כל בשר זר הוא בחזקת בשר פיגולים.

אוי, אולי, וכמה נהייתי מבשר הפיגולים הזה! התרווחתי לי תוך עצימת עיניים והתמכרתי להדיפות, חמש, שש, שבע, כמה נעים, כמה ממלא, שמונה... היי, מה קורה כאן? הבחור צווח תוך כדי גניחה: "תגמרי, אני גומר!" ובתוך עוד רבע הדיפה שפך לי על הבטן. תוך עוד שניונת הוא קפץ ממני ורץ להתקלח, משאיר אותי שוכבת כמו מטומטמת, עם כאב ביצים מטורף ושלולית דביקה על הטבור. יופי, אני עם המזל שלי. המאהב הראשון שלי התגלה כמקרה של שפחה מוקדמת! תצחקי, אולי, תצחקי. אלא שאני לא צחקתי, כי זה לא היה מצחיק בכלל, סתם מתסכל.

המשכתי לשכב שם כמו זומבי. לאונן לא היה לי נעים כי חששתי שהוא יכנס ויראה אותי, אז קיוויתי שאולי כשהוא יחזור אני אחרמן אותו לסיבוב נוסף, ואולי הפעם "יצא לי ממנו משהו הלילה", כדברי אקו. אבל כשהוא יצא מהאמבטיה כשרק המגבת של המלון לגופו המעוצב, הדליק את האור והתחיל להתלבש במרץ מבלי להעיף לעברי מבט, אמרתי לעצמי: את לא פריירית, עד שהגעת הלום את חייבת לעשות משהו, להשיג את שלך, מה את, תחרות יריקות?

אז אמרתי לו בקול מפתה את המשפט הכי קיטשי ששומעים רק בסרטים: "למה שלא תחזור למיטה? הלילה עוד צעיר." אז הוא אמר רק: "אני חייב לחזור הביתה," ושלף שטר של מאה שקל, זרק לי אותו על הספה והפטיר: "שיהיה לך למונית."

אחרי שהוא הלך דפקתי על דלת חדר השינה, למרות שהקולות שבקעו משם נשמעו מבטיחים למדי, ואמרתי לתירזה שאני הולכת, והיא שאלה אם אני רוצה שהיא תבוא, ואמרתי שלא צריך, אני

אתפוס מונית, כי הבחנתי שהיא דווקא מרוצה מהרב-שגל שלה, אז למה שאמנע ממנה את התענוג. (בבוקר היא אמרה לי שהוא באמת חמוד הבחור ושהיא חושבת להמשיך ולהיפגש איתו, רק מה, היא חושדת שהוא נשוי. גם כן תגלית.)

כשהגעתי הביתה והורדתי את הבגדים בשקט בחדר השינה, אקי שאל בקול מנומנם: "איפה היית?" ואני ענית: "עם תירזה, תחזור לישון," וחשבתי על אירועי הלילה הנאלחים שלי, מאדאם בובארי הישראלית שיצאה לרעות בשדות זרים וחזרה עם כאב ביצים. נשכבתי עייפה ומסוחררת ועדיין עם אותו כאב עמום בחלציים, עד שכבר התחלתי להתגעגע לזין של אקי, ומדוע באמת שאבאיש את ריחו וטעמו של בעלי? אותו בעל שאני מכירה לפני ולפנים, שחדר לתוכי מיליוני פעמים עד שבלתי אפשרי לספור, ששרפנו את המזרן בלהטוטי מין דמיוניים עד שהוא קרס פעם ונאלצנו לקנות חדש.

באמת התחרמנתי ממנו פתאום, אני נשבעת לך, אולי. אולי בגלל שהוא היה זמין, שוכב לצדיך, רך, ריחני ונעים למגע. ואולי בגלל רגשות האשמה. אחרי הכול, לא פשוט לבגוד בפעם הראשונה, זה יוצר סוג של דיסוננס מוזר, טעמת מהפרי האסור וזה היה טעים (הגם שבשום פנים ואופן לא מספק), ומצד שני, זה היה כמו לאכול סברס. מה יוצא לך מזה? אחר כך אתם נשאת צמאה.

הנה אני, אמה בובארי מנווה-מגן, בחורה טובה מבית טוב, שלא הזדיינה בחיים שלה עם גבר אחר חוץ מבעלה (טוב, בפנטזיות ובחלומות דווקא כן, ודי הרבה אפילו. זה נחשב?), שוכבת על הגב כמו פוסטמה ובא לה לזיין את בעלה החוקי מהתורה-הנביאים-והכתובים. לא יכולתי לשלוט על עצמי יותר, וחוף מזה השחלות דפקו בלהט ודרשו את שלהן, אז נצמדתי לגבו וחירמנתי אותו עד שעמד לו, ואז סובבתי אותו בעדינות על הגב וטיפסתי עליו, וככה רכבתי כמו ליידי גודאיבה על בעלי הרדום, שספק תרם את תודעתו למאורע, ספק נימנם, רוכבת ורוכבת עד שגמרתי. וכל הזמן הזה הוא שכב עצום עיניים, וכשגמר מתוך שרעפי נמנומו פעה פעייה רכה ומתוקה כמו של אישה.

בבוקר, בחדר האמבטיה, הוא טפח על ישבני בחיך זימה, כמו לרמז לי שהוא מודע לאירועי הלילה, ואני התעצבנתי פתאום, לא יודעת למה, אולי האשמה דיברה מגרוני כשאמרתי: "תוציא ת'יד, התחת שלי לא שייך לך," ואקי, בתחילתו של לעג שבקצהו עלבון, אמר: "באמת? בלילה לא חשבת ככה, רחב הזונה," ואני אמרתי: "בלילה זה היה בלילה וביום הוא חוזר לרשותי," ואקי נצמד אלי מאחור ואחז במותני בחוזקה, ובקול קשה פקד: "עכשיו תתכופפי ותקבלי את הזין של בעלך."

אוח, התאוה שמשכנת שלום בין איש לאשתו!

ממני, רונית הנפקנית.

רונית!

את לא מאמינה מאיפה אני כותבת לך: מבית קפה ציורי קטן בפאתי כפר מדהים ביופיו,

שנמצא כמה עשרות ק"מ מ-זלצבורג!

בשדה-התעופה קפצתי על אהובי מרוב שמחה, ושנינו נפלנו על התחת למרבה המבוכה והבידור. את לא מתארת לך כמה הכול יפה כאן. ו-כמה רגוע!!! חוץ-לארץ, בייבי. על היום הראשון נסענו באוטובוס, אנחנו, הזוג היחידי בין שלל משפחות מצופות בילדים, למקום שבו צולם הסרט,

לבית המרהיב ההוא שנושק לאגם! והתרגשתי, מאוד, כמובן, אבל לא כמו שחשבתי שאתרגש. אולי כי אהובי, למרות נסיונותיו הבלתי נלאים להיראות עליז ומשועשע, היה משועמם יותר ממראיין של עמנואל הלפרין, ולא היה יכול לחכות לרגע שייגמר הסיור המתויר והמיותר הזה ונחזור כבר למרכז העיר.

אנחנו פה כבר יומיים, ופתאום תקף אותו פרץ של פטריוטיות (אולי בגלל שממש אי אפשר להימלט מהמחשבה שכל איש סב וזקן שמתהלך כאן שמח וטוב לבב, היה נאצי גאה לפני אי אלו שנים), ולכן היה לו דחוף, לאהוב המצחיק הזה שלי, להשיג עיתון ישראלי! את מתארת לך? הוא יושב עכשיו כמה מטרים ממני, שותה אספרסו ארוך ומזעיף גבות נוכח האותיות העבריות האלה שעושות תמיד שחור בעיניים. ואילו אני ממש לא מתעניינת במה שקורה או לא קורה בארצנו, ארץ זבת חלב ודבש מרובב. מצדי, שיתהפך העולם. אני את שלי השגתי: פנטזיית הילדות שלי מומשה במלואה.

באותו בוקר שבו תיכננו להעפיל כמו טיילים חרוצים ואמיצים להרים, תוך שירת יודל רמה, היה מעונן. אותי כמובן, לא הטריד הפרט הזניח הזה כלל וכלל, ונסיונותיו הדלוחים של אהובי, שאולי "נדחה את הטיול השנתי של כיתה ה'" לפעם אחרת, עלו בתוהו. אם הגענו עד הלום, עלינו לדבוק במטרה.

אירגנתי סל פיקניק פוטוגני וטעים, עם בקבוק יין ושתי כוסות, (פלסטיק אומנם אבל יפהפיות – הכול מעוצב פה מושלם, פשוט מעורר סגידה וקנאה), לחם טרי, גבינות, נקניקים ושאר ירקות, עליתי על נעלי הליכה שנראות כמו הנעליים של אקי"ם, זירזתי את הבוחר שלי שלקח את הזמן שלו להתארגן (בתקווה שאולי בכל זאת ארד מהרעיון), ובשעה עשר יצאנו מהמלון הקסום. והשמש עושה טיזינג... יוצאת, לא יוצאת, מציצה, איננה.

לי לא אכפת, מצדי שיהיה קריר. האהבה חמה וזה העיקר. והנה, הנה אני שם! כל כך ירוק כאן מסביב! אלוהים, איזה יופי! אבל הגשם שהתחיל לרדת, בהתחלה נזוף כזה ומציקני, דוקרני ולא רצוי, ואחרי כמה דקות בזלעפות זועפות – זה, אם תשאל אותי, היה מיותר לחלוטין. עמדנו כמו שני דבילים מתחת לאיזה עץ, בלי מטרייה, אני עם סל הפיקניק, רעבים מוות, ואי אפשר לשבת על הארץ ולאכול בנחת כי הכול רטוב. אני שולפת מהסל את הלחם שלמרבה הגועל הפך לקרטון רטוב, למרות שחיבקתי את הסל כמו שאמא מגינה על התינוק שלה. כל הגבינות, הירקות – הכול מים. אני מלכסנת אליו מבט מתנצל: "כן, טוב, צדקת, אני אומרת לו, והוא, המניוק, כולו חיוך מאוזן לאוזן, מושך את המילים כמו מורה מהגיהנום: "א- מר-תי לך???" ונותן לי נשיקה על האף. "אפשר לחזור כבר למלון, אוליביה?" הוא שואל, זורק את הסל המפואר בתנועה דרמטית לפח הקרוב, ומרכיב אותי על הגב, משהו כמו קילומטר. צחוק הגורל, אבל כשהגענו למלון פסק הגשם. השמש הביצית יצאה ומילאה את האוויר בניצוצות, כאילו מנסה לפצות על עוגמת הנפש.

אבל בשלב הזה לא שמש, לא גשם, לא ברד ולא ממטרים פזורים הזיזו לנו משהו. נכנסנו נוטפים למלון, ואהובי היעיל רץ רועד מקור לאמבטיה, למלא את האמאמא שלה במים חמים. אני קירטעתי לשם בספיד, תוך כדי הסרת בגדי ספוגי האכזבה מג'ולי וההילס אר-א-לייב שלה, ובהיותי ערומה עזרתי לאיש שלי להתפשט, כשיד אחת שופכת לאמבטיה הטובה את כל תכולתם של בקבוקי הקצף והשמנים, והיד השנייה פורמת ממנו את תחתוני הבוקסר (ומלטפת בו זמנית את מכמניו הראויים לזיון).

היה שקט. רק זרם המים שצף. הוא נכנס למים, נשכב לאורכה של האמבטיה ופרס אלי את זרועותיו. "בואי אלי", הוא אמר. אני נשכבת עליו, המים החמים רוקדים לי על התחת, ואני לא מורידה ממנו את המבט. הוא מלטף לי את הפנים, חופן אותי בשתי ידיו, ממצמץ בעיניו ואומר: "אוליב. אוליב שלי." הוא מנשק אותי לאט ועמוק, ואני גומעת את הלשון הטעימה שלו, והכול אדים מגן-עדן. הוא מרים אותי על הידיים ומרכיב אותי עליו, ואני מרגישה איך הבון-אפטיט שלי נפתח אליו, ובפעם המיליון מתפלאת איך קוטר מתאים בדיוק לגודל שלו, והוא מנשק את הצוואר שלי ומחזיק אותי חזק במותני הצרעה, ואנחנו שני צמחי מים מרהיבים מלופפים זה בזו. ואז, פתאום, הוא מסתכל לי בעיניים לא יודע את נפשו, מפסיק לשנייה ולוחש: "את אהבת חיי." אני מעליו מתנועתת בפראות מסוחררת בדרך לאורגזמה הטרופית המטרפת המשוגעת מרוב אהבה, מנשקת אותו שוב ושוב ממלמלת: "אתה אתה... אהובי האחד... לתמיד..." וזיקוקין וניצוצות. ואדים. וקולות. וכוח החיים במלוא יופיו והדרו מציף, ובאותה שנייה אנחנו משתבצים ביחד ונוחתים מחובקים בדיוק כמו בצירור ההוא... של קלימט.

עכשיו, אחרי ההפסקה הקטנה שעשינו פה, ניסע לפריז. דוליש מתעקשת שנתארח אצלה. היא מתכננת לנו איזה הפתעה. (אני רק מקווה שלא מדובר בסיאנס עם החרגול).
ד"ש לאקי בועלך,
ממני, אוליב.

רונית אוי רונית,

פריז קיבלה אותנו במאור פנים קולקטיבי מדהים ביופיו. הגענו בערב, כשכל הגנדורים של העיר המרהיבה הזו דולקים בשלל אורות. מייד רצתי להתקשר לדוליש, לבשר לה שהנני כאן כיהורם גאון בשעתו, אבל האיש שלי, שלא מפסיק להפתיע, הציע הצעה שלא יכולתי לסרב לה.
"חכי רגע, אוליב", אמר בממזריות, כשהוא מרים גבה. "מה הלחץ? בואי נשאר את המזוודות ברכב, נטייל לנו לאורך הסיינה וניכנס לאיזה מסעדות רומנטיות. אחר כך תתקשרי אליה."
ומה, שלא אהנהן כמו מריונטה מוקסמת ואסכים על-המקום?
מזג-האוויר היה חלומי, חמים ונעים. ירדנו במדרגות בואכה שפת הסיינה, ופסענו לנו לאיטנו כשמעלינו מרחפת עננה בהירה, שלוהה כשומרת הראש על האושר. אחרי שעתיים בערך, הבטן שלי החלה להשמיע קולות מוזרים של רדיו כשמעבירים תוכניות.

"מממ... הוא אומר, "נראה לי שהגיע הזמן להכניס משהו לבוטן." (הוא מכנה את הבטן הצנומה שלי *בוטן*). מרחק כמה עשרות מטרים מאיתנו אנחנו רואים בתוך הנהר ספינה מקושטת בשרשרת של נורות צבעוניות. בוקעת משם מוזיקה מדהימה, ברזילאית, מלטפת, מעודנת, עוטפת נפש יהודי. אנחנו מתקרבים, ולמרבה השמחה זו מסעדה. כמה זוגות רוקדים על סיפונה, ממש כמו בסרטים! אנחנו נכנסים פנימה והגרסון, "בון סואר מאדאם א- מיסייה", מושיב אותנו בשולחן זוגי המשקיף על המים. רונית, בוודאי עלית על כך שאני, בלשון המעטה, לא ממש מרבה לאכול, אבל הפעם הזמנתי לי סטייק ברוטב חלומי ותפוחי-אדמה נימוחים וסלט ירוק ואפילו טרפתי את הקינוח, טרט טאטן, איזו שאלה. האהוב טרף כמוני כל מיני שרצים ימיים, אבל אצלו זה רגיל. אחר כך, מבושמים מאוד מהיין

המצוין שנלגם תוך כדי אנחות התפעלות ובקלי-קלות על ידי שנינו, קירטענו קלות לרחבה והצטרפנו לשני הזוגות שרקדו לצלילי הבוסה-נובה המשכרת של הג'ובים הנהדר ההוא.

לדוליש המסכנה שחיכתה לנו כל הערב הגענו רק בסביבות אחת-עשרה בלילה. היא פתחה את הדלת עם פנים מעורטלות, כי היא לא תיארה לעצמה שאלה אנחנו, מאחר ואמרתי לה שנגיע בסביבות שמונה. כשהיא ראתה אותי, העיניים שלה זרחו לחיך ענקי, וצרחות השמחה של שתינו גרמו לשכנתה הזקנה – מאדאם פילררר – לפתוח סדק בדלת ממול ולכווץ פרצוף חמוץ מרוח בקרם-לילה.

אחרי חצי שעה של בלבולי דיבורים איפה לשים מה, מזוודות, סידורי שינה וכו', אהובי המתוק נפל שדוד ונרדם, ואילו דוליש ואני דיברנו עד חמש לפנות בוקר. שלך ממרומי האיפל טאוור, אוליב.

אוי אוליב,

"נפלה הפרה – רבו פושטיה". זה שוב קרה לי. אני שוב בדרך לעננים. לא תאמיני מה שאספר לך: אני, הארונית שמשוטטת באתרים, יצאה לזנות בדרכים.

אז ככה. את הבחור אני מכירה מזמן. הוא רופא בבית-החולים שלי, ולפעמים אנחנו מקשקשים קצת בחדר האוכל ואומרים שלום-שלום כשאנחנו נפגשים במסדרונות. הוא איש נעים-שיחה, מעמיק, קצת סגור לטעמי. לא סמכותי מדי, ובכל זאת סמכותי. משרה ביטחון. מאוד גברי. מאוד. כזה שמעורר בך רצון להישען עליו. כזה שלא מייבב בלילות. ובכל זאת עדין ואפילו מתוק, הייתי אומרת. הוא נראה לי קצת יותר גדול ממני ומאקי, אולי בן ארבעים וחמש או ארבעים ושבע. חוץ מזה אני לא יודעת עליו כלום, אפילו לא אם הוא נשוי, למרות שאני מניחה שכן.

אני מאוד מחבבת אותו, ומרגישה שהוא מאוד מחבב אותי, אבל מעבר לחיבה הידידותית הזו לא חשבתי עליו מעולם במונחים של מין. אולי בגלל שהוא רופא, ולפעמים נוצר כאן דיסטנס מסריח בין הרופאים לפרסונל. (מה שלא מפריע להם, כמובן, לחזר אחרי הבנות, אבל זה כבר סיפור מסריח אחר). בכל אופן, מעולם לא חשבתי שיכול להיות משהו ביני לבינו. וזה לא שהוא נראה רע או משהו, אבל הוא גם לא חתיך הדור. די ממוצע, הייתי אומרת, ובכל אופן, נראה פחות טוב מאקי. קומה ממוצעת, מקריח, לא ממש שומר על עצמו, כמה קילוגרמים עודפים, פנים נעימות, לא יותר. אבל מה שהכי בולט בו זה הגבריות שממש נוטפת ממנו. וזה לא רק במובן של סקסיות, אלא במובן של בכלל. אבל גם סקסיות לא חסרה לו. אני מודה שאף פעם לא התעמקתי בכך יותר מדי, אבל כשאני חושבת על זה עכשיו, אין ספק שמהו בתוכי תמיד הגיב לגבריות שלו, גם אם לא הודיתי בכך בפני עצמי.

הוא אורתופד, אגב. ואני, בזמן האחרון יש לי כאבי גב. חיכיתי שהם יעברו מעצמם, אבל שום-כלום. תירצה אמרה שאסור להזניח את זה, שכדאי לי לרוץ לאורתופד, וגם רמזה שהכול בגלל אקי ושות'. לא שאני מסכימה איתה, כמובן. את יודעת איך היא תמיד מנסה להשפיע עלי בכיוון של גירושים, אבל אחרי כל מה שהיה אצלנו בבית לאחרונה ממש הזזתי את הנושא הצידה. נמשיך ככה, עם לילות פראיים וימים קודרים, או להיפך. הרי כבר אמרתי לך: "הילכו שניים יחד בלתי אם נועדו?" וגם את,

אוליב, אל תטיפי לי, כשם שאינך רוצה שאטיפ לך בנוגע לאהובך הנשוי. זה מה שיש לנו ביד, ועם זה אנחנו צריכות להסתדר הכי טוב שאפשר. ובנוגע לכאבי הגב? בשביל זה יש אורתופדים, לא? אז הלכתי אליו. הוא אמר שאבוא בשבע בערב, כשהוא מסיים עם הפציינטיים, וכך יקבל אותי בשקט ובשלווה ויעניק את הטיפול הכי טוב שיש לקולגה הנחמדה שלו. זה שהוא כינה אותי קולגה, גם כן היה נחמד. אז בשבע, אחרי שביקרתי אצל המתוקים במחלקת הילדים הנטושים, הלכתי לקליניקה שלו.

הוא קיבל אותי ממש בחמימות, התעניין במצבי הגופני והכללי, לא כמו שרופא מתעניין בדרך כלל, ביושב סתמי, ואני ענית, אף שלא פירטתי כמובן את חשדותיה של תירזה לגבי מקור הכאב. אחרי שרשם את דברי, אמר בקול חם וגם במין התבדחות מתנצלת: "גברתי, עכשיו עלייך להתפשט בפני – יש שם פרגוד, ואז תחזרי אלי." הוא היה כל כך מתוק כשאמר את זה, וגם קצת נוגע ללב, כאילו הוא מתנצל על שעליו לראות אותי במערומי, ועם זאת התחלתי להרגיש שמסתתר שם עוד משהו, אבל לא התעכבתי לברר ביני לביני מהו המשהו הזה.

אז עשיתי כמצוותו והלכתי להתפשט. בבוקר לבשתי לכבוד המאורע לבנים יפים, כי אני לא אוהבת להיראות מוזנחת בפני רופאים. בכלל, אני לא אוהבת להיראות מוזנחת בפני אף אחד. אקי צוחק שאפילו כשאני יוצאת לזרוק את הזבל אני מתאפרת, מסתרקת ומתלבשת יפה. טוב, אקי מגזים כמובן, אבל זה נכון, אני באמת קצת יותר מדי מודעת לאיך שאני נראית בעיני אנשים. תירזה אומרת שטוב שרזיתי, אולי עכשיו אני ארגיש יותר נוח עם הגוף שלי ובכלל.

חזרתי אליו, שמו נמרוד אגב, כשרק חזייה ותחתונים לגופי. שמתי לב שהוא משפיל מבט בצניעות, וזה חימם את ליבי ונתן לי להרגיש בטוחה ורצויה, אבל בדיוק בגלל זה גם התחלתי להתרגש קצת, כי בדרך כלל רופאים מסתכלים עלייך כאילו היית אוויר, או כמו על חתיכת בשר שצריך לגעת בה עכשיו, גועל נפש, ואז רצים לשטוף ידיים בסבון חיטוי.

הוא אמר לי להסתובב עם הגב אליו ולהתכופף, ואני מייד עשיתי כמצוותו. ואז הוא החליק יד חמה, יבשה וגברית על עמוד השדרה, (שמתי לב שהוא לא לבש כפפות גומי סטריליות, כפי שדורשת מדיניות בית-החולים), לחץ בעדינות על כל חולייה וחולייה ושאל אם כואב, הניח את ידיו על מותני וביקש ממני להתכופף, פעם לצד הזה ופעם לצד השני, ושאל ברכות: "איך את מרגישה?" ואני ענית שעכשיו בסדר, זה כואב בעיקר כשאני שוכבת על צידי, וכבר התחלתי להתרגש מהרוך שנבע מקולו ומהחום שהפיקו כפות ידיו. ותודי, אוליב, שקרבה כזו לגבר שנמצא כל כך סמוך אלייך, כשאחוריך כמעט נוגעים בחלציו, והוא אוחז במותנייך בעודך כפופה קדימה, מרגש בכל מקרה, גם אם הוא רק רפא. ואז הוא שב מהמותניים אל העורף ולחץ מעט על חוליות הצוואר, ואז, לשניונת, ריפרף שם, כמעט ליטף, וכאן כבר ממש התרגשתי, והוא, כאילו חש בדבר, העביר פתאום את היד בליטוף ממושך לאורך הגב, עד שהצטמררתי כולי ואנחה שקטה מאוד נפלטה מפי, והוא, כאילו קלט את השדרים המתמסרים של עורי, רכן כלפי ונצמד לאחוריי, ליטף את המותניים ומהם עבר בעדינות אל הבטן, אל השדדים, ליטף כל כך בעדינות ונישק את העורף, חלף עליו עם שפתיים חמות ויבשות שגרמו לי להרגיש כל כך נחשקת, ואת השדדים מעך ברכות שמתחלפת בחוזקה וחוזר חלילה, שגרמה לי לרצות שהוא יעשה את זה עוד ועוד – כשהוא ליטף בעדינות רציתי את החוזק, וכשהוא מעך בכוח תובע בעלות, כאילו אני שלו זה עידן ועינים, רציתי את העדינות, את הכמיהה הלוטפנית של אצבעותיו קשות האחיזה. (טוב, לא במקרה הוא נחשב כאן לאחד המנתחים המובילים במחלקה

האורטופדית). כל כך התאוותי למגעו, כאילו הכרתי את המגע המסוים הזה מתוך איזה מקום קמאי במוחי, שכבר ידע את הגבר הזה פעם, אפילו שזה נשמע לא הגיוני.

וכל אותו הזמן התפתלתי תחתיו בעונג ונאנחתי מרוב הנאה, והוא לחש לי: "את כל כך רכה ונעימה," והמשיך ללטף ולמזמז עד שסובב אותי אליו והתנשקו בטירוף, יונקים זה את לשונו של זו, וכל כך רציתי אותו בתוכי שהפשטתי אותו בפראות, כאילו כל דקה עולה לי ביוקר, והובלתי אותו ישר לתוכי, זקור וקשה כמו שהרבה זמן לא הרגשתי, והוא גנח ולחש שהוא רוצה אותי כבר הרבה זמן, המון פעמים הוא דמיין איך יהיה לעשות איתי אהבה, ומנה את כל הדברים שהוא הולך לעשות לי, שבגלל שלא נעים לי, אולי, אני לא אגיד לך מה בדיוק הוא אמר. ואת הדברים האלה הוא אמר בזמן שהזדיינו, וזיין אותי בכזו תאוה, כאילו הוא לא היה בתוך אישה איזה מאתיים שנה. ואולי אני סתם מדמיינת, כי חוץ מהפייסקו עם ההוא מהמלון, לא הזדיינתי עם גבר בפעם הראשונה מזה אלפי שנים, וייתכן שכל גבר כשהוא בא בשערייך בפעם הראשונה מרגיש ככובש גדול ומתמסר לך בכזו תשוקה.

באותו ערב הזדיינו שלוש פעמים, כשבין לבין נחנו על מיטת הטיפולים. אבל לא היה צריך לנוח הרבה, כי הוא התעורר למגעי כמעט ברגע שחיככתי את שדי בחזהו השעיר – הוא שעיר הרבה יותר מאקי, גם קצת בגב, אבל מה זה משנה כשהוא מצליח לגרום לי להרגיש כמו אלילת אהבה שהגיחה כך מבטן ומלידה. ובכל פעם מחדש הוא כבש אותי כשהוא יונק את לשוני ובותש בשדי ובעכוזי, בקצב איטי שהלך ונעשה פראי, והצמית כל סימן שאלה שהלך והתגבש בראשי, האם אני עושה את המעשה הנכון, מתפרפרת ככה עם גבר מהעבודה, ומה יהיה מחר ומחרתיים ובעוד שבועיים, מה, נסיט מבטים נבוכים כשניתקל זה בזו במסדרון? ומה אם הוא מאלה שישר רצים לספר לחבר'ה? שעכשיו, בגילי, אני אהפוך לבדיחה התורנית בשולחן הרופאים? אני מכירה אותם את אלה. לפעמים אנחנו רואות אותם בחדר האוכל, מסתודדים וצוחקים בפראות גברית בעלת אופי מיני נבזי. זה מה שחסר לי עכשיו?

אבל זה היה כל כך מרגש ומספק, כאילו נוצרתי למענו והוא נוצר למעני, שלא לדבר על כך שהוא עשה הכול כדי שאגמור, ובאמת גמרתי איזה חמישים פעם, אז מהר-מהר סילקתי את מחשבות הכפירה מהראש, כולל את מחשבות אקי ושות', והתמסרתי לגוף היוקד שהתמזג עם גופי בכזאת תשוקה.

מסתבר שחרדותי על מה יהיה מחר ומחרתיים לא היו במקום בכלל, כי למחרת, בהפסקת הצהריים, הוא הגיע לחדר הרנטגן, ואחרי שנעלתי את הדלת התנפלנו זה על זו כאילו לא ראינו בשר אדם עשרה חודשים. את יודעת איך אני מרגישה כשהוא מזיין אותי? שהוא בועל אותי. בועל במובן הכי עמוק וקדמוני של גבר ואישה שמתחברים באמצעות תכתיבי ההורמונים, ונכנעים טוטאלית זה לגופו של זו. אני יודעת שלמילה בועל יש קונוטציות לא נעימות, מאוד לא פמיניסטיות אפילו, אבל אני מוצאת שאין שום קשר בין זה לבין פמיניזם. אני חושבת שכולנו רוצות בחדרי ליבנו שהגברים יבעלו אותנו בתחושה שאנחנו שייכות להם, רצויות להם עד העצם, עם כל איבר ואיבר בגופנו. אני חושבת שכל אישה מתה להתמסר לגבר במלוא גופה, שלא לומר נשמתה, ואם היא לא מקבלת את אותה רמה של תשוקה ובעלתנות, היא מרגישה מרומה. אני מאמינה, לא, אני מרגישה, שכל אישה תאבת רומנטיקה רוצה בעמקי נפשה להיכבש על ידי הגבר שלה, וכל גבר תאב כיבוש רוצה בדיוק את אותו הדבר, את התחושה של לשייך ולהשתייך, גם אם רק באיברים לחים מדובר.

אז אני לא אומרת עכשיו, אוליב, שהוא המאהב האולטימטיבי, וגם לא שמעכשיו אמסור את חיי למענו, אתלה את ליבי על שרוול ואתן לו לנקר בי כמו יונה, כי אינני יודעת באמת ובתמים מה יהיה כאן, אם בכלל, אם זו רק תשוקה שוצפת פה והורמונים או פתח ליחסים משמעותיים (אני כבר נשמעת לעצמי כמו איזה דודה, ואני באמת ובתמים מקווה שאני לא כזו), אבל כשאני שוכבת איתו, אני מרגישה שהחיים כבר לא זורמים לידי אלא רוחשים בתוכי, אני החיים, אני הבריאה, אפילו אם זה נשמע כמו קלישאה.

מאז אותו ערב ראשון במרפאה כבר עבר שבוע, ואנחנו לא מסוגלים להוריד את הידיים אחד מהשני. בכל הזדמנות הוא חומק לחדר שלי או אני לשלו, ומייד אנחנו מתנפלים זה על עורו של זה כאילו נפגשנו לראשונה, אלא שמפעם לפעם זה נעשה חזק יותר, ובין לבין אני מתחרמנת רק מהמחשבה עליו, על ידיו החזקות שאוחזות בי בטירוף ולא מרפות, על ליבו הנסער שדופק בחוות בשרים טרייה מול ליבי, כאילו נולדתי לו בפעם הראשונה בתולה כשרה, מתמסמסת מתחתיו רטובה ופעורה כמו שלא הייתי מעודי. ואני יודעת שזה נשמע מגוחך מפי אישה נשואה שהזדיינה עם בעלה מיליוני פעמים וילדה ילדים מאותו פתח רחום שעכשיו נסער למגעו וחומו וקושי של גבר אחר.

אחר-הצהריים אני נשארת בבית-החולים ומחליפה כל מתנדבת שמעוניינת בכך במחלקת התינוקות הנטושים, כדי שיהיה לי תירוץ טוב לאקי ולמשפחה, ובשבע בערב על-הדקה אני מתייצבת אצלו במרפאה. הוא מחכה לי שם ערום כביום היוולדו מתחת לחלוק (מין בדיחה פרטית שכבר פיתחנו, לזכר כמה ספרי רומן-רומנטי שקראתי כנערה, על רומנים בין רופאים לאחיות מחלקה), ומייד עם היכנסי לחדר הטיפולים הוא נועל את הדלת ומסתער עלי, מפשיט אותי במהירות, מנשק תוך כדי כך את הפנים, הצוואר, החזה, יונק את השפתיים כאילו הוא גווע בצמא או נשנק ללא אוויר, ואני האוויר לנשימה שהוא זקוק לו. התשוקה הקודחת הזו שלו אלי מזרימה לתוכי זרמים של תשוקה וחיות, שקשה לאמוד את כמותה, המסתערת עלי בגודי הורמונים גועשים, וגופי, שבדרך כלל נושא את עצמו במין קשיות ועציות, מתרכך באחת מלוא חמדה.

אילו אקי היה רואה אותי ככה, מסתערת בפראות חסרת גבולות על גבר, הוא היה בוודאי משפשף את עיניו ושואל את עצמו הכיצד הגיחה מתוך הארונות נמרת מין לתפארת. גם אני שואלת את עצמי את אותה השאלה, ומלבד העובדה שידעתי עד עתה רק גבר אחד (הצ'יפנדייל מהמלון לא נחשב), ומכך שידעתי וידעתי את אותו הגבר בדיוק עוד ועוד ועוד עד שנמאס (ואת זאת יודה כל נשוי ותיק, כי אין מה לעשות, זה לא גן-עדן כאן, ולכולנו צרכים מיניים בתוך הנשמה יותר מאשר בתוך אברי הרבייה), ומעבר לעובדה שאותו גבר שאני יודעת על בוריו לילה אחרי לילה לא היה מעולם אליל האהבה שדמיינתי לי (אבל גם ביזיון וחרפה לא היה מעולם, כי גם הוא ידע ועדיין יודע לענג אותי כשהוא רוצה), אני חושבת שאני, אנחנו, כולנו, פשוט נזקקות נואשות להרגיש נחשקות, כמו החתולות שמדי עונת ייחום יושבות על התחת, וכל מה שהחתולים צריכים לעשות זה לשיר להן שירים רומנטיים בקולות חורקים, עד שכל השכנים בבניין מתפגרים מעצבים. תקופה קצרה גר אצלי בחצר חתול כזה, לפני שעיקרנו את הדוד סם, חתול אפור יפהפה ורומנטי במיוחד, ומדי יום בכל תקופת הייחום הוא היה משורר לסם מחרוזת הפיוטיים בקולו העמוק והיפה, והיא היתה מעגלת עיניה בחמדה ומדי פעם, כנראה כדי לעורר עוד ועוד את תשוקתו, היתה מפנה גב בגמישות חתולית נערצת, ומטפסת על העץ כדי שהוא יאלץ לדלוק אחריה.

ככה אני מרגישה עם נמרוד בגן הטיפולים הנעול שלנו, כמו חתולה מיוחמת, ולא אכפת לי שתצחקי, אוליב, מצדי שיצחקו כולם על הדימוי המטומטם. אני רק מקווה שעקבות מההרפתקאות המיניות שלי לא נותרות על פני וגופי כשאני שבה הביתה, ושאקי לא מבחין בשינוי, אם הוא ניכר עלי בכלל. את תירצה עדיין לא יצא לי לשאול אם רואים עלי משהו, אם אני חלילה מסריחה מסקס גם מחוץ לחדר הטיפולים של האורתופד, כי לא פגשתי אותה כל השבוע, בגלל שהוא ואני לא פוסחים על ערב מבלי לינוק אהבה, ותאמיני לי, אוליב, יש אצלו אהבה בשפע, שלא לדבר על און למכביר.

ותסלחי לי, אוליב, שגם לך לא עניתי מייד, הראש שלי פשוט כחול והגוף באמת מסריח מסקס (תמיד אחרי הזיון אנחנו מתרחצים כמה שניתן בכיור הקטן במרפאה שלו: הוא רוחץ אותי ואני אותו, ולפעמים תוך כדי כך אנחנו מסתערים שוב זה על זה, יונקים בחדווה את שארית התשוקה שעוד נותרה, תמיד מפליא אותי שנותרה, כמה אפשר, בא לי לשאול אותו, איך זה ייתכן שעוד נותרה, עד שהיום הוא אמר לי בהתפנקות: "אוף, מתוקה, בסוף את תרוששי אותי עד שלא יישאר לך כלום," ואני צחקתי בעונג כמו מפגרת.)

אז שוב, סליחה על האיחור במתן התשובה, אבל בטח גם את היית שקועה עמוק במבוך הזיונים בעיר האורות השוקקת. תספרי לי עוד מה קורה איתך. מתה לשמוע. ואם חזרת במקרה, אולי ניפגש להחליף חוויות טט-א-טט? שלך, רונית הסירונית.

רונית, בון נווי!

יש לי בדיוק עשר דקות ואני מקדישה אותן לך באהבה. אנחנו מוזמנים למסיבת תחפושות הזויה ביער בולון, משהו שאמור להיות חוויה שלא מהעולם הזה, ועוד לא הספקתי להתלבש. חזרנו לפני שעה קלה מבילוי בחברתם של דוליש ובחיר ליבה הזמני סרג', אוקופונטוריסט דק כסיכה (!), האוסף את שלוש השערות שנשארן על קודקודו לקוקו. (הוא כנראה חושב שהתסרוקת המפוארת הזאת נותנת לו שיק אצילי של נסיך, אבל לדאבונו מדובר בלא פחות ולא יותר מזרבובית של עכבר).

היינו במסעדה בסן-מישל, ובשל העובדה שהנ"ל אינו דובר שום שפה למעט צרפתית, נסיונות התקשור איתו מצדי ומצד בן-זוגי הוציאו לאור את כשרוננו החבוי בתחום אומנות מרתק ומתחדש: הפנטומימה. (מה חבל שלא לבשתי מכנסיים משובצים שמגיעים עד החזה ומוחזקים בשלייקעס מצחיקולים! יכולתי להדגים באותה הזדמנות בעזרת כפות ידי את הנמבר המדהים ההוא, כאילו יש לפני קיר זכוכית מדומה). בכל אופן, דוליש כבר היתה מותשת לגמרי מתפקיד המתורגמנית ורצתה לאכול את הפוא-גרא שלה, אבל הסיכה דווקא התעניין לדעת איך הרגשנו אחרי הטיפול שהוא העניק לנו.

זו, אגב, היתה ההפתעה הגדולה של דוליש: טיפול בדקירות לי ולאהובי. בשניות נפתחה בסלון מיטת טיפולים, וסרג', ברצינות תהומית, החל לתקוע סיכות בכל מיני מקומות בגופי המשתומם. לא שאני חלילה מזלזלת ברפואה סינית, אבל לא הבנתי למה ומדוע, במקום לשתות קפה-או-לה בבוקר נפלא זה באחד מבתי-הקפה מלבבי הנפש והעין, זנב העכבר הלזה רואה בי את כרית הסיכות שלו, והרי מרפדת אני לא... (גיחי).

דוליש ואהובי ישבו באותה שעה במטבח ופיטפטו בלחש (כדי לשמור על שקט ושלווה סיניים למהדרין), ואני, שלא מרגישה כמעט שום דקירה, שבכל רגע הסיכה זנבה העכברי שואלת אותי משהו בצרפתית ואני מהנהנת כמו דבילית כי אין לי מושג מה הוא רוצה מחיי, מוצאת את עצמי אומרת בקול רם ובעברית צחה: "דחילק, אוליב, קחי את זה באיזי. הלא אם היית בכלא, השחרור היה לוקח הרבה-הרבה יותר זמן." עוד דקירה ועוד שאלה בצרפתית ועוד הנהון, ומין הון להון רק אחרי שעה ויותר שוחררתי מהעונש. עכשיו היה עלי לחכות שאהובי ירצה אף הוא את עונשו.

"נו, איך היה?" שואלת אותי דוליש בעיניים בורקות.

"מ-ד-ה-ים". אני אומרת לה. "לא הרגשתי כלום."

"נכון???" הוא ענק, סרג'. עברה לך הסחרחורת?"

"לא היתה לי סחרחורת ביומיים האחרונים."

"נו, ברור! סרג' העביר לך אותה."

שיהיה. מה אכפת לי. גם על פניו של אהובי, כשהשתחרר מהדוקרן, היתה ארשת של – אני לא מזלזל, אבל אם תשאלו אותי זה בזבז זמן משווע.

כעבור עשר דקות היינו למטה, בדרך למטרו שנסוע לשוק הפשפשים. סיפרתי לך שאהובי אוהב לרכוש כל מיני ענתיקות הזויות? כשם שבסרטים מצוירים רואים לבבות או דולרים באישונים של אוליב או פופאי, כך ניתן היה בדרך לשם לראות באישונו של אהובי גרמופן עתיק או לחילופין מכונת כתיבה מפורקת.

אחרי משהו כמו חצי שעה הגענו לשוק הענקי. מזג-האוויר היה אפור וקריספי, ועל רקע צבע זה קיבלו הצבעים של הפרחים, המכוניות, פסלי הזהב, התכשיטים, הבגדים וכלי החרסינה עוצמה ויזי שאנחנו, בארצנו מוכת השמש המדהה כל, לא זוכים בדרך כלל לראות.

הסתובבנו לאט, מעריכים את הרגעים האלה שלנו לבד, מאושרים על כך שהסיוט הדוקרני מאחורינו, ושיש לנו את כל הזמן שבעולם לעצמנו ולאהבתנו המטיבה. נעצרנו ליד דוכן תכשיטים עתיקים. עיני הופנטו מענק מרהיב, משובץ באבנים יקרות וירוקות, שנראה עליו כאילו היה שייך בעבר למלכה יפהפייה בעלת צוואר קיסמי כשלי. לא עלה בדעתי לקנות לעצמי משהו כזה, שעולה קרוב לוודאי כמה מאות פרנקים, אבל לא תאמיני, ברגעים אלה ממש, שעה שאני כותבת לך, הוא מתנוסס על צווארי במלא הדרו!

חייכתי לענק הזורח חיוך עצוב האומר – אולי בגלגול הבא, יפויף, תהיה שלי... והנה יד, מה זה? יד מוכרת, לוקחת את הענק ועונדת לי אותו על הצוואר! אני מפנה אליו ראשי בהלם מוחלט. "מ... מה אתה עושה? השתגעת?" אני מלעלעת.

"מזמן רציתי לקנות לך איזה תכשיט, יפה שלי," הוא עונה לי, שולף טונות של שטרות על-המקום ומשלם לבעל הדוכן החייכני. לעצמו הוא קנה משהו שגרם לו אושר שלא יתואר: מטחנת בשר משומשת. "תראי!!! אוליב! תראי איזה יופי!!! לא עושים כאלה דברים יותר!!! זה יצירת אומנות ממש!!!" צהל. ניסיתי באופן קלוש וחלוש להניא אותו מהקנייה הפסיכופטית, לפי שמדובר היה בחפץ כבד, שלא לדבר על שמנוני להחריד, ואיך בדיוק הוא מתכנן לסחוב את המפלצת הזו לארץ, שהרי כאן בשוק האריזות זה לא הדבר הכי מושקע, ואפילו שקית ניילון אין למוכר המופתע, שלא העלה על דעתו הלומת היין שהגרוטאה הזניחה שלו תזכה ליחס אדיר שכזה. אבל המטחנה נקנתה בעליצות ובמחיר מופקע ודרמטי, כי האהוב המופרע לא העלה על דעתו לעמוד על המקח אפילו. "שווה כל

אגורה, " הוא פיזם לעצמו בנחת ובסיפוק בדרך חזרה למטרו, כשהוא מביט באהבה בחפץ הדוחה המטנף את מכנסיו בכיף.

מחר אנחנו חוזרים לארץ. מחכה לי טונה של עבודה. ב'מומה' – מודרן ארט מ'זיאום, לידיעתך – מחכים שאגיש להם סקיצות מערך ותכנון של התערוכה שלי, שלא לדבר על מאות הטלפונים שיהיה עלי להחזיר, ו- אגב, הפרסומת שלי למגן תחתון היתה אמורה לרצד כבר בטלוויזיון, יצא לך לראות במקרה? הסקרנות הורגת את החתולה. מקווה שיצא יפה, למרות שכידוע לך ג'ובות לא ראיתי מזה. לא נורא. העיקר שהחיים יפים.

אה, ויש לי מתנה בשבילך. תנחשי מה.

אוליב.

אוליב, אוליב!

השבועות האחרונים עברו עלי כמו על מטורפת הזקוקה לאשפוז-יום. אני רצה לעבודה בתחושה על-אנושית, חושבת רק על הצפוי לי שם בעוד שעות אחדות, כשנמרוד יבוא אלי או אני אליו וניסגר בהיכל האהבה שלנו, אפילו אם מדובר רק במפגש חטוף את הפסקת צהריים. הגוף הפך לכלי המוקדש רק לדבר אחד. כל פתחי נפערים בהתמסרות ברגע שאני רואה אותו מתקדם אלי, אם אנחנו נפגשים במקרה במסדרון ונאלצים להעמיד פנים של קולגות המברכים זה את זה לשלום סימפטי אך קריה, חולמת רק על הרגע שהוא יצלול לתוכי. בחדרי-חדרים אני פעורה כמו שלא הייתי מעודי, מקבלת את היצור הענקי שנדחס לתוכי ולוחץ על קירותי הרטובים, המשתוקקים אליו כאילו היה אדון היקום. למוח אין מקום בסיפור הזה. אני יודעת שאני מטורפת, מטומטמת, רפת-שכל חסרת תקנה, אידיוטית בזויה ששום אישה מכובדת שמחזיקה מעצמה לא תדבר איתה ברחוב, שלא לדבר על שום פמיניסטית מהשורה. וגם לא אכפת לי. מצידו שאף אישה לא תדבר איתי מכאן ועד עולם, מצידו שתחשבו עלי כולקן שעברתי ניתוח לובוטומיה ותכתבו עלי בדיחות ב'לאישה'. ומה שמוזר, שאני גם לא יודעת אם אני מאוהבת בו או לא, אבל מה שבטוח, אני חולת אהבה באופן חמור, והדבר בתוכי שחולה אהבה ממוקם עמוק בין רגלי, כשם שהתרופה שהוא מציע לי מתנדנדת בשובבות בין רגליו. לפעמים, כשהוא קופץ אחרי הזיון להשתין בשירותים הקטנים שיש לו שם בקליניקה, אני מביטה בו כשהוא שב אלי זחוח, מרוצה מעצמו, מגרד את שערות בית-החזה המלבינות בקצותיהן ומביט בי משועשע, והיצור הענקי שלו עדיין זקור ומתנדנד בקצב ההליכה, ואני מתאוה לרגע שהוא יקנן בתוכי שוב. באחד הערבים, אחרי שהוא חירמן אותי כהוגן וכבר הייתי מה-זה רטובה, הוא סובב אותי עם הגב אליו, כמו בערב הראשון, ערב הבדיקה, כופף אותי מעט וחדר אלי מאחורה, תחילה עם אצבעות רטובות ורק אחר כך עם הזין, ואני מתכוונת ממש מאחורה, את בוודאי מבינה למה אני מתכוונת, וזה דבר שאקי אף פעם לא ביקש וגם אני לא הצעתי מעולם. בהתחלה רעדתי קצת, והוא הרגיע ואמר שאם יכאב שרק אגיד, אבל במפתיע זה לא כאב, רק לחץ מאוד על קירות הבשר הלוהטים, אבל הוא כיוון את עצמו באיטיות, מאוד בעדינות, כאילו הוא צולל אל תוך ליבי ולא אל שערי, ואז זה בא, בדיוק כמו שהוא הבטיח, גמרתי כמו שלא גמרתי מעודי, גנחתי כמו חיה שחוטה, ולא יכולתי שלא לשאול את עצמי למה קוראים לזה בעברית צחה אביונה, כשזה בא כל כך חזק ומלא עוצמה ומספק קירות רחם וחדרי לבב. מאז עשינו את זה עוד כמה וכמה פעמים, ואני כמהה אליו כמו שלא כמהתי מעודי

ומבקשת את זה בעצמי, ממש מתחננת, והוא, שמח וגאה על התמסרותי, עושה את זה ביתר תשומת לב וכוונה כאילו הוא מתפלל לבורא. לפעמים הוא בותש בי משולהב ותוך כדי כך נאנח ברגשי: "איפה עוד את רוצה שאזיין אותך? כאן? כאן? ואולי כאן?" מועך בי איברים ומקונן: "חבל שאין לך עוד פתחים וחרירים, הייתי מת לזיין אותך גם בתוכם." לפעמים אני כורעת על ברכי לפניו ויונקת אותו עד שהוא רוטט בפי. לפעמים אני שוכבת על גבי במיטת הטיפולים, והוא כורע מעלי ומתפעל מהשדיים שלי, משבח את גודלם ויופיים ומתפאר שהם שייכים רק לו, ומבקש ממני למרכז אותם, ואז מחך את היצור בתוכם וזה נעים ומדגדג ומגרה, ואני ממתינה בקוצר-רוח לרגע שהוא ייכנס ויתמסר אלי כמו שרק הוא יודע להתמסר, אבל בינתיים אני נותנת לו להשתעשע עם עצמו כמו תינוק בין שדי, נזכרת באקו שמוצץ אותם כאילו היו שקיות שוקו קר. לפעמים אני גונחת כל כך חזק, שהוא סוכר את פי בידי ואומר, במין היגיון מפתיע שאינו הולם את המעמד הפורנוגרפי: "בשקט. שלא ישמעו. עוד ישללו לי את הרשיון על יחסים לא הולמים עם פציינטית," ואחרי רגע נזכר: "טוב, בעצם את לא פציינטית, את קולגה, אבל גם זה חמור מספיק," ובתוכי כמו מתכווץ משהו שעדיין אינני יודעת לנקוב בשמו, אבל הוא קצת מנדנד, ובבקררים, בדרך לעבודה, אני שואלת את עצמי כמה זמן זה יימשך, יודעת שאשלם את מחירו של המאהב, ובעצם, כבר עכשיו אני משלמת, חיה רק מאהבה, כמעט בלי לישון, כמעט בלי לאכול (אגב, ירדתי כבר 18 קילו, שזה הרבה יותר ממה שתיכננתי, אבל מה לעשות, התיאבון נעלם, כאילו שברגע שנפער הפתח נחסמה הקיבה.) ומה שמוזר, שאני לא עייפה בכלל, אפילו שאני חוששת שעוד אצטרך לשלם על התקופה הזו בתשישות נפשית וגופנית שלבטח עוד תבוא ותזרוק אותי לקרשים, כי ליהנות ככה בלי גבולות בלי מחיר הרי אי אפשר. גם את הרומן שלי על חבטת הזיונים הפסקתי לכתוב. הגברת תצטרך לחכות לפעם אחרת, כי עכשיו אני היא זו שנחבטת מדי לילה, צוללות לתוך סיוטים פרועים ומבולבלים, ומי יודע מה אני ממלמלת בתוכם שעלול להסגיר את סודי. בבוקר, לפני שאני הולכת לעבודה, אקו שואל במין מזוכיזם מעצבן: "את חוזרת מאוחר?" ואני עונה לקונית: "כן," והוא אומר כמו כלב מוכה: "אז אני אחכה לך," ואני עונה בקול חלול: "בסדר," ומרגישה כמו כלבתא בריבוע. בערבים הוא יושב בבית, שומר על דסי בשבע עיניים, שומר-סוף כלבי ודרוך, ממתין לי שאבוא ממקום מן המקומות, חבולה, רצוצה, גמורה שגמרה שבע פעמים, לא יודע שאני מקרננת אותו ערב-ערב על מיטת האורתופד, ואולי הוא כבר יודע, מי יודע. כשאני בבית הוא אורב לטלפון כאילו היה האויב הכי גדול שלו, וכשנכנסת שיחה הוא עונה מייד בהבעה מתריסה, כאילו עוד רגע הוא יתפוס אותי על-חם, אלא שנמרוד אף פעם לא מתקשר אלי הביתה, הרי יש לנו את מקדש האהבה שלנו במחלקה האורתופדית. לפעמים אני ממש מרחמת עליו, שוכחת איך אני המתנתי ככה לילות רבים באותה ארשת מוכה ומאשימה בדיוק. לפעמים אני תופסת אותו מביט בי בעיונות כאילו אני האויבת הכי גדולה שלו, ומייד אני מסבה את מבטי הצידה כי לא נעים לי לראות אותו בהשפלתו, כיצד הוא משפד את ליבו ונהנה מהסבל, נזכרת שגם אני התנהגתי ככה בדיוק, ואיך הוא בוודאי שנא אותי בשל כך, בדיוק כמו שאני מתעבת אותו עכשיו על שום חולשתו, כניעותו, סבליו, במקום שיקום ויעשה משהו, יחבוט בי אפילו, אבל שייצא כבר מתפקיד הקדוש המעונה הרובץ כל הערב על ספת הרוקוקו המזדקנת ומביט בי כאילו הייתי השטן בכבודו ובעצמו. ואני בשלי, ממשיכה לרוץ כמו כלבה מיוחמת למחלקה האורתופדית, אל לשכתו של המאהב, לעשות בה את כל המעשים שכבר עשינו ואת כל הפנטזיות שעדיין לא, אבל לבטח יבואו, כבר קלטתי את ראשו הנחול של אהובי, שלוחש לי דברים גסים לתפארת, שאני אפילו מתביישת לחזור עליהם כאן, המסך לא יסבול את הביזיון, ואני

אפילו בסרטים הכי כחולים לא שמעתי כאלה דברים, המחרידים מעט את חדרי ליבי אבל גם מעוררים אותו לתפארת המליצה והיקום. ובמקום שאשבע וארגיש כי די לי, אני כבר מלאה, אני מסתובבת מורעבת כאילו לא הזדיינתי שנים, כאילו נפער בי חור שחור של תשוקה מטורפת אליו, אל כל עם הגברים, וכשהוא מזיין אותי אני חושבת פתאום לא רק עליו אלא מדמיינת אחרים, מהעבודה, מבית-הקפה, מהסופר, אפילו סתם כאלה שפגשתי פגישה חטופה ברחוב, ופעם, למרבה הזוועה, אפילו תפסתי את עצמי מדמיינת את אקי, ונזפתי בעצמי על שאני מחללת ככה את כבוד המאהב וכבוד הבעל בו-זמנית, בוגדת בבעל עם המאהב, ובמאהב עם הבעל. ובאמת, מרוב שגדלה תשוקתי עד כי אין לי מקום בשבילה בחדרי הלב, ואף פעם אינני יודעת שובעה בחדרי הרחם, אני חוזרת הביתה בערבים וצוללת למיטה אפילו לא רחוצה, עם ריחות המאהב עלי, ובאחד הלילות, אפילו שרק לפני שעות ספורות נמרח עלי אהובי מכל הכיוונים ואני שבעתי אותו ללא גבולות, התנפלתי פתאום על אקי ששכב עם הגב אלי, ולהפתעתי הוא התמסר לי באותה התשוקה, הדף את עצמו לתוכי במבט מיוסר, מקפיד להישאר עם עיניים פקוחות כדי להשגיח עלי כל הזמן כאילו אברח לו עוד רגע, וגם אני הבטתי בו כל הזמן, והאשמתי את עצמי על שהבאשתי את ריחו של בעלי, כי מה חסר לו, מה? תשוקה בריאה הרי יש לו, והוא גם מצויד לא רע, אפילו שפחות גדול ומפואר מהמאהב, אבל גם הוא יצלח וגם הוא מגרה, ואם לא חושבים על כל הלילות שבהם הוא בגד בי, מה רע בו, מה? והנה עתה אני בוגדת בו, אז אנחנו שווים, התקזזנו, אז אולי אפשר לסלוח ולהתחיל מחדש. אבל אז נזכרתי בטעמה החדש והמרגש של הבוגדנות, שכוססת את ליבי בביסים ענקיים, אותה בוגדנות מתוקה-מרירה שעליה חולמים כולנו בסתר ליבנו, בין אם אנחנו מבצעים את מאוויי הלב ובין אם רק משוטטים באתרי סקס כמו שאני עשיתי הרבה זמן, אז תכף ומייד, כדי לכסות על הפחד שהלך והשתלט, התחלתי ללחוש לו את הדברים הגסים שאומר לי המאהב, והוא הביט בי לרגע מופתע, אבל כנראה שזה גם מצא חן בעיניו, כי הוא זיין אותי ביתר תאוה, לא כמו שמזיינים אישה חוקית מתוך תחושת חובה, ופתאום גם שיבח: "נעשית כוסית לא נורמלית, אי אפשר להוריד ממך את הידיים," ואני אמרתי: "תודה," והוא אמר בנימוס: "אין בעד מה." כעבור רגע נפלט לו פתאום בקול מחרחר של גווע: "יש לך מישהו, נכון?" ואני לא עניתי, ובתגובה הוא הדף את עצמו לתוכי כל כך בחוזקה שזה כאב נורא, עד שהרגשתי שאני הולכת למות, אולי עכשיו הוא יגמור עלי ובזה יבוא הקץ לבגידות ולייסורים, כי מה אנחנו בסך הכול? עפר ואפר בזוי ומגעיל ומסריח ורווי תלאות והפרשות. אנחנו מקוללים. לא מגיע לנו לשמוח, לחיות וליהנות מהחיים. אחרי שהוא גמר וגנח בכאב, הוא שוב סובב את גבו אלי ופלט בקול קשה: "ואני בחיים לא אתן לך גט."

אתמול תירצה אמרה לי: "אני מכירה אתכם, אתם בחיים לא תתגרשו," ואני אמרתי לה: "את יודעת איך אבא שלי היה קורא למתגרשים? מגורשים. כששאלתי למה הוא מסרס את המילה, הוא אמר שהוא לא מסרס, עובדה, זה הרי כתוב בתורה, כי כולנו בסופו של דבר מגורשים מגן-עדן." ותירצה ענתה כמעט בגועל, כאילו ירקה את המילים מפיה היפה, המצויר כמו לב אדום: "אני באמת לא מבינה אתכם, עם הטנגו הסדו-מזוכיסטי הזה שלכם." והיא לא ידעה כמה היא צודקת, אם לא בדבריה אז בוודאי בגועל שאפף אותן, כי לפניך אישה שלא יכולה להינתק מזרועות המאהב אבל גם לא ממיטת הבעל, והיא חוזרת לשם כמו כלבה לילה-לילה, ובלי טיפת מצפון מבצעת בו את מה שהמאהב מבצע בה בימים.

ר'.

רונית,

במטוס ארצה ישבנו במחלקה הראשונה, ולמרות שזה היה מטוס של 'אל על' ושמעו שמענו מסביבנו לפני העלייה עברית תלונתית או לחילופין עברית בהמית, הטיסה עברה בנעימים כשאידי חו"ל המשובחים עדיין מרחפים מעלינו. היה אינסוף מקום לרגלי, ויכולתי אפילו לנמנם על אזור חלציו של האהוב המתוק, שכמו ילד קטן קרא ללא הרף לדיילת שתביא לנו פינוקים שונים. על הדיילת המסכנה היה לחייך בנימוס לא ישראלי בעליל בכל פעם מחדש, נוכח בקשות חוזרות ונשנות להביא לנו "את היין הכי משובח שלכם", "שמיכה נוספת, אם אפשר כפולה, כי זה מאוד ישמח את אהובתי", מעדנים שונים, ועוד.

נחתנו בעשר בבוקר, וכשיצאנו עם המזוודות היישר לחיק הישראליות הדביקה, הותקפתי פתאום על ידי צלמי פאפארצי שחיכו לי מורעבים לתמונה כאילו אני מדונה. קליק! קליק! קליק! מימין ומשמאל, מלמטה, מלמעלה ומכל הכיוונים, וההמון מסביבי זרק מילים: "אה, זו אוליב... האמנית הזאת... אוליב, אוליב, אפשר חתימה?" אני חותמת במהירות על כל מיני פתקים, לא מסתכלת למי אני חותמת אפילו, מודאגת קשות מאהובי שהחוויר, הופתע כמוני, שמילמל משהו כמו: "אשתי לא תשמח לראות את התמונות האלה בעיתון." אבל משהו בטון שלו אמר את ההיפך: אשתי תראה את התמונות האלה וסוף-סוף תסכים להתגרש. קורת-הרוח שבה הוא הגיב בהמשך הצדיקה את התיאוריה שלי, לפי שלא היה מוטרד כלל מהנושא בדרך העירה. הוא התבדח עם הנהג, וכשהתרוממתי לרגע לבדוק את עצמי במראה, השובביניו הניח את כף ידו על המושב על מנת שכשאתיישב עליה אקפץ מייד כנשוכת נחש, ובאופן כללי, הבנאדם נראה מאושר ומרוגש מהעובדה שאוטוטו אבן נגולה!

ובתל-אביב הגדולה, פרידה צפופת נשיקות עד הערב, כשנתראה שוב.

כמו שחשבתי, חיכו לי איזה מיליון הודעות במשיבון. התיישבתי על הספה ולא ידעתי מאיפה להתחיל, ואז נזכרתי בנוכחותו של הכרישתולעת בחי, עמוס, שזו העבודה שלו, למען השם, שהוא ידאג לעדכן את כל הנוגעים בדבר חזרתי. הרמתי טלפון, ואחרי הבלגת הגועל משמיעת צלילי המזויפים המשוכים באבקת סוכר ציאניד ("כן צוקי, ברור מאמי, בשביל מה מוסי חי? בשביל הכוכבת שלו. מתוקה שלי, אני אדאג לה-כול"), התפנית לחשוב על התערוכה הבאה, שנושאה הוא משהו שמעולם לא דובר בו, לא בספרות, לא בקולנוע, לא בתיאטרון ולא באומנות הפלסטית – האהבה, כמובן. והזרז ליצור עולם שלם סביב הנושא הזה, הוא אהבתי. האהבה שלי. האחד והיחיד. עוד אספר לך.

ברד נשיקות מהשמיים, אוליביה.

רוניתוש,

אה, נזכרתי בעוד משהו. את חייבת לשמוע איך הכרנו, אני הוא. סיפור כזה לא תשמעי כל יום. זה קרה לפני קצת יותר משנתיים, כשלמכור ציור היה עבורי אישור להמשך קיומי המחולל בגלגול הזה.

היה אוגוסט. התקלחתי במים קרים ויצאתי רטובה מהמקלחת, כשאני מתלבשת בבגדים נקיים ו- לחים, כדי להרוויח עוד מספר דקות קרירות עד שהכול יתאדה ויהביל. פתאום צילצל הטלפון. קול בלתי מוכר שאל בנימוס אם אפשר לדבר עם אלונה-אוליב רביד. ישר נעמדו לי האוזניים. מי זה? אף פעם לא מתקשר אלי מישוה זר, למעט הנודניקים שמנסים להתרים לכל מיני עמותות, וכשאני מסרבת הם לא בוחלים במניפולציות מפוארות על טהרת הגזע הפולני.

"כן, זו אני," עניתי בקוליות.

הוא הציג את עצמו ואמר ששמע עלי מחננאל רפפורט, שאמר לו שאני כישרון בולט ושכדאי לו לראות עבודות שלי. ניסיתי להישאר בוגרת ורגועה. "כן, אין בעיה," אמרתי קונקרטי, "בוא נקבע פגישה אצלי בבית. לצערי עדיין אין לי סטודיו."

למחרת הוא הגיע. הוא, שמראש החזקתי ממנו על הפרגון לאמנית לא מוכרת, ומטריח את עצמו לבוא אליה הביתה.

לא היתה לי שום ציפיה ו/או סקרנות לגבי מראהו או גבריותו, שהרי הייתי עדיין מסוייטת עמוק במדור השביעי של הגיהנום עם אורי.

בשבע בערב נשמע צלצול בדלת. אני פותחת, כולי נימוסים אירופאים, הנהוני כנס בבקשה ללשכתי וכו', ומרגישה משהו לא צפוי בעליל: הבנאדם מוצא חן בעיני. יה...

הוא מתבונן בציורים ושותק, ואני כבר אומרת לעצמי: חבל, הוא לא אוהב אותם. לא מדבר אליו הסגנון שלי. לא נורא, אל תתבאסי, אוליב, אני מנסה לעודד אותי, אבל אני כבר מבואסת היטב, ולהסתיר הרי אני לא יכולה, אז אני שותקת כמו דגה ומתיישבת, מחכה בקוצר-רוח שהוא ילך.

אבל פתאום הוא מתיישב מולי ומחייך. אני אומרת לעצמי: מה זה? למה הוא מחייך? משהו מצחיק אותו? מה הוא, דביל?

"למה את לא חותמת בשמך המלא? למה רק א. ר.?" הוא שואל ונועץ בי עיניים.

"יותר נוח לי ככה," אני מצטנעת כמו כבשה.

"כמה את רוצה בשביל הציור עם הרימונים?" הוא שואל.

אין לי מושג מאיפה באה לי המהירות לענות בלי להתבלבל, איפה הפאזזה של ההפתעה או המחשבה, איפה קצת ג'ונונים מאחורי הפאזזה – כאילו כסף זה לא העיקר בחיים. שום דבר.

"אלף ומאתיים," אני מפטירה מייד, בלי למצמץ.

"שקל או דולר?" הוא שואל עניינית.

"שקל," אני עונה בפראירית למתקדמים, ומייד מתחרטת שלא אמרתי דולר. מטומטמת. אמנות מוכרים בדולרים. למה? השד יודע. אולי כי זה נשמע יותר חשוב.

"עשינו עסק," הוא אומר לי בגאווה, עם חיוך של ילד שקיבל טוב מאוד במבחן בחשבון. "עוד כמה שנים זה יהיה שווה הון," אומר בחום האדם הראשון בעולם שקנה ממני ציור, וקם על רגליו. אני מחייכת חיוך עקום. המבוכה עושה בי כבשלה. תתעשתי! אני צועקת לעצמי, תתעשתי! לא סקסי להיות נבוכה. והנה הוא מוציא את פנקס הצ'קים ורושם צ'ק (ולאותו היום! לא שוטף פלוס חמשת אלפים), ואני מסתכלת על היד שלו ומוצאת את עצמי מתפלאת מיופייה.

וכמו טפשה, הסמקתי.

"זה בסדר אם אני אקפוץ מחר לקחת את הציור? עכשיו אני בדרך להצגה," הוא אומר בעליצות כפולה: גם בשל הרכישה המוצלחת וגם בשל הסמקת הבבון שלי.

"כן, כן, אין בעיה," אני אומרת, ושומעת את המטחנה שמתחילה לטרטר לי במוח: עם מי הוא הולך להצגה? עם אשתו, בטוח, הוא נראה לי נשוי, אין שום שאלה. אבל למה הוא לא אמר, עם אשתי? בכוונה לא אמר, זה ברור לחלוטין, אולי מצאתי חן בעיניו? מצאתי חן בעיניו. והוא הולך, כמו טווס הוא הולך, כל כך מרוצה שבא לי לתת לו נשיקה, כל כך מרוצה ממשהו שאני עשיתי – ואז, אז יורד לי האסימון – אני לא יכולה ולא רוצה להמשיך את חיי עם אורי, שכל כך לא מרוצה ממני ושורד לחיי על כל צעד ושעל.

אוי, חייבת פיי. תכף חוזרת. א'.

הנתי,

הנה אני שוב. אז תשמעי:

למחרת חיכיתי באטרף לשעה שבה הוא היה אמור לבוא לקחת את הציור. עטפתי אותו יפה בנייר חום ושמתי ליד הדלת. כששמעתי את הצלצול, דפק לי הלב. אוליב, אוליב – לא סקסי – תירגעי. אבל אז, כשאני פותחת לו, הלב שלי מקרקש ממש כאילו הוא קופסה עם דברים קופצים, ואני לא אומרת כלום, כדי שלא אלהג בטמטומית, ואולי אשיג באותה הזדמנות גם אפקט סקסי של מיסתוריות. לא יזיק לך, מאמי. אני מושכת זמן. שותקת. הוא נכנס אלי לדירה, לא ממחר, רגוע, נינוח, חומד כל כך, מתיישב על הספה ושואל אם אפשר לשתות קפה, אבל אם יש לי משהו יותר רציני הוא לא יתנגד.

"יותר רציני?" שואלת פיגורי. "מה, יין? וודקה?" אפילו בלי לחייך.

"אשמח לכוס יין," הוא מאשר, ואני כבר יודעת בוודאות. הוא בעניין שלי. מתרווח על הספה ורוצה יין = רוצה אותי. הידיים שלי רועדות כאילו יש לי פרקינסון למתקדמים. אני מביאה מגש עליו מונחים בקבוק יין אדום ושתי כוסיות, שבחיל וברעדה מועדות לניפוץ רגשי.

"את בסדר?" הוא שואל. והקול שלו כבר קול אחר מאמש. אינטימי.

"מי, אני? בטח! עונה לו דחלילה מנומשת בת שלוש-עשרה עם ביקיני אדום.

הוא שותק ולא מוריד ממני את העיניים. אני משפילה מבטים כמו בתולה דוסית למהדרין.

ככה, עשר דקות. והכול ברור כשמש.

ואז הוא קם וניגש לדלת. "זה המאסטר-פיס?"

"אה... לא הייתי אומרת מאסטר-פיס... אני עונה בהומור דגול,

"אבל כן, זה הציור."

"אז להתראות," הוא אומר, ואני, פתאום, כמו ענף סורר, חוסמת לו בלי שאני שמה לב את היציאה.

הוא מחייך, צוחק קצת, ממיס את חומת ליבי הדקיקה ומשאיר אותה חשוף בצריח.

"טוב," הוא אומר, ולמרבה ההפתעה מנשק אותי נשיקה קצרה ורכה על השפתיים, בלי התערבות של פנים בית הפה בואכה חיך ו/או לשון, ואז תופס את סנטרי בידו, מביט בעיני ואומר: "לפני שאני

שואל אותך את מה שאני עומד לשאול, אני רוצה שתדעי שאני נשוי."

"כן! אני עונה מייד, כמעט מתעלפת מהתרגשות. כן, לא אכפת לי מכלום.

"כן מה?" הוא צוחק ברוך.

"כן, אני רוצה," אני עונה לו על-המקום, והוא, בתגובה, מושך אותי אליו לנשיקה הכי ארוכה שהתנשקתי בחיים שלי.
למחרת אורי חזר מחו"ל והודעתי לו שהכול נגמר.
אוליב.

רונית,
איחר לי המחזור בכמה ימים, עשיתי בדיקה והתוצאה יצאה חיובית! אני בהיריון! זה לא ייאמן, אבל כבר גדלו לי קצת השדיים ואני מרגישה, ממש מרגישה בהיריון, למרות שאני בסך הכול בשבוע השני. הודעתי לאהובי שיעזוב הכול ויתייצב אצלי כמה שיותר מהר. הוא הגיע, מתנשף, הביט בי, אני מביטה בו, מחייכת, הוא מבין, צוחק, אומר בקול צרוד וסקסי שבא למות: "לא נכון! אוליב! מה יש שם בבוטן הקטנה שלנו? יש לנו תינוק? זה מה שאת אומרת לי?" והבנאדם מרים אותי על הידיים, ואני צוחתת שיוריד אותי, גם ככה אני מסוחררת אנקונדית כבר כמה שבועות טובים, והוא מוריד אותי לאט, פתאום נהיה לי זהיר כאילו אני זכוכית סינית יקרה, ואומר לי: "אנחנו עוברים מפה, זה ברור לך."
"עוברים?" אני נדהמת. מה קורה פה? הוא הרי לא גר איתי בכלל.

"כן," הוא פוסק בדרמטיות. "הודעתי לאשתי שאנחנו נפרדים. אם היא לא רוצה לתת לי גט שיהיה לה לבריאות. מלהחזיק אותי בכוח בבית לא יצא לה שום דבר. והיא קיבלה את זה, לא בשמחה אומנם, אבל היא הבינה סוף-סוף שחבל על הזמן של כולנו. חיים רק פעם אחת. עכשיו, אוליב, הגיע הזמן שאני ואת נעבור לגור יחד, וצריך גם חדר לתינוק."
"תינוקת."

"ברור, תינוקת-תינוק. זה יהיה או זה או זה."
מחר יש לי אולטרא-סאונד. אני אומרת לך שזו בת. ויש לי משהו להגיד לך, רק אל תתחילי ליילל לי עכשיו: אני הולכת לקרוא לה על שמך, אבל בלי הת' בסוף. רק רוני.
נשיקות, אוליב.

רונית,
זו באמת בת!!!!!!
איך ידעתי?! אני מקיאה נון-סטופ ומרגישה די נורא, בעיקר בבקרים, אבל אני מאושרת כמו שבחיים שלי לא הייתי. אה, ומצאנו בית נהדר ברחוב הנרייטה סולד, עם גינה, את מתארת לך? עצי פרי, דשא ופרחים, ובערב, לפני שאהובי חוזר מהעבודה, אחרי שאני גומרת לעבוד על הסקיצות באופן ידני ומעבירה הכול למחשב, אני מתיישבת כמו זקיינה על כיסא-הנוח היפהפה (שהיה פה ונשאר לאושרנו הרב) ומתנדנדת לי אלי גן.
לפני כמה ימים קרה לי דבר משונה: עורב ענקי שהתפלל בדבקות במשך חצי שעה לפחות על עץ הלימונים שלנו, עף לפתע פתאום לכיווני ונעמד בחיקי. מה זה? נבהלתי נורא. העורב התנדנד מרגל לרגל, מנסה למצוא לו שיווי משקל על בטני, שהיא לא ממש ענפית עכשיו, אם אפשר להגיד, ואז באחת, הפנה אלי את מבטו, נעץ בי את עיניו, כך למשך כמה שניות, ועף חזרה לעץ.

למחרת באותה השעה יצאתי החוצה, העורב היה על העץ והתפלל. החלטתי שאני מתיישבת לי על הכיסא כרגיל, כי אני לא מפחדת מעורבים, אפילו אם הם מחליטים פתאום להעניק לי יחס אישי. העורב לא עף אלי, אבל כשהבחין בי פצח בקריאות קרע-קרע אימתניות. "קרע!" "קרע!" "קרע!" הוא צווח בקריז, ולא הפסיק להתבונן בי לרגע. קמתי להיכנס הביתה, אבל משהו עצר אותי. באופן תמוה, הייתי סקרנית הרבה יותר ממפחדת ונשארתי לעמוד מולו כמו אשת לוט.

תמיד היה לי משהו עם ציפורים. סיפרתי לך, לא? פתאום אני מתעוררת בסלון, לצלילי שירים גרמניים ישנים משנות השלושים, כשאהובי מלטף אותי, דאוג כמו מאמא טרזה. "התעלפת", הוא לואט אלי, "הרופא בדרך לכאן".

"הגרמופן הזה, ממת' הוא עובד בכלל?" אני שואלת אותו בקול של רוח רפאים. הוא מפנה את ראשו לכיוון הגרמופן. "לא את הפעלת אותו? אני לא מבין... הוא מעולם לא עבד, זה היה רק ליופי... איך...?" ואני לא זכרתי שהפעלתי אותו בכלל. עד עכשיו זו תעלומה אחת גדולה. הרופא בדק אותי ואני בסדר. הוא רק אמר לי שאני צריכה להעמיס על עצמי יותר ברזל.

אהובי מפנק אותי באופן מוגזם עד שערורייתי ממש: ממלא לי אמבטיות קצף ריחניות, מעסה לי את הגב, הרגליים והבטן, מכין לי ארוחות שחיתות כדי שאוכל בריא, משמין והרבה. שאלתי את עצמי מי יהיה האידיאל שלי בצדקנות את המשפט הקלישאי ההוא: "נו, את צריכה לאכול עכשיו בשביל שניים..." ונחשי מי אמר?

טוב, בחיים לא תנחשי. תמי קסלר!!!! את קולטת? התקשרה להגיד לי מזל טוב, הפוסטמה. אני, מה אכפת לי, לא מעניין אותי כלום עכשיו. רק אהובי ובתי הזערורית שגדלה בתוכי. אנקונדה. אני הולכת להקיא, ברשותך.

בי!!!

יו הו רונית!!!!

כל רגע אני רצה לשירותים לעשות פיפי! הייתי כבר מחברת לי קטטר וחוסכת את המאמץ, בחיי. את יודעת מה זה לקום חמש פעמים בלילה ולרוץ לפשתן? (אה, את יודעת, בטח, יש לך שלושה משלך.) והרי זה מה שמחכה לנו כשרוני תיוולד. אז אם עושים אחד ועוד אחד, אני לישון כנראה כבר לא אישן בשנתיים הבאות.

את יודעת שהרגשתי אותה זזה לי בבטן?!

זאת תחושה כל כך משונה ומענגת! יו! והיא בועטת מצוין, לא שלומיאלית כמו האימא שלה. מאז הבעיטה הראשונה שהתרחשה לפני כמה ימים, אהובי נהיה קצת מטומטם. הוא מקדים לחזור הביתה מהעבודה, ממלמל: "מצידי שכל הצ'פים יתעופפו קיבינימט ושווירוסים ישתלטו על כל המחשבים בעולם," ומנסה להפנט לי את הבטן בתקווה שהאירוע המלבב יחזור על עצמו והיא תבעט לתוך כף ידו.

יש עוד קטע מצחיק. הלא בארצנו, כשאת בהריון, בטנך נהיית נחלת הכלל. כל עובר ושב, החל מהמורה הענתיקה שלך מהתיכון שפתאום נקרת בדרכך, ועד המוכרת הצבועה בסופר-פארם, כולם כאחד ממזמזים את בטנך כאילו מדובר בכדור בדולח מופלא שליטופו יביא ברכה של הבאבא-סאלי.

בכל אופן, את אהובי זה מעצבן ברמות, ולכן, כשהוא ואני הולכים לכל מיני מקומות (הוא מתעקש שנצא לבלות הרבה, "כי עוד מעט יגמר הלוקסוס הזה,") הוא נהיה לוחמני, מחתרתי וחתרני (מה שעושה אותו עוד יותר סקסי, אם זה אפשרי בכלל). כמו שווארצנגר, הוא מסמן מטרות – כל אוושה המרמזת סיבוב לא רצוי על הבוטן של אוליב. כבר כמה פעמים הוא נזף באנשים המופתעים והנעלבים שמיזמזו לי את הכדורי.

יש לו גם עוד עניין פסיכי: לא מספיק לבנאדם ללוות אותי לכל הבדיקות אצל הרופא, אחד פינקוס, הוא נכנס איתי תמיד לחדר, יושב בפנים חמורות כשמבצעים בי מאחורי הפרגוד חדירה ידנית, ובתום הבדיקה הוא מפציץ את הרופא: "איזה בדיקה יכולה להבטיח במאה אחוז שהעובר בסדר?" "הרי אי אפשר לזהות מקרים של אוטיזם בבדיקות, אז איך אפשר לדעת אם ייצא תינוק אפילפטי?" אני יושבת לידו ורואה בו צד חדש שלא הכרתי, חמור ורציני, עם טאץ' פרנואידי מפוחד, גרוע מזה, עם טאץ' היפוכונדרי! "מה עובר עליך," אני שואלת אותו בכל פעם מחדש, כשאנחנו יוצאים מהקליניקה של הפינקוס. "שום דבר, חמודה, אני רק רוצה להיות רגוע."

ומכיוון שעשיתי כבר את כל הבדיקות האפשריות שהומצאו על ידי הרפואה המערבית ונמצא שהכול תקין, זה לא הרגיע את המשיגנע, שסחב אותי בשבוע שעבר לאיזה מרפא באבנים. את קולטת, רונית? פוחד מילד אפילפטי, אז מסיע אותי לידעונים!

נסענו משהו כמו שעה, כשאני מנסה לשכנע אותו שיירד מזה, שהכול בסדר, והוא, העקשן, נטול הומור לחלוטין, ממשיך לנסוע ולנסוע עד שהגענו לאיזה מושב מוזנח ליד נתניה, שם קיבל אותנו יצור שנראה חצי גבר, חצי אישה. מבוגר/ת, שיער ארוך, פנים חלקות אך מזוותות וגבריות, ציצים יותר מלאים משלי, ולגבי החלק התחתון אי אפשר לדעת: היצור לבש/ה שארוול.

"בואו תיכנסו," חייך היצור במאור פנים דוחה, והקול – קול חמאה רוחשת. אנחנו נכנסים לבית מהול וטבול בבדים ובריחות הודיים מבאישים, לתוך "חדר טיפולים" מרובב. שם הצטוויתי לשכב על מיטת הטיפולים, בולשת בעיני אחר תריסר אבנים שחורות ומעלות אדים שהיו מונחות בקערה. מה אנדרוגי הולך לעשות לי? אימא! אנדרוגי ביקש ממני לחשוף את הבטן, הניח עליה ראש שמנוני והקשיב.

"נו?" אני שואלת בקוצר-רוח מהול בבחילה, "הכול בסדר?" "ששש..." מהסה אותי אנדרוגי בחיך נואל. ואז היצור הדוחה מניח על גופי בקדושה אלילית אבנים חמות. אהובי עומד מהצד, מתנדנד מרגל לרגל, אני מלכסנת אליו מבט שואל, הוא עושה לי מין תנועה כזאת עם היד של רגע, סבלנות, ואז, פתאום, האנדרוגי מזדקף באחת, נועץ עיני נץ במרכז בטני, וקורא בקול חרוך של בית-קברות: "בו... או... רו... בו... או... רו..." כאילו מדובר בתוכנית מציאות "גרש את הדיבוק".

זה כבר היה טיפלה מוגזם בשבילי. הורדתי במהירות את האבנים העשונות, התיישבתי, קמתי ונהמתי לאהוב-ליבי המטומטם: "יש גבול. בוא. הולכים." הוא והיצור ניסו ללא הצלחה לשכנע אותי להישאר, אבל אני כבר שעטתי החוצה, מתפוצצת מצחוק, מה שגרם לי כמובן לרצות לפשתן, אז דהרתי חזרה פנימה. בפנים, שניהם עמדו נדהמים ורציניים. "אוי, הנה היא חזרה," הם מילמלו בתימהון אבל השתתקו מייד, כי פרצתי כרוח סערה מהשירותים ושוב טסתי החוצה.

בדרך חזרה שתקנו, כשאני מדי פעם מעלה גרת צחוק ואילו הוא מבואס ודאוג, עד שתודה לאל התחיל לצחק נוכח ה"בו... רו... שו..." ששיחזרתי לפניו בדרמטיות. לא פלא שבלילה חלמתי שאני יולדת מפלצת אנורקסית-אפליפטית, נכון, רונית?
ולמה את לא עונה לי, רונית, מה קורה איתך? הבנות מתכננות לי מסיבת תינוקות, ואת כמובן מוזמנת. בכל כולך והדרך, פחות שבע-עשרה קילו. אני מתה לראות אותך, תופעת-טבע שלי. שלך, אוליב.

תירזה!

אני מצרפת לך כאן כמה מיילים מעשרות המיילים שמשגרת לי האמנית הווירטואלית שלי. אמנית עלק, אמנית מהתחת של אשמדאי, זה מה שהיא! כבר שבוע שהיא מציפה לי את התיבה ביצירות המופת השטניות שלה. תראי בעצמך לאיזה רמה נאלחת היא הגיעה!
בהתחלה חשבתי שהיא סתם רוצה לעשות לי רע על הנשמה בגלל שלה רע, כי הנשוי שלה עזב אותה. מין נקמנות ילדותית כזו, שנורא מתאימה לה, אגב. היא וכל הסיפורים הגרנדיוזיים הרומנטיים שלה! בחיי, ממש הגברת עם הקמליות. מתעלפת לי כל חמש דקות עם הסיפורים המבושמים שלה בריח של שאנל 5.

אבל המיילים מאתמול בלילה היו השיא! הבוקר, אחרי שאקי הלך, נכנסתי למעוז שלי, החניה, החניה בה' הידיעה, זאת שמסריחה מעובש ומי יודע מה שורץ בתוכה חוץ מחולדות ומקקים שסם לא הצליחה לתפוס, עד שאני אפילו לא נכנסת לתוכה לנקות. פישפשתי בערמות הג'אנק שהוא שומר שם, ואת יודעת מה? לא תאמיני! מצאתי שם את הציור הזה, עם הרימונים, שהיא מדברת עליו! ועוד עם החתימה שלה. יותר נכון ראשי התיבות שלה. א"ר. איזה פחדנית, אפילו לא מסוגלת להזדהות בשמה על יצירה. בחיי.

בכל אופן, מהבוקר אני יושבת בגראז' המסריח שלו ובודקת כל פיסת אמנות עלק שהוא קנה, כל מזכרת מטומטמת שלו, למצוא אולי יש עוד עדויות על הקשר ביניהם. חיפשתי גם במכתבה שלו, בג'קטים, בכיסי המכנסיים, בחלק שלו בחדר הארונות. הפכתי פתטית כמו הנשים האלה שאנחנו צוחקות עליהן, שמושות בהבעת גועל שיערה בלונדינית מהז'קט של הבעל. אני לא מאמינה על עצמי. למה, מיהי בכלל שהיא תדפוק לי ככה את החיים?! חתיכת תחת רזה בשלושה שקלים! גרופית של גרפסים!

ומה אם זה לא הוא? ואם הוא סתם קנה ממנה עבודה, והיא קלטה ממני שהיא מכירה אותו, והחליטה להסתלבט עלי? אני לא מאמינה לשום מילה שהיא כותבת. מה את אומרת, תירי? תעזרי לי לפענח את מה שהיא כותבת. בבקשה. אני משתגעת כאן. לא הלכתי לעבודה, הודעתי שאני חולה, ומי מתקשר בשעה 12 על-הדקה? נמרוד! שואל איפה אני, לאן נעלמתי, למה לא באתי לעבודה, צווח שהוא מתגעגע אלי ומתחיל עם שירי הזימה הילדותיים שלו, ואני, כל מה שהייתי מסוגלת לעשות זה לענות לו בקשיחות שאני עסוקה עכשיו, וטרקתי. כשמה שבאמת רציתי לשאול זה, מה קרה, נשרף העולם? בווער לך הזין? הגיע שעת הצהריים ואין לך את מי לתקוע? יאללה, הספיק לי כבר מכל הכיוונים מהחולה-תחת הזה. אני גמרתי איתו, בחיי. ואקי, גם כן פרצוף-תחת משובץ רימונים, ועוד עם האנורקסית המדומה הזאתי שבולסת ומקיא, בולסת ומקיאה את הציורים המפורפנים שלה. די

כבר, זה כל כך מגעיל אותי שבא לי למות. ואיך, איך, אני רוצה לדעת, איך היא נתקעה דווקא על המסך שלי? איך זה שמכל הפסיכוסטים ששורצים באינטרנט אני נתקלת בפסיכוסטית הכי גרועה????!!!!

שלום לך א"ר!

אם שאלת את עצמך למה לא ענית לך, זה רק בגלל שחזרתי לכתוב. אני כותבת בקדחתנות זה שבוע ימים. הגעת למסקנה שזה הדבר היחיד שאני יודעת לעשות הכי טוב, אז עכשיו זה רק אני והמסך, המסך ואני. גמרנו עם השטויות. ובגלל שאני כל כך מעריכה את דעתך הלא-משוחדת, והאמנותית כמובן, אני שולחת לך פרק המשך מהרומן שלי על חבוסת הזיונים, שכותבת רומן על מאדאם בובארי מהפרברים. פעם הבטחתי לשלוח לך, את זוכרת? וכמו שכבר אמרתי לך אי פעם – זה נראה לי עכשיו כמו לפני מיליון שנה - אני תמיד מקיימת את הבטחותי!

יום ראשון, שבע וחצי בבוקר.

אביבה. מאיפה נתקעה לי פתאום אביבה? מה את רוצה אביבה? לכו לך לעשות כלים. ס'תלקי. תני לישון. שאסביר לך את זה בלשון נקייה יותר, אביבה? קלחי לך, עופי מפה, תני ליהנות מהחצי שעה שעוד נותרה לי לישון. לא בא לי לקום, לא בא לי ללכת לעבודה, לא בא לי לראות נשים שמנות משמנות באצבעות צבועות קצות דפים של רומנים טריים שזה עתה הגיחו מהדפוס. לא בא לי לדווח לך מה קרה לי אתמול בלילה. אז הייתי שפוכה, הייתי עייפה, הייתי מה-זה גמורה, שתייתי ברנדי-מידציל ישר מהבקבוק, אולי אפילו הקאתי, הסרחתי את עצמי עד קצות האצבעות, תיגעלי קצת, מי את שתטיפי לי, מי את שתפריע לי, גיברת מכינרת? הזיונים ההיסטריים שלך מותק מעניינים את שני הפרונקלים המודלקים על התחת שלי. אוף, זאתי לא נותנת רגע מנוחה. נו, טוב, תשפכי, ויוויקה, ויווילה. את מי את מזינת, מותק? דינוזאור? מינוטאור? פיל מצרי? קיבלת מספיק זין עד להודעה חדשה, ויווי? ויווה לה ויווי! עכשיו תפסיקי לשגע אותי? אני מאוד מקווה. כי תיראי, לא נעים לי להגיד לך, אבל אני את הזין האחרון שלי ראיתי לפני שנתיים. אז איך שלא תסתכלי על זה, אובייקטיבית או בכל אופן אחר, זה די הרבה זמן. לא היית אומרת, מתוקה? איתי ממש לא כדאי לך לדסקס על הזיונים המפוארים שלך עם מר רב-שגל בעל הזין של פיל. אה, אגב, רוצה לשמוע על הזיון האחרון שלי? לא, במחשבה שנייה, לא כדאי לך. אני לא רוצה שתרגישי חרדת ביצוע. שלא תלכי לנסות את זה עם השגלון שלך מקופת-חולים כללית. לעומת זאת, חביבתי, אני אספר לך מה קרה לי שלשום. זה סיפור על זיון שנדפק, זיון שלא קרה, אם תרצי. ואת תרצי, ועוד איך תרצי, קלטתי את המוח הכחול שלך, בובה.

טוב, אז שלשום בערב, אני מחכה על קוצים לקבוצת מכשפות שמדדה למעוני הדל מדי יום חמישי בערב. קבוצת אמניות אוונגרד, סופרות אוונגרד, משוררות אוונגרד, שחקניות אוונגרד, מנקות שירותים אוונגרד, כל אוונגרד יתה ויכול. חצי שעה לפני שהן התנהלו בגוף שמן אחד דרך המשקוף הצר של דירת החדר שלי, צלצול בדלת. עדיין הייתי עסוקה בלהכין את התקרובת הדלה שאני מכינה במקרים כאלה: ביסקוויטים פטי-בר ותה חלש, לזכר כל בנות ברונטה באשר הן. אני נורא אוהבת את הטקס הקטן הזה. לו יכולתי, הייתי מציבה במרכז שולחן הארגזים שלי צלחת עם כריכי מלפפונים.

אבל גם ככה זה בסדר. הבנות מאוד מרוצות ממסיבת התה שאני מארגנת עבורן, ואפילו מבקשות עוד. פעם היה לביסקוויטים טעם של עובש, ובכל זאת הבנות בלסו בשמחה ושיבחו את הכיבוד. אז איך שאני באה לשפוך את השקית החדשה למגש, צלצל בדלת. מי הנימפה שהחליטה להקדים? אה, רלי.

כדאי לך לשמוע על רלי, ויווי שלי. אם פעם תחליטי לעקור ללסבוס, אני ממליצה לך בחום לקחת אותה כמורת-דרך, היא ממש משובחת בדברים האלה. לא ניסיתי אותה על בשרי, כי אני לא מחובבות הז'אנר, אבל שמוע שמעתי גדולות ונצורות על נפלאות אצבעותיה ולשונה. כן, רלי. אמנית אוונגרד כמוה לא נולדה ביקום, ועוד עם טונות של נירוזות, שזה מאוד סקסאפילי, כך מספרים לי, אפילו בקרב הגברים, חוץ מזה שגברים הרי נדלקים על משופמות, לא ככה? אז רלי נכנסת, מרוגשת מאוד, רואים את זה על כל פיסה בפניה הלבנבנות, פימתה רוטטת, משקפיה העגולים המוזזהבים גם. יופי, מה היא הולכת לספר לי עכשיו? ממש לא מתחשק לי לשמוע על שכובתה האחרונה. לפעמים הן מסגירות באוזני, כל בנות האוונגרד שלי, את הרומנים שלהן, מי שוכבת עם מי, מי השכיבה את מי, ואני הרי נדרתי נדר להתנזר ממין ולא חשוב לי הג'נדר. בכל זאת התיישבתי לידה על המיטה שהופכת לספה, וכריתי אוזן. חמש דקות היא התפתלה, הסמיקה, החווירה, הוריקה, ולא ידעתי מה היא הולכת לספר לי. קיוויתי שרק לא תתחיל שוב עם זה שהיא מאוהבת בי וכל השטויות האלה שלה.

פעם, לפני כמה שנים, היא פרצה בווידיו דומע ואמרה שהיא מאוהבת, שאתן לה צ'אנס, שהיא יודעת שיש בי את זה, ומה, שאלה, מה תעשי אם לא תמצאי את האחד והיחיד שאת מחפשת ויבלות? מה תעשי כשתגלי שאת לא מסוגלת לחיות עם שום יצור שמתנדנדת לו פיסת בשר בין הרגליים? "מה זאת אומרת מה אעשה?!" עניתי לדמגוגיה הטפשית שלה: "אחיה לי בכיף בדירת היחיד שלי ואיהנה מכל רגע." רלי התכרכמה, החווירה, הזיעה, לא הוציאה מילה מהפה. בדיוק כמו עכשיו. אחרי מבול ההתפתלויות היא השתתקה, ורק כעבור עוד חמש דקות מביכות, שבהן פזלתי לכיוון השעון לראות מתי כבר יגיעו יתר הגרציות ויפטרו אותי מעונשה של זו, היא פתחה את הפה ואמרה בקול של לטאה: "זה בקשר למוסי."

"אה?" הגבתי בלי שכל. הרי יכולתי לקרוא בין השורות. אבל לא רציתי, כי הרי אני מטומטמת כמוך, ויוויקה, את והאורתופד שלך.

כמה שבועות לפני כן, באיזה כנס אוונגרד למתקדמים, פגשנו, רלי ואני, את מוסי. ישר ראיתי את האצבעות הארוכות שלו, ונדלקתי. עליתי לפני השחמחמות ולעיניים השחורות, הבערות מצמא לידע ומי יודע למה עוד, וליבי השעיר נכבש בפיוטים שהוא הקריא שם מול צבא עיניים נשיות סקרניות. חשבתי לעצמי: נו, עוד אוכל בתחת, תשכחי ממנו, והזכרתי לעצמי שממילא נדרתי נדר נזירות, ככה שהוא לא צריך להרעיד לי את הביציות, אבל מה לעשות, הוא הרעיד ועוד איך הרעיד, כמה מהן רקדו סלסה מהחצוצרות לשחלות ומהשחלות לחצוצרות, ואפילו ישבו לאיזה קוקטייל שנגרילה בפיתול שליד צוואר הרחם. ישר חשבתי איך אני נפטרת בשיא המהירות מהפרונקלים בתחת. למחרת, מה את חושבת לך? ישר קבעתי תור אצל רופאת עור. נו, כמובן. ורלי. רלי הכלבה שמה לב. היא תמיד מבחינה כשאני נדלקת על מישהו. הפעם היא אמרה ברוחב לב: "רוני, את מוכרחה להתחיל איתו. מספיק כבר עם המצור ששמת על התחת שלך. אני רוצה שתתחילי להזדיין!"

"אז מה את מציעה, שאמשוך אותו במחלפות שמשון כל הדרך למיטה שלי?" ורלי הציעה אסטרטגיה, בגלל שאני כבר לא מיומנת, יענו איבדתי את הטאץ' שלי עם גברים, עד שמה שאני צריכה זה שאיזה לסבית תסרסר אותי. וואללה יופי! בכל זאת הלכתי על ההצעה שלה. רלי שימשה בתור המתווכת, יצאנו שלושתנו לפאב, שתינו, בלסנו בוטנים ובמבה, שזו מנת הדגל שלי ביומיום וגם בשבתות וחגים, פיטפטנו בנעימים, ובאיזה רגע שהחלטנו עליו מראש רלי צווחה: "יו, זו לא ברכה?" הצביעה על איזו בוצ'ית שישבה על הבר ורצה לכיוון שלה, מדדה על הפלטפורמות השחורות שלה, ופעמוני מכנסיה המתרחבים מתנענעים לכל עבר. יענו נתנה לי ספייס כדי שאוכל להתחיל מהלך עם מוסי, וזה עבד, מה שלא צריך להפתיע אף אחד, גם התברר מהר מאוד שהוא לא הומו, אבל אני, אחרי הבצורת שהטלתי על עצמי מרצון, הרי עדיין חורקת, חלודה שוררת במסדרונות הפות והנשמה שלי, אז לא הצעתי לו שום הצעות מפתות, לא לאותו לילה, גם לא לבא אחריו, סתם יצאנו לנו מפעם לפעם לשנות, לראות סרט, לאיזו גלריה, הבטחה לבאות, אם אפשר לומר. לפעמים יצאנו שוב בשלישייה, והיה נחמד ושמח ורגוע, ורלי היתה תוקעת לי מרפק בצלעות על ימין ועל שמאל, שנו כבר, מתי אני משכיבה את הבחור מהמוזות של האוונגרד?

אביבה, אני מבטיחה לך שהסיפור שלי הרבה יותר טוב מהסיפור שלך, המסריח מנוזלי חיטוי. אצלי יש ערך מוסף. חברה טובה בתמונה. חברת נפש. מאהבת בפוטנציה, אילולא הייתי אימפוטנטית עם בנות-מיני המלבבות. אבל מה לעשות, אני כמוך, מעדיפה יצורים שאין לי איתם שפה משותפת. וכך, בת-מיני, חברתי הטובה ביותר, רלי מחמל נפשי, יושבת על המיטה שלי שהופכת לספה, ושופכת בקול דרמטי רועד שאתמול בלילה... תסלחי לי רוני, לא התכוונתי... ממש-ממש לא התכוונתי... אל תכעסי עלי... אבל... הוא... הוא היה כל כך חמוד שלא יכולתי להתאפק. את קולטת את גודל העיוות, ויווי? הגולם שלך בעל הזין הפסיכוטי, זה שום-כלום לעומת מה שקורה אצלי בחדר הרווקות הקטן בדרום תל-אביב, שמאלה מכיכר מגן-דוד-אדום, על הגג, תבואי פעם לבקר, אבל רק אם את מבטיחה לא לגנוב לי בחורים.

?????

מ...ה מה עשית לרוני? מה עשית לילדה שלי? למה לקחת לי אותה וקילקלת את הנשמה התינוקית שלה? הצמחת לה מורסות ורעלים מהפה כמו מתוך תיבת פנדורה. אבל אני ילדתי אותה, אני! ואני לא מפלצת, לא! אני לא כמו אמא מכורה לסמים שיוצאת לה תינוקת בקריז. אוי לי, זה החטא וזה עונשו. ככה היא תהיה כשתגדל: אבודה וגסה, צועקת-זורקת כתמים רעים מעלי עובש על קירות שסוגרים עליה באידי דקדנט שמקפיצים עליה את מחלת הזקנה. אוי לי אקי, כבר לא אכפת לי משום דבר רק שהילדה שלנו תצא בסדר. היא מפחידה אותי רוני. צמרמורת עד הראש, היא מקפיאה אותי. לך, לך לאשתך תגיד לה שנגמר בינינו. היא רוצה להרוג אותי. מה מכבה מה: השנאה את האהבה או האהבה את השנאה? תראה, תראה מה שהיא כתבה! כאילו שזאת ספרות יפה, רב-מכר שלא היה כמוהו בהיסטוריה האנושית. אקי, תעצור את זה בבקשה. אוי, הכול כואב לי, כל אות כואבת לי, בבקשה תשמע לי: הרומן הזה של אשתך הוא תעודת עניות בשבילה וקללה בשבילי. והיא, היא מוכשרת מאוד, אקי, מאוד מוכשרת. אני ולא אתה דיברתי איתה חודשים! היא בנאדם מדהים האישה שלך, מלאה כרימון, טכנאית רנטגן ביום וסוטת מין בלילה. אוי לי ולראשי! והכול בגללי, הכול בגללי.

מה שעשיתי בלתי נסלח. הסתרתי את הרומן שלנו. אני הרעלתי אותה, ועכשיו היא מוציאה לאור רומן מורעל. הגע... אני לא מצליחה לנשום... אקי, אתה לא מאמין לי, אתה לא מאמין לי, תראה מה יוצא מהפה של רוני הקטנה שלנו, אקי, תראה איך היא מדברת אלי, איך היא מעיזה להגיד לי, לי: "שתיתי ברנדי-מידיציל ישר מהבקבוק, אולי אפילו הקאתי, הסרחתי את עצמי עד קצות האצבעות, תיגעלי קצת, מי את שתטיפי לי, מי את שתפריע לי גיברת מכינת? הזיונים ההיסטריים שלך מותק מעניינים את שני הפרונקלים המודלקים על התחת שלי!" תראה אקי, זה מה שכותבת האשה הסוטה שלך, אקי, תעזור לי, תעזור לי, זה ספרות יפה, זה? זה ספרות תחת!

שלום לך א"ר,

אני רואה שאת ספצ'לס מהרומן שלי, אז אני משגרת לך פרק נוסף. אני חושבת שאותו את ממש- ממש תאהבי. בתיאבון!

יום שני, ארבע אחר-הצהריים, מרכז מסחרי נווה-מגן

קמתי משינה טרופה, הזויה. חלמתי על אביבה. איך אני שולחת אותה מהבית שלי, מגרשת אותה עם בגדיה לגופה כאילו היתה אסופית, פליטת שואה, מהגרת פולניה בסרט של שפילברג. שלחתי אותה לחנות, לכי תקני מצרכים לעוגת גבינה, ויווי, עוד מעט שבועות, ו-יווי אמרה: מה פתאום שבועות בראש שלך, עוד מעט סוכות, אני הולכת לקנות קישוטים לסוכה. יופי, אמרתי, לכי, לכי, תני עוד קצת לחלום.

ברחוב השמש נעימה. ויווי הולכת במעגלים, משתדלת לא לדרוך על הקווים במדרכה. תכף תפגוש בנות מהכיתה, והן ישחקנו קלאס או תופסת. לא, מה פתאום, הכי כדאי גומי. יש לך גומי? תשאל דפנה אשכנזי, ואביבה תוציא את הגומי המדולדל מכיסה, איפה שהיא מחביאה את כל אוצרותיה (קוקיות לשיער, סוכריות טופי מעוכות, אולר שהיא קיבלה מתנה מאבא ליומולדת 12, מחק ורוד עם ציור של לב שנתן לה יואב), ודפנה אשכנזי תגנוב לה את הגומי ותצרח: אביבה-מגניבה, אביבה-מגניבה, ותברח לפני שהיא תצליח לתפוס אותה ולקחת בחזרה את מה שגנבה ממנה, את הגומי שלה, גומי של מכנסי התעמלות ישנים שתפרה אמא. אוי, איזו מטומטמת אני, נזפת אביבה בעצמה, איך כאן לא גומי, לא מכנסיים ישנים ולא דפנה אשכנזי. דפנה אשכנזי ירדה ללוס-אנג'לס לפני יובלות, התחתנה שם עם פלסטיקאי של כוכבים, ועכשיו הוא משתיל לה גומי בכל הגוף, גומי בשדיים, גומי ברכיים, גומי בעצמות הלחיים. נהייתה לידי, דפנה אשכנזי, הדלפונה ממורשה, עם הריר שהיה נוזל לה מהפה והנזלת הירוקה מהאף המנוזל, כי החלונות בבית שלהם היו תמיד שבורים ונכנסה רוח פרצים. די כבר, ויווי, מספיק עם הנוסטלגיה. לכי ישר, עוד כמה מטרים את בחנות, את קונה שני מכלי גבינה תשעה אחוז, שני שמנת מתוקה, תבנית ביצים, לימון בשביל הגרידת לימון, אולי צימוקים. מה פתאום גבינה? מה פתאום צימוקים? אני קונה קישוטים לסוכה. זהו, תתרכזי, ויווי. תלכי ישר.

ליד חנות המכולת יש בית-קפה קטן, שכונתי כזה, יושבות בו כמה נשים עם פודלים ועגלות תינוקות. היי, מי זאת? זאת לא רלי? בחיי שזאת רלי. היי, אומרת אביבה לבחורה בפלטפורמות השחורות, שיושבת בקפה ומעשנת סיגריות מנטול בשרשרת: את זוכרת אותי? אני חברה של רוני. כן, אומרת רלי, בטח, ונושפת עשן בפרצופה, איזה חוצפה. מה את עושה פה? שואלת אביבה. מחכה

לחבר, עונה רלי, ואת? אני, עונה אביבה במבוכה, אני גרה כאן, לא רחוק, באתי לקנות גבינה... אוי, לא גבינה, מה יש לי היום, דווקא קישוטים לסוכה באתי לקנות. בואי תשבי, מזמינה רלי במאור פנים, ומשבחת את חולצתה של אביבה. זאת? אומרת אביבה, עדיין נבוכה מהמעמד, הרי לא התאפרה ולא הסתרקה, רק קפצה עם הטרנינג למרכז המסחרי הקטן, אין כאן כמעט אף אחד בשעות האלה של אחר-הצהריים, אז איך היא יכלה לדעת שתפגוש מכר? ולרלי היא אומרת: החולצה הזאת? זה סתם משהו שזרקתי עלי. מאיפה היא? מתעניינת רלי. זאת? תמהה אביבה, אה, דדי, זאת אומרת בעלי, הוא קנה לי. איפה? חוקרת רלי. את החולצה? תמהה אביבה על פשר ההתעניינות בחולצה המרופטת. אה, היא עונה, הוא קנה בפריז, בשוק הפשפשים, הוא אוהב דברים עתיקים, דדי... כנראה בגלל זה הוא עדיין אוהב אותי, חה-חה-חה. מה? שואלת רלי כלא מבינה. אה, כולם מצחקת אביבה, סתם בדיחה טפשית. הו, הנה החבר שלי, מציינת רלי, ואביבה רואה בחור גרום וגבוה מתקדם בצעד איטי לכיוון. תכיר, אומרת רלי, זאת אביבה. תכירי, זה אלון.

"אלון?! מאיפה היא זוכרת את השם הזה? הוא מצלצל נורא מוכר.

"כן, אלון," אומרת רלי בקול בוטח.

"נ...נעים מאוד," אומרת אביבה בשמץ מבוכה. הם לוחצים ידיים ואלון מתיישב בגולמנות, עוד רגע היא תמעד על הרגל שלו כשתלך לשירותים, היא נורא צריכה פיפי, והרגל הזאת שלו יותר מדי ארוכה.

"מה אתה עושה באזרחות?" מתבדחת אביבה, מנסה להפיח רוח חיים באווירה העגומה.

"אני מעצב רהיטים לחדרי ילדים," עונה אלון, ומביט ברלי במקום להביט בה.

"אה, משום מה חשבתי שאתה פסיכולוג," אומרת אביבה בפיזור נפש, ומבטה נתקל בציפורני רגליה הלא-גזוזות. כמה חבל שהיא פיספסה את התור אצל הפדיקוריסטית. עכשיו כולם יראו ויחשבו שהיא מוזנחת, לכלוכית.

"למה פסיכולוג?" תמה אלון.

"פשוט... נראית לי כזה... סמכותי, מלא ידע, בטוח בעצמך. מתאיך לך להיות פסיכולוג," מחמיאה אביבה. הוא דווקא נראה לא רע, היא חושבת לעצמה. היית משכיבה אותו? היא שואלת את עצמה. כן, היא עונה מייד ונוזפת בעצמה בו-זמנית: תתביישי לך, דדי בחיים לא יבגוד בך, ואת יושבת לך פה בקפה, מטר הבית, ומדמינת גברים זרים, אברים לחים, אוי, הריח, אוי הטעם של הדבר ההוא שכבר שכחתי... לפתע היא נזכרת שקבעה עם דדי בארבע וחצי, לנסוע יחד לג'מבו', לקנות מצרכים לחג.

"אוי," היא נזעקת, "אל תיעלבו, אני צריכה רק שיחה קצרה, עם בעלי."

"בעלך?" אומרת רלי, והעניין שנעור בקולה נשמע לאביבה מאוד חשוד.

"כן, בעלי, קבענו שניסע יחד לג'מבו. מחרתיים סוכות... אה, אתם הרווקים בטח שכחתם," היא

מגחכת ומרגישה כמו גולם. "נו, טוב, תסלחו לי, רק שיחה קצרה-"

"למה שלא תזמיני אותו?" קוטעת רלי.

"מה??"

"תזמיני אותו, שיבוא לשבת איתנו גם," מעודדת רלי. ואביבה נאלצת להזמין את דדי, מורה לו

בנייד: "אנחנו בקפה הקטן שליד המכולת."

תוך פחות מעשר דקות דדי מגיע. מתיישב, לוחץ ידיים, משהה לחיצה בכפה הלבנה מדי של רלי. לחיצה הדוקה ומבט הדוק מדי. איכס, חושבת אביבה, יש לה יד רכרוכית, לבנה ורכרוכית, כמו לאמילי ברונטה.

"מה כדאי לשתות כאן?" שואלת רלי תוך שהם נועצים עיניים בתפריטיהם, מנסים לגלות מה בא להם לשתות ומה לנשנש.

"קחי קפוצ'ינו נגרו, " ממליץ לה דדי בקול חם, ושוב מביט בה ממושכות. מה הוא מביט בה? חושבת אביבה, מה הוא לעזאזל מביט בה ככה?

"אני אקח נס על חלב, " אומר אלון בפשטות. אביבה מעריכה אותו על שלא נשבה בהלך-הרוח הפלצני, ותחת זאת הזמין משקה שכבר נעלם ממחזותינו המתחזים לפרוור של פירנצה: נס קפה על חלב, כמה פשוט, כמה רגוע, כמה קולע. אביבה כמעט מצרפת את עצמה להזמנה הפלבאית, אבל המלצרית ממחרת לנזוף: "איך לנו. אני יכולה להמליץ לך על המיוחדים שלנו?"

"יש לך מיוחדים?" צוחק אלון. כמה שהוא סקסי כשהוא צוחק, חושבת אביבה. למה שלא אקח אותו מכאן אלי הביתה ונזדיין בפראות על הרצפה בסלון, ליד הספה המסריחה של מאדם בטרפליי? שדדי ורלי יישארו כאן עד גל הצונאמי הבא, וימשיכו ללקק את האבק זה מזו, זו מזה, אני מה אכפת לי. איך שהוא מביט עליה, בחיי. אין לו שום בושה.

מתוך שרעפי מחשבותיה שומעת אביבה את רלי אומרת בקול מתפנק, מושכת את המילים כמו ילדה מפגרת ומלקקת את דדי במבטה: "אני עדיין לא יודעת מ-ה לקחת, " ואת דדי מציע לה כל מיני הצעות מהתפריט, ממליץ על זה, דוחה את זה, יורד על המנות היותר פושטיות, וביחד הם צוחקים שעדיין אפשר להזמין במקומותינו מנות פרהיסטוריות כמו סלט ניסואז וסלט טונה, ושניהם אומרים ביחד את המילה, *ניסואז*, ופורצים בצחוק.

"למה שלא תזמיני גרנדין?" שומעת אביבה את עצמה מציעה לבחורה הלבנבנה עם המשקפיים המוזזהבים, ו-איך להגיד את זה, בעלת סוג של סקסיות נזירוטית שנשפכת רק מבחורות עצבניות שמעשנות בשרשרת.

"מה זה גרנדין?" שואלת רלי בעיניים פעורות, ומביטה על דדי במקום עליה.

איזו חוצפה יש לה, חושבת אביבה. למה שלא תיקח אותו, תפשיט אותו בקפה כאן ועכשיו ותזיין לו את הצורה על השולחן, מול הנשים הטועמות קפוצ'ינו עם סוכרזית והזאטוטים המנוזלים שלהן? "כדאי לך, זה ליקר. עשוי מרימונים. אני ממליצה בחום, " עונה אביבה ומחליטה להעלים עין מהביזיון הנרקם כאן לנגד עיניה. עוד דקה כזאת והיא מזמינה להם את הוואן של חברה-קדישא, או יותר טוב, של המז"פ.

ארבעתם יושבים ונוברים במנותיהם. רלי מוצצת ברעש את הקפה הקר שלה מתוך קשית ארוכה. דדי בוחש בקפה החם שלו. אלון מעשן סיגריה ומביט פזור נפש בקו הרקיע, העטור וילות קטנטנות ועצי צפצפה ובוקיצה, כיפות אדומות של כיפה אדומה. הוא נראה לה תמים ורגוע, לא שוחר-רע כמו הפלצנים האלה שמפלטרים לידם בלי בושה. בטוח שהיא מכירה אותו מאיזה מקום! אבל מאיפה? אולי התכתבה איתו פעם באינטרנט? יכול להיות? ומה היה שם הקוד שלו? הלוואי שהיתה נזכרת, יכלה ללחוש לו באוזן, וגם הם היו נקלעים לתוך מעגל רדיואקטיבי פרטי משלהם, כמו הדדי והרלי המגעילים האלה. אה, לא קראו לו משהו כמו... דני דין? כן, זהו, הוא נראה אחד שמתאים לו להיקרא דני דין. בא לה לאביבה לשלוח רגל וללטף את הדני דין המאורך הזה, המתוק בגולמנותו, לאורך

השוק, עד שתגיע לחלציו, נזכרת שרונה היתה נזפת בה: מה חלציו, מי חלציו? תגידי ישר הזין שלו, הזין הגדול שלו, וכמה את רוצה שהוא יכנס לתוכך, ישפד אותך עד שתישרפי. שתישרפו שניכם, היא מאחלת בליבה לבעלה ולרלי, שמקשקים עכשיו על התערוכה החדשה במוזיאון, כמה שרלי אוהבת את גוסטב קלימט, איך היא מתה על התמונה שלו עם הנאהבים, איזו תנוחות הם מרביצים שם, אה? ודדי קורץ לה בתמימות דעים. פלצנים!

"את יודעת שהגדול שלנו לומד ג'אז ב'רימון'?" היא משוויצה בפני הבחורה הזרה. האם נדמה לה שרלי מחווירה? מסמיקה? "אה", היא מוסיפה כעבור רגע: "קראתם היום בעיתון על הסליק שמצאו בשטחים? היו שם המון נשקים, עוזים, רימוני יד, רימוני רסס. מישהו שמע על זה?" רלי הולכת ומחווירה. רוני באמת סיפרה לה שהיא אחת שמתעלפת מכל שטות. אביבה מחליטה למתוח את החוט עד תומו. "לחג אני הולכת לבשל משהו מ-יו-חד. קיבלתי את המתכון מגיטת: בשר שפונדרה עם רכז רימונים, מתכון פרסי אסלי. ללקק את האצבעות. למה שלא תבואו אלינו בחג? תוכלו לטעום גם." מזווית עיניה היא קולטת את רלי המעמיקה את מבטה במנת הפטוצ'יני, שולה את פטריות הפורצ'יני כאילו היו תולעים.

פתאום אלון, שכל הזמן יושב בשקט הסקסי הזה שלו, נובר בסלט הבריאות עטור הפטריות ונבטי האספסת ומעשן 'טיים' בשרשרת, אומר בקול חולמני: "איך שאנחנו יושבים כאן ביחד, ארבעתנו, זה לא מזכיר לכם סצינה מ'בוב וקרול וטד ואליס'?"

"שו בוב וקרול וטד ואליס בראש לך?" נזפת רלי, והיא ודדי מרביצים צחקוק מתואם היטב. "איך שאנחנו יושבים כאן, ארבעתנו, מפליג זכרוננו של אלון לעבר איזה סרט ישן שהוא ראה פעם, עיניו אפופות דוק רומנטי."

"אה, שאני לא אשכח", אומרת אביבה לתוך השקט שרובץ בין הארבעה, איזה בוב וקרול וטד ואליס בראש לו: "יצאתי מהבית כדי לקנות קישוטים לסוכה. אני אקנה הרבה רימונים, זה נורא יפה לקשט סוכה עם רימונים. בתור אמנית, רלי, לא היית אומרת שנורא יפה לקשט עם רימונים?"

רלי לא עונה. היא מפריחה טבעות עשן צורבות לתוך עפעפיה של אביבה, אחר כך היא מסבה את פניה הצידה, מפגינה את אפה הסולד בפרופיל, אחר כך היא קוראת למלצרית, מצווה בקול ילדותי: "אני רוצה עוגת גבינה. ושהגבינה לא תהיה חמוצה, ב-ב-קשה. אני שונאת עוגות לא טריות!"

אביבה קמה לפתע, מביטה ישר ברלי כאילו היא רואה דרכה, מין התגלות שכזו אופפה אותה, היא לא יודעת מאין קיבלה אותה, מי הדריך אותה לבצע את מה שהיא עושה שתי שניות אחר כך, אפילו את עצמה היא מפתיעה כשהיא פונה בחדות לאלון, אומרת לו: בוא, הולכים! תצטרף אלי לטיול קטן? ואלון אפילו לא מצייץ, נשמע לה כמו רובוט, קם על רגלי הקנגורו הארוכות שלו, נכפף לעברה במבט קצת כלבי, והיא מייד משלבת את זרועה בזרועו, כמו היו זוג אוהבים ענתיקה ברחוב רוטשילד פינת אחד-העם, בשנות השלושים, מחככים כפיים ועיניים עם ראש-העיר דיזינגוף, ורלי, שעד עתה ישבה מדושנת על הישבן הגדול שלה, מחככת ירך שמנה בירך שמנה ומפליטה טבעות עשן פיוטיות לכל עבר, בקוקטיות שנראית לאביבה סרת טעם, לא במקום, ממש לא במקום, כאילו מה היא חושבת שהיא, זונת-צמרת בכיכר פיגאל? אותה רלי נזקקת פתאום ומוחה: אבל את לא יכולה! ואביבה אומרת: למה לא? למה אני לא יכולה? אם אני רק רוצה, הכול אני יכולה. ורלי אומרת: מה, את לא רואה? אנחנו יחד, הוא לא הולך בלעדי ואני לא הולכת בלעדי, לשום מקום. ואביבה אומרת: חכי ותראי! ומושכת את אלון בז'קט, חשה בשרירי זרועו, דווקא לא רעים, טוב שהוא לפחות גברי ומוצק,

לא כמו התאומה הסיאמית הרופסת והמגוחכת שלו כאן שמסרבת להיפרד ממנו לשנייה. בוא, היא מצווה עליו, הולכים. ולרלי היא אומרת: זה לא שאת נשאר לבדך או משהו, אני משאילה לך את בעלי, קחי אותו אם מתחשק לך, ותוך כדי מסירה שיערה בלונדינית מהז'קט של אלון, אומרת לרלי: שלך? לא, לא נראה לי, את ג'ינג'ית. זה בטח של מישהי אחרת.

וכשהם יורדים ברחוב הקטן, הולכים ומתרחקים מהקפה השכונתי עם כיסאות הברזל המפורזלים והשמשיות המצוירות בכתובות החוזרות על עצמן, קפה לוואצה, קפה לוואצה, היא לא מפנה מבט לאחור, אפילו לא לרגע, רק מחזקת את אחיזתה בזרוע השרירית שלצידה.

זהו, יק'רנט, עד כאן הספקתי לכתוב הלילה. מקווה שהנעמתי את זמנך היקר. מחר אשלח לך עוד. משתוקקת לתגובתך החמה.
שלך, רוני(ת)

א"ר, מה קורה איתך?
לא קישקשת את דעתך על יצירת המופת שלי. אני ממתינה בכיליון עיניים. מתגעגעת. ו-אגב: מצאתי במחסן את התמונה עם הרימונים. היא נורא מאובקת והכול, יש עליה קורי עכביש וכאלה, אבל אני יכולה לשלוח לך אותה, אם את רוצה. תמסרי לי את הכתובת שלך, ואני אשלח לך עוד היום עם השליחים של קנגורו.
רוני(ת)?

היי אוליב,
תשמעי, התמונה שלך? זאת עם הרימונים? אני יכולה לשלוח אותה לניקוי יבש לפני שאני שולחת לך אותה. הניקוי היבש על חשבוני.
רוני.

אוליביה, מה איתך בובה?
אני לא מאמינה איך דדי, סליחה, אקי, זרק כאלה ציורים יפים למחסן! ביחד עם הרימונים המאובקים שלך מצאתי עוד ציורים, שמן, אקריליק, אקוורלים, כל מיני, כולם חתומים בשמות נורא מתוקים סטייל המדרשה לאמנות: אורית, סיגל, תהל, קרין, עילית, נירית. לא מתקוות? אז תשמעי, לי אין מה לעשות עם כל ה-דברים האלה, אז אולי את רוצה שאני אשלח לך אותם ביחד עם הציור שלך? את מבינה בזה הרבה יותר ממני. שאלתי את אקי והוא אמר שאני יכולה לעשות בהם מה שאני רוצה, מצידו, אפילו לזרוק לזבל. ולי יש כבר המון זבל בגראז', אז אני חייבת לזרוק משהו.
תשמעי, אני שולחת הכול אלייך, את כל התמונות עם השמות המתוקים, אולי את מכירה אותן, את האמניות הצעירות, אולי הן חברות שלך, אז תחזירי להן, למה לא, שימכרו את העבודות לסאקר חדש, יעשו עוד כמה גרושים על חשבון התחת של אקי.

ממני, רוני.

נ.ב. אם את לא עונה בפרק זמן סביר, הכול ייזרק לפח הזבל של העירייה!

דוליש אהובתי,

אני לא יודע איך לבשר לך את מה שאני עומד להגיד עכשיו. ליבי כבד, דוליש, ליבי כבד. אז לפני שאת מתפרצת (כן, לא שכחתי שאמרת לי איזה חמש-מאות פעם לא לכתוב אלייך) שתדעי לך שזו שעת חירום!

מצב חירום, דוליש! את חייבת לחזור לארץ, והפעם לא בגללי, אני עלייך ויתרתי מזמן, את יודעת, לא, זה בגלל אוליב, היא במצב קשה, כבר שבועות שהיא לא יוצאת מהבית, לא מכניסה כלום לפה, כמעט לא עונה לטלפונים שלי, כשאני בא אליה היא לרוב מסרבת לפתוח, לפעמים פותחת את הדלת לפעמים לא, וכל היום יושבת מול המחשב, מקשקשת שם השד יודע מה.

היא כל כך רזתה, דוליש, ממש כואב הלב! היא לא אוכלת כלום, ואני לא יודע מה לעשות, חשבת שזה יעבור, שהכול בגלל התערוכה המחורבנת ברוטשילד ומה שקרה בעקבותיה, היא בטח סיפרה לך, למרות שאני לא יודע מה היא מספרת לך ומה לא, אני לא מבין בכלל על מה היא מדברת, הדיבור שלה נעשה כל כך מבולבל, בחיים לא ראיתי אותה ככה, דוליש!

בהתחלה, אחרי הפתיחה, היו לה כמה שבועות שהיא היתה פשוט בעננים, גם הזמינו אותה לטלוויזיה, וכל כך שמחתי בשבילה שהנה הולך לה, סוף-סוף יכירו בכשרונה, את לא יודעת כמה טוב זה עשה לה. כל כך שמחתי בשבילה שממש ירדו לי דמעות מהעיניים, כשהיא סיפרה לי על ההזמנות שמגיעות אליה פתאום: לעבודות, לתערוכות, למסיבות, לחיים היפים, אוי דוליש, אוליב הקטנה והמתוקה שלנו! כל כך שמחתי בשבילה, עד שכמעט התחלתי להתפלל לגומל לאלוהים, אל תצחקי על מגד הזקן שלך, באמת!

אבל פתאום הכול נגמר, משהו לא הלך עם החוזים שהוציא בשבילה הסוכן שלה, וחוץ מזה, כמו שאת מכירה אותה, היא ילדה רגישה, אני חושב שהיא לא הצליחה להתמודד עם ההצלחה שנחתה לה על הראש, ככה זה עם אנשים רגישים ונדירים כמוה, היא כל כך שברירית אוליב, וגם המנייאק ההוא, הנשוי, זרק אותה (בחיי שאני הולך להרוג את המניוק!), והיא התחילה עם כל העניין הזה של לא לאכול ולא לצאת מהבית. כמה פעמים באתי אליה עם מצרכים, הכנתי מטעמים שהיא אוהבת, והיא רק אמרה שהריח מגעיל אותה. ניסיתי להאכיל אותה בכוח – ואת מכירה אותי, אני לא אוהב להכריח, אבל איתה הייתי חייב – אבל היא רק משחקת עם האוכל ומדברת כל הזמן על הקקי שלה, המזוין ההוא, "מח שמו וייאבד זכרו, בחיי שאני הולך להרוג אותו! לא כתבתי לך כל הזמן כי חשבת שזה יעבור, שזה רק משבר קטן בגלל האקי-קקי ובגלל התערוכה המחורבנת והסוכן המנייאק שלה שגם הוא זרק אותה לעזאזל, וגם אותו אני הולך להרוג, בחיי הנביא, אם לא אל תקראי לי מגד!

הערב היא פתחה לי, מתנודדת כמו לולב על רגליים שהפכו לקיסמים, בפנים הכול מלוכלך, מעופש, מסריח, ובמקרה שום-כלום, מצאתי כמה דברים בארון והכנתי לה ספגטי, והיא רק ליפפה את האיטריות על המזלג ולא הכניסה שום דבר לפה. היום סוף-סוף קלטתי – ראש-כרוב כמוני, את יודעת כמה אני קשה-תפיסה – שזה לא יעבור מאלי, זה ככה כבר כמעט שלושה חודשים. הצעתי לה

שתתאשפז בבית-החולים, יש אצלנו מחלקה מיוחדת למקרים כאלה, הרבה בנות שלא אוכלות מצליחות להתרפא, אמרתי לה, אבל היא לא רוצה לשמוע, אומרת לי יהיה בסדר, מגד, זה יעבור, אל תנדנד לי כמו סבתא סורגת. ומה לגבי הסחרחורות? אני שואל, והיא פתאום אומרת לי: אני בהריון, מגד, אני בהריון, תהיה לי שלישיית בנות! ופורצת בצחוק היסטרי.

דוליש, זה פיקוח נפש! את חייבת לחזור, את החברה שלה, היא אוהבת אותך, היא שומעת בקולך, את אישה, אולי לך היא תקשיב, אני חושש מצעדים קיצוניים, אני לא רוצה לעשות משהו בניגוד לרצונה, תעלי על הטיסה הראשונה, דוליש, אני מתחנן אליך, פיקוח נפש! תבואי ונחשוב ביחד מה לעשות, אולי את תצליחי להשפיע עליה להתאשפז. מחכה לתשובתך המהירה.

שלך, נאמן כמו תמיד, מגד.

רוניתרוניתרונית

אתמול העורב קפץ עלי שוב נבהלתי וירדו לי המים כי בהתחלה חשבתי שזה פיפי אבל מה זה? מה זה פה? מגרש השדים? לא הבנתי כלום נשבעת לך ואני מנסה עם הידיים להעיף אותו ממני לך ממני לך וכל הזמן חושבת שאני עוד אפיל בגללו מה הוא רוצה ממני אמאלה עוף ממני אבל הוא עומד לי ככה על הבטן כאילו אני העץ הנבחר שלו עד שממש התחלתי לבכות מרוב פאניקה ואז העורב הסתכל לי בעיניים פתח את המקור והוציא מין נשיפה מוזרה ואחריה "קרע" חלש כאילו אוי דוליש שלי נשמה של בנאדם יש בו ואני הלא לא מאמינה בכלל בגלגולי נשמות וכל הקשקושים האלה אז השתתקתי המומה לגמרי והוא עף חזרה לעץ הלימון -- איפה מגד? מתי אתם חוזרים לארץ?-- אז אמרתי תישאר תישאר בבית יש לי הרגשה משונה היום אבל לאקי לא היתה ברירה הוא היה צריך לרבנות ואז התחילו לי כאבי תופת בצידו המפשעה וצירים אוי אמא חבלים דלוקים חורטים בתוך הגוף שלי ואני צורחת מכאבים לא מסוגלת לקרב את עצמי לטלפון אפילו ואז צליל של מפתחות בדלת והוא רואה אותי נבעת: התיק שלך! שואג היסטרי, התיק של בית-החולים, איפה הוא?! ואני חלושס אומרת לו שבכלל לא הכנתי תיק כי עוד לא הגיע הזמן ושיביא לי אחר כך מה שצריך והוא לא יודע את נפשו מרים אותי על הידיים ומייד מוריד ואני נאנקת מכאבים אבל גם קצת צוחקת כי גבר היסטרי זה תמיד מפיל מצחוק ואחרי רבע שעה של נהיגה מטורפת הגענו לבית-החולים וילדתי את רוני במשקל חמש-מאות וחמישים גרם והיא האוצר הכי מדהים שראית בחיים שלך דוליש יש לה פנים מתוקים בגודל של עוגייה ובתוך העוגייה יש זוג חרוזים כחולים אפון ופיון ויש לה צוואר בגודל של מחק וזרועות ורגליים בגודל של עפרונות ובטנונה בגודל של תפוח והיא תהיה בסדר כי אנחנו לא זזים מהאינקובטור כי היא לא טעות היא מתנה והיא שלנו-- רוני! קראתי לה על שמך רונית אבל בלי הת' בסוף שלא תגידי אחר כך שלא עשיתי לך כבוד ומגד אומר לי שכדאי שאשאר עוד קצת פה בבית-חולים עד שאתחזק אז אמרתי לו אין בעיה אני הרי לא זזה מהתינוקת שלי במילימטר אז אמרתי חשבתי שתשמח מגד, מה עובר עליך? למה נפלו פניך תות-שדה חמוד של אוליב? מלמלת איפה דוליש כשצריכים אותה אל תחשוב שלא שמעתי בוא תעזור לי לקום אני רוצה ללכת אליה---

אוליב!

מה קורה? את בסדר? קרה משהו? נורא נבהלתי מהמייל האחרון שלך. טוב, אני מקווה שאת לא עושה לי הצגות כמו תמיד. אבל אם את בצרה, אם קרה משהו, אנא התקשרי. תכתבי לי כל מה שעולה על דעתך, אבל תגיבי, בבקשה! אל תהייה זרה...
כי הקרובות נעשו קרובות, ורחוקות, מסתבר, לא היינו מעודנו.
רונית.

אוליב, לאן נעלמת? השמיעי קול!
אני מקווה שלא פגעת בך, אוליב, באמת שלא התכוונתי. אבל בבקשה תעני לי עכשיו ותגידי מה קורה איתך, אם הכול בסדר. זה הכי חשוב. ואם אני יכולה לעזור במשהו, אל תהססי לבקש. בבקשה-בבקשה תגידי לי מה קורה איתך, אני נורא דואגת! תעני מיידית. יש לך גם את הנייד שלי – תתקשרי אם אין לך נגישות לאינטרנט. אני כאן, תתקשרי בכל שעה!!
רונית.

אוליב!
למה את לא עונה???? קרה משהו???? תעני לי בבקשה ותגידי לי מה קורה! אני מקווה שאת לא כועסת עלי. אני בכל אופן לא כועסת עלייך ועל מה שכתבת. בואי נעזוב הכול בצד ונתחיל דף חדש. את יקרה לי, בבקשה-בבקשה תעני מייד, אל תשאירי אותי באוויר! רונית.

אוליב!
איפה את? לאן נעלמת? אנחנו דואגים! סיפרתי הכול לאקי, והוא נורא דואג. גם הוא מנסה להתקשר אלייך אבל המספר שלך לא זמין. מה קורה איתך, אוליב? בבקשה-בבקשה תעני לנו, רק השמיעי אות חיים, בבקשה! אחר כך נדבר בינינו על כל הדברים האחרים. אני פוחדת שקרה לך משהו נורא. בבקשה, גם אקי נורא דואג, לא רק אני. אנא, אוליב, השמיעי אות חיים! רונית.

אוליב היקרה!
בבקשה השמיעי קול. אל תשחקי איתנו. כתבי או התקשרי. בכל שעה!
רונית ואקי.

* * *

הו, נשואים שובבים!

כמה מוזר לפנות לשניכם ביחד: רונית ואקי היקרים!
אתם רואים, צדיקים שלי? אפילו עכשיו, במצבי החדש, אני מבליחה ביניכם
על המסך דרך מילים המוקלדות בעזרתם של נהרדע הקדוש (והחרגול נדיה,
שלא תזכור כמובן מאומה מייד לאחר שאסיים להתגלות לכם).
הנר שעל השידה כבה? כבה! יש!!! סוף-סוף הצלחתי לעולל משהו. פוחדים,
מאמים שלי? ... יו, איזה כיף!...

אקי התעלף? כמה צפוי. תני לו סטירה חזקה, רונית, שיתעורר. בינינו, אני
ממש כישלון חרוץ בתחום הטריקים, אבל כאן אומרים לי שבדיוק כמו בחיים,
אם אתמיד ואתרגל מידי יום "קלישאות של רוחות רפאים", כמו שמכנים את זה
כאן, עוד משהו כמו מאה שנה אשתפר. אוף, כאילו שאין לי דברים יותר חשובים
על הראש! אני כותבת כל היום, רונית מאמי, וכבר יש לי דרפט ראשון לרומן
הכי נהדר שנכתב בהיסטוריה העל-אנושית. רוצה להשוות חומרים?

טוב, מה אתם יודעים. את האמת? חוץ מלשחק נון-סטופ בווליום האנרגיה
שלי ולהרגיש טרמפולינה, או לפטפט מחשבות עם אחרים, אין פה מה לעשות,
רק להיות (ולאכול כמה שרוצים). ברקע אני רואה כמה רוחות רפאים מדדות על
קביים ועושות סללומים בכסאות-גלגלים. חבל שאתם לא כאן, פיצוץ כאן.

שאלתי בקבלה אם מותר לי לספר מה מתרחש כאן בדיוק, והם לא מרשים.
יש פה כל מיני חוקים מבראשית. אז אני מתנצלת מראש על המיסתורין.
כשתגיעו לפה, תדעו הכול ותופתעו עד כמה הכול ייראה לכם מובן מאליו. ואגב,
זה יהיה מתחסד וקיטשי מצדי אם אומר שאחכה לשניכם מפזזת בתוך האור
שבקצה המנהרה, כששתי ידי פרוסות לקבל אתכם ועל ראשי הילת קדושה,
לבושה בחלון לבן ארוך ומפזזת על רגלי הסנדות שלי, ולכן לא אומר קשקוש
מטומטם שכזה.

חוץ מזה, הרי לא תבואו יחד. איש-איש וגורלו על כתפיו. האמת, עכשיו,
במצבי הנוכחי, אני מה-זה מתה לחברה!? אז רונית, מתי שמתאים לך... את
מוזמנת. תראי שיהיה כיף, נשב במסעדה צמחונית במפלס העליון ונתחיל עם
חתיכים, ויש כאן כמה כוסונים לתפארת, רונית, לא תאמיני! כולם בחלוקים
לבנים כמו הרופא הזה שלך. אגב, מה איתו? עוד משתובבת לך ערומה
במחלקה האורתופדית?

די לצחוק רונית, אני מתה, לא יפה!
ועכשיו, לפני שאני נפרדת מכם, אנסה להדליק חזרה את הנר. מקווה
שאצליח. הלו? נהרדע? מה הולך פה? תן קצת גב לחיזוק, יא פוסטם עם קול
של צפרדע.

טוב, לא הלך. לא נורא.

שלכם באהבה, אוליב.

נ.ב.

מוזר, אני דווקא הרבה יותר מתגעגעת אלייך רונית, והמיילים שלנו חסרים לי
מאוד. אקי אתה בסדר? לא, הוא ממש לא בסדר. רונית, תני לו עוד סטירה
בשמי. ואגב, איתכם הסליחה על הבלחות הלשון המליצית משהו (רונית בטח
חושבת שנכנסה בי הרוח של 'הזז'), אבל על כולם כאן לדבר ככה. מין חוק
מיושן שלא משתנה פה אלפי שנים. אבל אני, כמו שאתם מכירים אותי,
מרדנית. לא מסתדרת פה, לא מסתדרת שם. והכי חשוב, מתי אתם באים
לבקר לבקר? יש אלינו טרנספר כל יום בשש.

